

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

Р19 Ср I 121.1

RECEIPT 121. A

PI 44

P19 Cp I 121.1

Библичне Повѣсти
НОВОГА ЗАВѢТА

у библичнымъ рѣчма

за дѣцу написао

НИКОЛА Ћ. ВУКИЋЕВИЋЪ,

приправничкій учитель и управитель сръбске главне
народне школе сомборске.

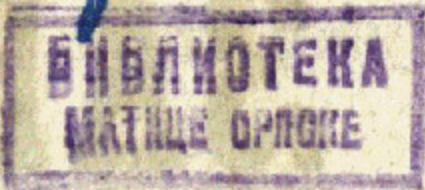
Друго изданѣ.

У СОМБОРУ.

Штампарія А. Вагнера и друга.

1865.

№ 19
Мав. С. 184405

Їставите дѣтей приходити ко мнѣ,
и не браните ихъ: тацѣхъ бо єсть Цар-
ствіе Божіе.

Еванг. Марк. X. 14.

Їснованіа інаго никтоже можетъ по-
ложити паче лежащаго, еже єсть Іисусъ
Хрістосъ.

I. Коринт. 3, 11.

1. ЗАХАРІЯ И ЕЛИСАВЕТА.

(Евангеліє одъ Луке, гл. 1, ст. 5—24).

У време Ирода цара юдейскогъ бѣше нѣкій свештеникъ по имену Захарія, и жена нѣгова Елисавета. Обоє быяху праведни предъ Богомъ, и неимаѣаху дѣце. И кадъ онъ служаше предъ Богомъ, яви му се ангель Господній стоѣћи съ десне стране олтара кадїонога. И кадъ га види Захарія, смути се и страва нападне на нѣга. Ангель му рекше: „Небой се Захаріє, єръ є услышана твоя молитва, и жена твоя Елисавета родиће ти сына, и надѣни му име Іоанъ. И теби ќе быти радость и веселѣ, и иноги ќе се обрадовати нѣговомъ роѣню. Онъ ќе быти великій предъ Господемъ, вина и яка пића неће пити, и напуниће се Духа светога, и многе одъ сынова Израилѣвихъ обратиће Господу Богу нѣиховомъ, и иѣи ќе предъ нѣимъ

духомъ и снагомъ Иліиномъ, да при-
 прави Господу готовъ народъ!“

И Захарія рекне къ ангелу: „По чему ѣу
 я то познати!“ А ангелъ одговори: „Я самъ
 Гавріилъ, што стоимъ предъ Богомъ, и по-
 сланъ самъ да ти кажемъ и да ти благо-
 вѣстимъ ово.“ И ето ты ѣеши онемити и
 неѣеши моѣи проговорити, докъ се то не
 сбуде, еръ ниси вѣровао моимъ рѣчма, кое
 ѣе се сбыти у свое вѣме!“

И люди чекаху Захарію, и чуѣаху се
 што се онъ тако дуго у цркви бави. А
 кадъ онъ изаѣе, немогаше говорити, и
 они опазише, да му се нешто привидило.
 А онъ имъ само махаше и пребиваше нѣмъ.

И кадъ се наврше дани службе нѣ-
 гове, отиде онъ своіой куѣи.

2. БЛАГОВѢСТИ.

(Лук. 1, 26—56).

У шести мѣсець (после тога) посланъ
 бѣше ангелъ Гавріилъ одъ Бога у градъ

Галйлейскій Назаретъ, къ дѣви обрученой човѣку изъ дома Давидовогъ, комъ е име Іосифъ. И име Дѣви Марія. И дошавши къ нъойзи ангелъ, рекне іой: „Радуй се благодатна, Господъ в съ тобомъ, благословена си ты међу женама!“ Она видѣвши га смути се, и помисли, какавъ ѣе то поздравъ быти?“ Ангелъ іой рекне: „Небой се Маріо, еръ ты си нашла милость кодъ Бога. Ты ѣешъ родити сына, и надѣни му име Іисусъ. Тай ѣе великій быти, и Сынъ Вышнѣга назваѣе се, и даѣе му Господъ Богъ престоль Давида отца нѣговога, и онъ ѣе царовати у дому Яковлѣвомъ на вѣки, и царству нѣговомъ неѣе быти края!“ Тада рекне Марія къ ангелу: „Како ѣе то быти?“ А ангелъ іой одговори: „Духъ светый наиѣи ѣе нада те, и сила Вышнѣга осѣниѣе те, с тога и оно што се роди свето назваѣе се сынъ Божіи!“ А Марія рекне: „Ево я самъ службеница Господня; нека буде мени по твоіой рѣчи!“ — И отиде одъ нѣ ангелъ.

У те дане устане Марія и отиде журно у горню землю у градъ Юдинъ, и уђе у домъ Захаріинъ, па поздрави Єлисавету. И кадъ Єлисавета чує гласъ поздрава Маріиногъ, а она се испуни Духа светогъ, и рекне: „Благословена си ты међу женама, и благословенъ є плодъ утробе твоє. И одкуда мени ово, да дође мати Господа мога къ мени. — Блажена си ты која си вѣровала, єръ ће се испунити оно, што ти є одъ Господа казано!“

И Марія рекне: „Велича душа моя Господа, и обрадова се духъ мой Богу спасу моме, єръ онъ погледа на понизность службенице своє, гле, одъ сада ће ме блаженомъ звати сви нараштаи; єръ ми учини величину Сильный и свето є име Нѣгово!“

Марія остане са Єлисаветомъ три мѣсеца, па се онда врати своіой кући.

3. РОЂЕНЪ ІОАНА КРСТИТЕЛЯ.

(Ев. Лук. гл. I. ст. 57—80).

Елисавета роди сына. И сусѣди и сродници чую да є Господь велику милость єь ньоме учиню, па се радоваху съ ньоме. И осмый дань дођу да обрежу дѣте, и нарицаху га, именемъ отца нѣговогъ, Захаріомъ. А Мати рекне: „Не, но нека се зове Іоанъ“. И рекоше іой: „Та нема никога у твоєм сродству, кои се зове тымъ именемъ!“ И помаваху отцу нѣговомъ како бы онъ хтео да га нареку. А онъ изиште штицу и напише говорећи: „Іоанъ нека му буде име!“ и чуђаху се сви. И одна му се отворе уста и єзыкъ, па стане говорити славећи Бога. И страхъ нападне на све сусѣде, и догађай се овай прѣповѣдаше по свой околини. И сви кои чуше за нѣга, приме то къ срдцу, и говораху: „Шта ће бити одъ овогъ дѣтета!“ И рука Господня бѣше съ ньиме.

И Захарія отаць нѣговъ почне пророковати говорећи: „Благословенъ нека буде Господъ Богъ Израилѣвъ, ерь онъ посѣти и учини избавленѣ людма своима! — И ты, діете, пророкъ Вышнѣга назваѣшъ се, ерь ѣшъ иѣи напредѣ предѣ лицемъ Господнимъ, да му приправишъ путь, да дашъ познаванѣ спасенія людма нѣговима на опроштенѣ грѣхова нѣиховыхъ!“

А дѣте растяше и ячаше духомъ, и бѣше у пустыни дотле, докъ се непоказа Израилю.

4. РОЂЕНѢ ІИСУСА ХРИСТА.

(Еван. Лук. 2, 1—20.)

У оно време: Изиђе заповѣсть одѣ кесара Августа, да се попише савъ свѣтъ. И пођу сви да се упишу, свакій у свой градъ. Тада пође и Іосифъ изъ Галилеѣ изъ града Назарета, у Юдею у градъ Давидовъ, да се упише съ Маріомъ. И

кадъ бяху тамо, дође време, да она роди. И роди сына свога првенца, и повіе га и метне у ясле, ерь имъ небѣше мѣста у гостионици.

И пастири на той страни чуваху ноћну стражу кодъ стада свога. И гле, ангелъ Господній стане међу нѣма, и слава Господня обася ихъ, и поплашише се врло. И ангелъ имъ рекне: „Небойте се, ерь ево вамъ являмъ велику радость, коя ће бити свима людма. Данасъ вамъ се родіо Спасъ, кои є Христосъ Господъ, у граду Давидовомъ. И ево вамъ знака: наћи ћете дѣте повито, гдѣ лежи у яслима!“ И уѣданпутъ бы съ ангеломъ множина войника небескихъ (анђела), кои говораху: „Слава Богу на висини, и на земљи миръ, међу людма добра воля!“

И кадъ отиду одъ нѣихъ ангели на небо, а пастири рекну еданъ другомъ: „Хайдемо до Витлеєма, да видимо то што се тамо догодило, као што намъ Господъ каза. И брзо дођу и нађу Марію и Іосифа,

и дѣте, гдѣ лежи у яслима. И кадъ га виде, а они кажу, шта имъ е речено за дѣте. И сви, кои чуше, дивише се томе што имъ пастири говорише. А Марія чуваше све ове рѣчи, и слагаше ихъ у срдцу своме. —

И пастири се врате славећи и хвалећи Бога, за све што чуше и видише, као што имъ бѣше казано.

И кадъ се наврши осамъ дана да га обрежу, тада му надѣну име Іисусъ.

5. СРЪТЕНІЄ ГОСПОДНЪ.

(Еванг. Лук. 2, 22—38).

Іосифъ и Марія донесу Іисуса у Іерусалимъ да га ставе предъ Господемъ, и да даду жртву, као што е речено у закону Господнѣмъ, две грлице или два голубчета.

И гле, быаше човѣкъ у Іерусалиму по имену Симеонъ. И тай човѣкъ бѣше пра-

веданъ и побожанъ, и чекаше утѣхе Израилѣве, и Духъ быяше светъ у нѣму. И бѣше му обеѣано одъ Духа светога, да неће видѣти смрти, докъ невиди Христа Господнѣга. — И човѣкъ тай Духомъ светымъ упуѣненъ дође у цркву. И кадъ родители донесоше дѣте Исуса, да сврше за нѣга по закону и по обичаю, — а онъ узме га на руке свое, и благослови Бога па рекне: „Садъ одпусти съ миромъ слугу твога Господе, по рѣчи твоіой; ерѣ видше очи мое спасеніе твоє, кое си приправіо предъ лицемъ свію народа, свѣтлость, да обася незнабожце, и славу людій твоихъ Израиля!“

И Іосифъ и мати нѣгова чуѣху се што се то о нѣму говори. И благослови ихъ Симеонъ, и рекне Маріи матери нѣговой: „Гле, овай ће бити на падъ ѣ на устанакъ многихъ у Израилю, и быће знаменѣ противъ кога ће се говорити. А и теби самой ће крозь душу проѣи мачъ, да се открию мисли многихъ срдаца!“

А бѣше Ана пророчица; она е была стара и временита; съ мужемъ е живила седамъ година, а удова была е 84 године. Она неодлазаше одъ цркве, но постомъ и молитвама служаше Богу даню и ноу. И она у тай часъ дође, и хваляше Господа, и казиваше за нѣга свима, кои чекаху спасенія у Јерусалиму.

6. ИСТОЧНИ МУДРАЦИ.

(Еванг. Мат. 2, 1—12).

Кадъ се Исусъ родіо у Витлеѣму Іудейскомъ у време цара Ирода, дођу мудраци одъ истока у Јерусалимъ, говорећи: „Гдѣ е царъ Іудейскій, кои се родіо? Ёрѣ видили смо нѣгову звѣзду на истоку, па смо дошли да му се поклонимо“.

Кадъ то чуе царъ Иродъ, уплаши се, и савъ Јерусалимъ съ нѣиме. И сабравши све првосвештенике и кнѣжевнике народне,

пыташе ихъ, гдѣ ће се Христось родити!
 А они му рекну: „У Витлеѣму Іудей-
 скомъ: єръ є тако писано преко про-
 рока (Михеа 5, 1): И ты Витлеѣме, зе-
 мльо Іудина! ни почемъ ниси найманый
 међу поглавитымъ градовима Іудинымъ: єръ
 ће изъ тебе изићи вођа, кои ће пасти
 люде мое Израиля“.

Тада Иродъ тайно дозове мудраце и
 испытиваше ихъ, кадъ се появила звѣзда. И
 пославъ ихъ у Витлеѣмъ рекне: Идите рас-
 питайте извѣстно за дѣте, па кадъ га
 нађете, явите ми, да и я идемъ и да му
 се поклонимъ!“

А кадъ они цара саслушаю, отиду, а
 гле, и звѣзда, кою су видели на истоку,
 иђаше предъ њима, докъ не дође и стаде
 одозго гдѣ бѣше дѣте. А кадъ виде звѣзду,
 обрадую се врло великомъ радошћу, и
 ушавши у кућу виде дѣте съ Маріомъ
 матеромъ његовомъ, и падну и поклоне му
 се, па отворе благо свое, и принесу му даре:
 злато, тамјанъ и смирну (миро, мирисаво улѣ).

И примивши у сну гласъ, да се не-
враћаю къ Ироду, другимъ путемъ отиду
у свою землю.

7. БѢЖАНЪ У ЕГИПЕТЪ.

(Еванг. Мат. 2, 13—23).

Кадъ отиду мудраци, а ангель Господ-
ный яви се Іосифу у сну говорећи:
„Устани, узми дѣте и мать нѣгову, па
бѣжи у Египетъ и буди тамо, докъ ти не-
рекнемъ; еръ ѣе Иродъ тражити дѣте, да
га погуби“. И онъ устане, па узме дѣте
и мать нѣгову ноћу, и отиде у Еги-
петъ. И бѣше тамо до смрти Иродове, да
се сбуде, што е Господъ рекао преко про-
рока, кои говори: „Изъ Египта дозвахъ
сына мога!“ (Осія, гл. 1, ст. 1).

Кадъ види Иродъ, да е поруганъ быо
одъ мудраца, разсерди се врло, и пошлѣ
те побію сву дѣцу у Витлеѣму и у свой
околини нѣговой одъ двѣ године, и ниже,

по времену, кое є добро испытао одъ мудраца, (т. є. одъ како се звѣзда мудрацама показала).

А кадъ Иродъ уире, гле ангелъ Господній у сну се яви Іосифу у Египту, гворећи: „Устани, па узми дѣте и матеръ нѣгову, и иди у землю Израилѣву, ерѣ изумрли су они, кои тражише душу дѣтиню (животъ дѣтинь)“. А онъ устане, узме дѣте и матеръ нѣгову, и дође у землю Израилѣву, и дошавши онамо настани се у граду названомъ Назаретъ да се сбуде оно што су казали пророци, да ће се Назорей назвати.

8. ИСУСЪ ОДЪ ДВАНАЙСТЪ ГОДИНА.

(Ев. Лук. 2, 12—52).

Родители Іисусови ишли су сваке године у Іерусалимъ о празднику пасхе. И кадъ му бѣше 12 година, дођу они у Іерусалимъ по обичаю праздника, и кадъ

дане проведу, и врате се, остане дѣте Иисусъ у Іерусалиму и незнаде Іосифъ и мати нѣгова, него мислећи да є у дружини, пређу данъ хода, и стану га тражити међу сродницима и знанцима, и ненашавши га врате се у Іерусалимъ да га траже. И после три дана нађу га у цркви, гдѣ сѣди међу учительима, и слуша ихъ и пита ихъ. И сви кои га слушаху дивляху се нѣговомъ разуму и нѣговымъ одговорима. И кадъ га виде, зачуде се, и мати нѣгова рекне му: „Сыне, шта учини нама тако. Ево отаць твой и я са страхомъ смо те тражили“. И Иисусъ имъ рекне: „Зашто сте ме тражили? Заръ не знате да мени валя быти у ономе, што є отца мога?“

И они нису разумѣли то, што имъ каза. И Иисусъ сиђе съ ними и дође у Назаретъ и бѣше имъ послушанъ. И мати нѣгова чуваше све ове рѣчи у срдцу своме.

И Иисусъ напредоваше у премудрости, возрасту, и у милости кодъ Бога и кодъ людій.

9. ПРОПОВЕДАНЪ ІОАНОВО.

(Ев. Лук. гл. 3. ст. —1; Мат. гл. 3, ст. 1—12).

У петнайстой години владаня Кесара Тиверія, кадъ управляше Юдеомъ Понтійскій Пилатъ, а кадъ бѣше Иродъ четверовластникъ у Галилеи; при првосвештеницима Анни и Каяфи; бѣше рѣчь божія къ Іоану сыну захаріиномъ у пустыни. И дође у сву околину іорданску проповѣдаюћи крштенѣ покаяня на опроштенѣ грѣхова. И говораше: „Покайте се; ерѣ се приближи царство небесно!“

А Іоанъ имаѣаше хальину одъ длаке камиліне, и поясъ кожанъ око себе, а храна му быаше: скакавци и медъ дивіи.

Тада изилазаше къ пѣму Іерусалимъ и Юдея, и сва страна іорданска. И онъ ихъ кршѣаваше у Іордану, и исповѣдаху грѣхе свое. А кадъ види Іоанъ многе Фарисее и Садукее, гдѣ иду да ихъ крстї, рекне имъ: „Породи аспидни! Ко вамъ каза да

бѣжите одъ гнѣва, што долази? Учините плодъ достоянъ каеня. И немислити у себи: „Мы имамо отца Авраама“. Еръ кажемъ вамъ, да може Богъ и одъ каменя овога подигнути чеда Аврааму. Већъ и сѣкира стои при корену дрвета; свако дрво кое не носи добра плода сѣче се и у огань баца“.

И пытаху га люди: Шта дакле да чинимо? А онъ имъ одговори: Кои има двѣ хальне, нека даде єдну ономе, кои нема, и ко има хране нека чини исто тако. — Дођу и мытари (цариници, сабиратели царевога данка) да ихъ крсти и рекну му: Учителю, шта да чинимо? А онъ имъ рекне: „Ништа више неизтражуйте одъ онога што вамъ є заповѣђено!“ Пытаху га и войници говорећи: „А мы шта ћемо да чинимо? А онъ имъ рекне: „Никоме нечините силе, нѣти кога опадайте, и довольни будите своіомъ платомъ“.

А кадъ люди помишляху за Іоана: Да л' є онъ Христосъ? одговараше онъ

свима: „Я васъ крстимъ водомъ, али иде замномъ ячій одъ мене, коме я нисамъ достоянъ одрѣшити ремень на обући нѣговой, тай ће васъ крстити духомъ свѣтымъ и огнѣмъ. Онъ има лопату у своіой руци, и очистиће гумно свое, и скупиће пшеницу у житницу свою, а плеву ће сажећи огнѣмъ, кои се негаси!“ — И друго много коєшта проповѣдаше Іоанъ людма.

10. КРШТЕНЪ ІИСУСОВО.

(Еванг. Мат. гл. 3, 13—17; Марка гл. 1, 13.).

Дође Іисусъ изъ Галилеє на Јорданъ къ Іоану, да се крсти одъ нѣга. Іоанъ браняше му говорећи: „Я треба да се одъ тебе крстимъ, а ты долазишъ къ мени!“ А Іисусъ му одговори и рекне: „Остави то садъ, еръ тако намъ валя испунити сваку правду!“ —

И кадъ се крстио Іисусъ, изиђе одма изъ воде, и гле, отворише му се небеса, и онъ

види Духа божієга, гдѣ силази као голубъ, и долази на нѣга. И гле, бы гласъ съ неба говорехи: „Овай є сынъ мой милый, кои ми є по вољи!“

И одма Духъ изведе Іисуса у пустыню, и постивши Іисусъ 40 дана и 40 ноцій на- послѣдку огладни. И сатана га кушаше и анѣли му служаху.

11. ПРВИ УЧЕНИЦИ ІИСУСОВИ.

(Іоан. гл. 1, 29—51.).

Іоанъ види Іисуса, гдѣ иде къ нѣму и рекне: „Гле, ягнѣ божіє, кое узима на се грѣхе свѣта! Ово є онай, за кога я рекохъ: За мноми иде човѣкъ, кои є пре мене быо, и я свѣдочимъ да є онъ Христосъ“. А сутраданъ опегъ стаяше Іоанъ и двоица одъ нѣговыхъ ученика. И кадъ види Іисуса гдѣ иде, рекне: „Гле, ягнѣ божіє!“

И чую га оба ученика, гдѣ говори, и отиду за Іисусомъ. А Іисусъ обазрѣвши се види ихъ гдѣ за нѣмъ иду па рекне: „Шта тражите!“ А они му рекну: „учителю гдѣ живишь?“ А онъ имъ рекне: „Ходите и видите!“ И отиду и виде, гдѣ

Иисусъ живляше , и остану кодъ нѣга тай данъ. А еданъ одъ те двоице бѣше Андрей, братъ Симона Петра. Онъ наѣ свога брага Симона , па му рекне : „Мы наѣосмо Месію!“ И доведе га къ Иисусу. А Иисусъ погледавши нанъ , рекне : „Ты си Симонъ сынъ Іонинъ, ты ћешъ се звати Кифа (Петаръ, стѣна). —

Сутра данъ наѣ Иисусъ Филипа и рекне му „Ходи за мною!“ А Филипъ бѣше изъ Витсаиде, изъ града Андреовогъ и Петровогъ. Филипъ наѣ Натанаила, и рекне му : „Мы наѣосмо онога за когъ е писао Мойсей и пророци, Иисуса сына Іосифова изъ Назарета!“ Натанаиль му рекне : „Изъ Назарета може ли што добро быти?“ А Филипъ му рекне : „Доѣи и види!“ А кадъ види Иисусъ Натанаила; гдѣ иде къ нѣму, рекне за нѣга : „Ево правога Израилтянина, у коме нема преваре!“ Натанаиль му рекне : „Како ме познаешъ?“ А Иисусъ му одговори : „Пре него што те е ословіо Филипъ, видіо самъ те, кадъ си подъ смоквомъ быо!“ Натанаиль рекне : „Рави! ты си сынъ Божіи, ти си царъ Израилѣвъ!“ Иисусъ одговори и рекне : „Што ти казахъ, да самъ те видіо подъ смоквомъ, за то вѣруешъ; види ћешъ више одъ тога! Заиста вамъ кажемъ, одъ садъ ћете видити небо отворено, и ангеле Божіе, гдѣ узлазе и слазе надъ сына човѣческога“.

12. ПРВО ЧУДО ИСУСОВО.

(Ев. Іоан. гл. 2, 1—12.):

Бѣше свадьба у Кани Галилейской, и онде бѣше мати Іисусова. А позванъ бы и Іисусъ и ученици нѣгови на свадьбу. И кадъ нестаете вина, рекне мати Іисусова нѣму: „Немаю вина!“ А Іисусъ рекне: „Іоштъ ніє дошао часъ мой!“ А мати нѣгова рекне слугама: „Што вамъ годъ рекне, а вы учините!“

И ту быяше шесть каменихъ водоноса (ѣупа). И рекне имъ Іисусъ: „Напуните водоносе воде, и напунише ихъ до врха“. И рекне имъ Іисусъ: „Заграбите садъ и носите куму!“ И они однесу. А кадъ кумъ окуси вина, коє є постало одъ воде, — а ніє знао одъ куда є — зовне онъ женика, и рекне му! „Свакій човѣкъ найпре добро вино износи, а кадъ се поднапію, онда рѣавіє, а ты си чувао добро вино до сада!“

Ово учини Іисусъ почетакъ чудесима у Кани Галилейской, и покаже славу своєю, и вѣроваше у нѣга ученици нѣгови.

По томъ сиђе у Капернаумъ онъ и матери нѣгова и браћа и ученици нѣгови, и онде стаяше немного дана.

13. ОЧИШЋЕНЬ ХРАМА.

(Ев. Іоан. гл. 2, 13—23).

Бѣше близо пасха юдейска, и Іисусъ отиде у Іерусалимъ, и нађе у црквѣ гдѣ сѣде они, што продаю волове и овце и голубове, и што мѣняю новце. И направивъ бичъ одъ врпце, изтера ихъ све изъ цркве, и овце и волове, и мѣнячима проспе новце, и даске (столове гдѣ се продавало) поизврѣ. И онима што продаваху голубове рекне: „Носите ихъ одатле, и нечините одъ дома отца мога, домъ трговачкій!“

И у Іерусалиму о празднику пасхе многи вѣроваше у име нѣгово видећи чудеса нѣгова коя чиняше.

14. РАЗГОВОРЪ ІІСУСОВЪ СЪ НИКОДИМОМЪ.

(Ев. Іоан. гл. 3, 1—16.)

Бѣше еданъ човѣкъ међу фарисеима по имену Никодимъ, кнезъ жидовскій. Овай дође къ Іисусу ноћу и рекне му: „Равви! знамо да си ты учитель одъ Бога дошао; еръ нитко неможе чинити чуда, што ты чинишъ, ако нѣ Богъ съ нѣмъ!“ Іисусъ му рекне: „Заиста ти кажемъ, ако се ко пероди одъ горе, неможе видити царства Божіега! Никодимъ му рекне: „Како се може човѣкъ родити кадъ е старъ?“ А Іисусъ одговори: „Заиста ти кажемъ, ако се ко пероди водомъ и духомъ, неможе ући у царство Божіе!“ — И као што Мойсей подиже змію у пустинѣи, тако се има сынъ човѣчій подићи, да свакій, кои вѣруе у нѣга непропадне, но да има животъ вѣчный! Еръ тако Богъ милуе свѣтъ, да е и сына свогъ единогоднога, дао да свакій кои вѣруе у нѣга непро-

падне но да има животъ вѣчный! Свакій, кои злочини, мрзи на свѣтлость, и неиде къ свѣтлости, да му се неизобличе дѣла нѣгова, ерѣ су зла; а тко истину чини, иде къ свѣтлости, да се виде дѣла нѣгова, ерѣ су у Богу учинѣна.

15. ИСУСЪ КОДЪ СТУДЕНЦА ЯКОВ-ЛѢВОГЪ.

(Ев. Іоан. гл. 4, 1—43.)

После тога остави Исусъ Юдею, и отиде опеть у Галилею. А валяло му е проѣи крозь Самарію. — Тако доѣе у градъ Самарійскій, кои се зове Сихаръ. А тамо бѣше студенацъ Яков-лѣвъ. И Исусъ уморанъ одъ пута сеѣаше на студенцу, а было е око шестогъ часа.

Жена изъ Самаріе доѣе, да зайти воде. Исусъ іой рекне: „Дай ми да піемъ!“ Ерѣ ученици нѣгови отшли бѣху у градъ, да купе ела. Жена Самарянка рекне му: „Како ты Жидовинъ будуѣи, можешъ искати одъ мене, жене Самарянке, да піешъ?“ Исусъ іой одговори: „Да ты знашъ даръ Божіи, и да знашъ ко е тай, што ти каже: „Дай мы да піемъ; ты бы молила нѣга, па бы ти онъ дао воду живу!“ Жена му рекне: „Господе,

та ты немашъ ни ведра, а студенацъ е дубокъ ; одъ куда дакле имашъ воду живу ? Еда л' си веѣій одъ отца нашего Якова , кои намъ даде овай студенацъ, и изъ кога е піо онъ и сынови нѣгови, и стока нѣгова !“ Исусъ одговори : „Свакій кои піе одъ ове воде, опетъ ће ожеднити, а кои піе одъ воде, кою ѣу му я дати, неће ожеднити никада ; и вода кою ѣу му я дати, быће у нѣму изворъ воде, што тече у животъ вѣчный !“ Жена рекне : „Господе дай ми ту воду, да нежеднимъ, ни да долазимъ овамо вадити воду !“ Исусъ іой рекне : „Иди зовни мужа твога па доѣи овамо !“ А жена одговори : „Немамъ мужа“ . Исусъ іой рекне : „Добро си казала : Немамъ мужа ; та ты си имала петъ мужева, и овай когъ садъ имашъ ніе ты мужъ ; то си доиста право казала“ . Жена му одговори : „Господе видимъ да си ты пророкъ . Отци наши молише се Богу на овой гори, а вы кажете да є у Іерусалиму мѣсто гдѣ се валя молити !“ А Исусъ рекне : „Вѣруй ми жено ! доѣиће време кадъ се нећете молити Отцу, ни на овой гори, ни у Іерусалиму . Но доѣиће време, и веѣъ є настало, кадъ ће се прави богомольци молити Отцу духомъ и истиномъ . Богъ є духъ и кои му се моле, духомъ и истиномъ треба да му се моле !“ Жена рекне му : „Знамъ да ће доѣи Месія, кои се зове Христось ; кадъ онъ доѣе, ка-

заће намъ све“. А Иисусъ іой рекне : „Я самъ тай, кои съ тобомъ говорим!

И жена остави свой водоносъ, и отиде у градъ, и рекне людма : „Ходите, да видите човѣка, кои ми каза све што самъ учинила. Вальда є онъ Христосъ?“ И изиђу люди изъ града, и дођу къ нѣму и замоле га, да бы остао кодъ нѣи, и остане ту два дана. И много ихъ є више вѣровало за нѣгову бесѣду, а жени говораху : Садъ невѣруємо више само за твою бесѣду; мы смо већ и сами чули, и знамо да є овай заиста Спасъ свѣту Христосъ.

И после два дана изиђе Иисусъ одтуда, и отиде у Галилею.

16. ПРВА ПРОПОВѢДЬ ИСУСОВА У НАЗАРЕТУ.

(Лук. гл. 4, 16—31.)

Иисусъ дође у Назаретъ, гдѣ бѣше васпитанъ и уђе по обичаю свомъ, у данъ суботный у сборницу, и устане да чита. И даше му кнѣигу Исаіе пророка, и отворивъ кнѣигу, нађе мѣсто, гдѣ бѣше написано : „Духъ є Господный на мени; с' тога ме помаза да обявимъ благу вѣсть (еванге-

ліе) сиромасима; и посла ме да исцѣлимъ скру-
шене срдцемъ, да проповѣдамъ зароблѣнима да
ѣе отпуштени быти, и слѣпима да ѣе прогле-
дати; да невольне одпустимъ на слободу, и да
проповѣдамъ пріятну годину Господню?“ И за-
творивъ кнѣгу, даде слуги; па сѣдне и сви у
сборници гледаху нанъ. Іисусъ почне говорити:
„Данасъ се сбыло оно што е овдѣ написамо
предъ ушима вашима“. И сви му свѣдоцаху, и
дивляху се рѣчма благодати, коѣ излазаху изъ
нѣговыхъ уста, и говораху: „Ніе ли ово сынъ
Іосифовъ?“ Онъ имъ рекне: „Ямачно ѣе те ми
казати пословицу ову: „Врачу! исцѣли се самъ.
Што смо чули да е было у Капернауму, учини
и овде у своѣмъ отачаству!“ И іоштъ имъ рекне:
„Зайста вамъ кажемъ: Нивданъ пророкъ ніе при-
млѣнъ у своѣмъ отачаству! А истину вамъ ка-
жемъ: Многе удовице бѣху у Израилю у време
Иліино, кадъ се небо затворило три године и
шесть мѣсецій, па ни одной одъ нихъ ніе быо
посланъ Ілія, но само у Сарепту Сидонску жени
удовици. И многи прокажени бѣху у Израилю
за време пророка Елисея, па се ни еданъ одъ
нихъ ніе очистіо, само Неѣманъ Сирянинъ!“ И
сви у сборници испуне се ярости кадъ ово чуо,
и уставши истераю га изванъ града, и одведу
га, до врха горе, на коіой градъ нѣховъ сази-

данъ бѣше, да бы га бацили одозго. А онъ прође између нѣи, и отиде, и дође у Капернаумъ, и настани се ту, и учаше ихъ у суботе.

17. ОБИЛНЫЙ РИБОЛОВЪ.

(Лук. гл. 5, 1—11. и Мат. гл. 4, 21—25.)

Еданпутъ кадъ в народъ нагрнуо быо да слуша слово Божіе, стаяше Іисусъ кодъ езера Генисаретскогъ. И види двѣ лађе гдѣ стое украй езера а рибари бѣху изашли изъ нѣихъ, и испираху мреже. Іисусъ уђе у одну лађу, коя в была Симонава и замоли га да мало одступи одъ землѣ и сѣднувши учаше народ изъ лађе. А кадъ престане говорити, рекне Симону : „Навези гдѣ в дублѣ и баците мреже свое, те ловите!“ Симонъ му рекне : Учителю сву ноѣ смо се трудили, па ништа нисмо ухватили, али на твою рѣчь бацићу мрежу!“ И учинивши то ухвате велику множину риба, и мрежа се почне дерати. И махну друговима, кои бѣху у другой лађи да дођу и да имъ помогну, и ови дођу и напуне обе лађе тако да веѣъ почеше тонути. А кадъ то види Симонъ Петаръ, а онъ припадне ка колѣнима Іисусовима говорѣи : „Изиђи одъ мене Господе, я самъ грѣшанъ човѣкъ!“ Еръ в быо

страхъ напao на нѣга и на све, што бѣху съ нѣмѣ, збогъ множине риба, коѣ ухватише. Исусъ рекне Симону : „Небой се одсадъ бѣшъ люде ловити!“ И они извуку обе лађе на землю, па оставе све, и за нѣмъ отиду.

И отишавши одагле види Исусъ друга два брата Якова Зеведеѣвога и Иоана брата нѣговогъ у лађи са Зеведеѣмъ, отцемъ нѣиховимъ, гдѣ крпе мреже свое, и позове ихъ. А они тай часъ оставе лађу и отца свогъ па за нѣмъ отиду.

И проходаше Исусъ по свой Галилеи учећи по сборницама нѣиховымъ и проповѣдаюћи евангеліе и изцѣлююћи сваку болестъ и сваку немоћъ по людима. И за нѣмъ иђаше много народа изъ Галилеѣ и изъ десетъ градова и изъ Іерусалима.

18. ПРОПОВѢДЬ НА ГОРИ.

(Лат. гл. 5, 6, и 7.)

Кад види Исусъ народъ, попне се на гору, и приступе му ученици нѣгови. И отворивши уста своя учаше ихъ говорећи : „Блажени су они кои су сыромашни духомъ, еръ е нѣихово царство небесно. Блажени су кои плачу, еръ бѣ се тѣи утѣшити. Блажени су кротки, еръ бѣ

тии наслѣдители землю. Блажени су кои гладую и жедне за правдомъ ерѣ же тии наслѣдители землю. Блажени су милостиви, ерѣ же тии помиловани быти. Блажени су они кои су чисти срдцемъ, ерѣ же тии Бога видити. Блажени су они, кои миръ праве, ерѣ же се тии сынови Божии назвати. Блажени су кои бываю гонѣни зарадъ правде, ерѣ е нѣихово царство небесно. Блажени сте кадъ васъ узгрде, и прогоне, и рекну сваку злу рѣчь противу васъ лажуѣи, мене ради. Радуйте се и веселите се, ерѣ е плата ваша велика на небесима“.

„Тако нека се свѣтли свѣтлость ваша предъ людма, да виде добра дѣла ваша и да славе Отца вашего, кои е на небесима.

„Ако принесешъ даръ твой къ олтару, и ту се опоменешъ да братъ твой има нешто на те; остави ту даръ твой предъ олтаромъ, па иди те се найпре помири съ братомъ твоимъ, па онда доѣи и принеси даръ твой.

„Мири се са супарникомъ твоимъ брзо, докле си съ нѣиме на путу, да те супарникъ не преда судии, а судия да те не преда слуги, и у тавницу да те не вргну, заиста ти кажемъ неѣешъ изиѣи одтуда, докъ не дашъ последнѣгъ динара.

„Не куните се никако : ни небомъ , еръ е престолъ Божіи ; ни земљомъ , еръ е подножіе ногама нѣговима ; ни Іерусалимомъ еръ е градъ великога цара ; ни главомъ своіомъ некуни се , еръ неможешъ еднога власка бѣла или црна учинити. Дакле нека буде рѣчь ваша : естъ, вѣтъ, и ніє, ніє! А што е више то е ода зла.

Любите непріятелѣ своихъ , благосиляйте оне , кои васъ куну , чините добро онима , кои на васъ мрзе и молите се за оне , кои вамъ чине напасть и кои васъ проганяю. Да будете сынови отца вашего , кои е на небесима , еръ онъ сунце свое сія на добре и на зло , и дає дажду (кишу) праведнима и неправеднима.

„Будите дакле савршени као што е отаць вашъ небесный савршенъ!

„Кадъ чинишъ милостнию , нека незна лѣвака твоя што чини десница твоя. Тако да буде милостиня твоя у тайности : и отаць твой , кои види у тайности , вратиће теби явно.

„А кадъ се молишъ уѣи у клѣтъ (коморицу , собицу) твою и затворивъ врата твоя , помоли се отцу твоему , кои е у тайности ; и отаць твой , кои види у тайности , платиће теби явно.

„А кад се молите неговорите много , као незнабожци : еръ они мисле да ће за многе свое рѣчи быти услышани. Вы дакле небудите као

они; ерѣ зна отаць вашъ, шта потребуєте, пре него што вы просите!“

„Овако се дакле вы молитѣ :

„Отче нашъ, кои си на небесима, да се свети име твоє: да дође царство твоє; да буде воля твоя, како на небу, тако и на земљи. Хлѣбъ нашъ потребни дай намъ данасъ. И опрости намъ дугове наше, као што и мы опраштамо дужницима нашима, и неуведи насъ у напасть но избави насъ ода зла. Ерѣ є твоє царство и сила и слава на вѣки. Аминъ.

„Ако опраштате людма грѣхе нѣихове опростиће и вама отаць вашъ небескїй, аколи неопраштате людма грѣхе нѣихове, ни отаць вашъ небескїй неће опростити вама грѣхова вашихъ.

„Не сабирайте себи блага на земљи, гдѣ моляць и рѣа квари и гдѣ крадљивци (лопови) подкопаваю и краду; него сабирайте себи благо на небу, гдѣ ни моляць ни рѣа неквари, и гдѣ крадљивци неподкопаваю и некраду. Ерѣ гдѣ є благо ваше, ту ће бити и срдце ваше!“

„Небрините се животомъ вашимъ шта ћете єсти или шта ћете пити, ни тѣломъ вашимъ, у

што ћете се обући : нѣ ли животъ више одъ
хране, и тѣло одъ одѣће? Погледайте на птице
небеске, како нить сею, нить жаню нити саби-
раю у житнице, па Отацъ вашъ небесный рани ихъ
Нисте ли вы много претежнии одъ нѣхъ? А тко
одъ васъ бринући се може придодати узрасту
своме лакать еданъ. И за одећу што се бринете?
Погледайте на кринове польске, како расту :
нетруде се нити преду. Али вамъ кажемъ, да
ни Соломонъ у свой слави своіой нѣ се обукао,
као еданъ одъ нѣхъ. А кадъ сѣно польско, кое
данасъ есте а сутра се у пећь баца, Богъ тако
одѣва, а камо ли васъ, маловѣрни?

„Небрините се дакле говорећи : шта ћемо
ести, или шта ћемо пити, или чимъ ћемо се
одѣвати? Еръ све ово незнабожци траже; а и
отацъ небесный зна да вы све ово потребу-
ете. Него тражите найпре царства Божіега, и
правде нѣгове, и ово ће вамъ се све при-
додати.“

„Несудите, да вамъ се несуди. Каквомъ
мѣромъ мѣрите, онакомъ ће вамъ се мѣрити. А
зашто видишь трунь у оку брата твога, а брв-
на (балвана) у оку твоме неосећашъ? Лице-
мѣре! извади найпре брвно изъ ока твога, па
ћешъ онда видити извадити трунь изъ ока брата
твога!

Иштите и даће вамъ се, тражите и наћи-
ћете, куцайте и отвориће вамъ се. Еръ свакій
кои иште, пріима, и кои тражи налази, и кои
куца отвориће му се.

„Све што хоћете да чине вама люди, чи-
ните и вы нѣма такође“ : еръ є то законъ и то
су пророци.

„Уђите на узка врата, еръ су широка врата
и широкъ путъ што воде у пропасть, и много ихъ
има, кои нѣмъ иду. Као што су узка врата и тѣсанъ
путъ што води у живот, и мало ихъ є, кои га налазе.“

„Чувайте се одъ лажљивыхъ пророка кои
долазе вама у кожама овчїима, а унутра су
вуци грабљивци. По родовима нѣховымъ позна-
ћете ихъ. Еда ли се бере са трња грожђе, или
са чичка смокве? Тако свако добро дрво пло-
дове добре рађа, а зло дрво плодове зле ра-
ђа. Неможе дрво добро плодова злыхъ рађати,
ни дрво, зло плодова добрыхъ рађати. Свако
дакле дрво коє не рађа плода добра, сѣче се и
у огань се баца.“

„Неће свакій, кои ми говори : Господе,
Господе! уђи у царство небесно, но кои чини
волю отца мога, кои є на небесима.“

*

*

*

„Свакій, кои слуша ове мое рѣчи и извр-
шує ихъ, подобанъ є човѣку мудру, кои сазида

кућу своју на камену, и удари даждъ, а дођоше воде, и дунуше вѣтрови и нападоше на кућу ону, и непаде; ерѣ бѣше основана на камену. А свакии кои слуша ове мое рѣчи, и неизвршуе ихъ, подобанъ е човѣку лудомъ, кои сазиде кућу своју на пѣску и удари даждъ и дођоше воде, и дунуше вѣтрови, и ударише у кућу ону, и паде и распаде се страшно.“ —

И кадъ сврши Исусъ све ове рѣчи, дивляше се народъ науци нѣговой; ерѣ онъ уча-ше као онаи кои власть има, а не као књи-жевици.

19. СТОТНИКОВЪ СЛУГА У КАПЕР- НАУМУ.

(Ев. Мат. гл. 8, 5—15; Лук. гл. 7, 1—10).

Кадъ сврши Исусъ рѣчи свое предъ народомъ, дође у Капернаумъ. У стотника (капетана) пакъ нѣкога бѣше слуга болестанъ на умору, кои му бѣше мѣо. И кадъ чуе стотникъ тай за Исуса пошлѣ къ нѣму старѣшине юдейске молећи га, да

дође и да му спасе слугу. И они дошавши къ Исусу моляху га говорећи: „Достоянъ є, да му то учинишъ, еръ любї нашъ народъ, онъ намъ є и сборницу сазидао. Исусъ отиде съ нѣма, и кадъ су већъ близу куће были, пошлѣ стотникъ къ нѣму свое прїятелѣ говорећи: Господе! нисамъ достоянъ да подъ кровъ мой уђешъ, него само реци рѣчь, па ће оздравити слуга мой!“ — Кадъ то чує Исусъ а онъ рекне: „Заиста вамъ кажемъ: Ни у Израилю толико вѣре нисамъ нашао“.

И кадъ се врате они, кои бѣху послани, нађу болнога слугу гдѣ є оздравио. —

И дошавши Исусъ у домъ Петровъ види ташту (пуницу) Петрову гдѣ лежи у врућой грозници. И прихвати є за руку, и пусти є грозница и она устане, и стане га послуживати.

20. ОЛУЯ НА МОРУ.

(Марка гл. 4, 35—41; Мат. 8, 23—28).

У еданъ данъ улѣзе Исусъ съ своимъ ученицима у лађу, и рекне имъ: „Да преѣмо на ону страну єзера“. И пођу. А кадъ иѣаху, онъ заспи, и подигне се олуя на єзеру, и бяху у великой невољи. И приступивши пробуде га. А онъ устане и запрети вѣтру и валовима, и престане вѣтаръ, и постане тихо. И Исусъ рекне къ нимъ: „Гдѣ е вѣра ваша?“ А они се поплаше, и зачуде се говореѣи еданъ другоме: „Ко е овай, што и вѣтровима и води заповѣда, и слушаю га!“

21. УЗЕТЫЙ РАЗСЛАБЛѢНИКЪ.

(Мат. гл. 9, 1—8; Марк. гл. 2, 1—12 и Лук. гл. 5, 17—26).

Кадъ еданпутъ учаше Исусъ у Капернауму, дођу къ нѣму съ узетымъ чо-

вѣкомъ (разслаблѣнимъ) кога четворица
ношаху. И немогући приближити се къ
нѣму одъ народа, открию кућу, гдѣ онъ
быяше, и прокопавши, спусте одаръ, на
коме узетый лежаше. А кадъ види Исусъ
вѣру нѣихову, рекне узетоме: „Сынко,
опраштаю ти се грѣси твои!“ И нѣки одъ
кнѣижевника рекну у себи: „Овай хули на
Бога!“ — Разумѣвши Исусъ помишленя
нѣихова, рекне: „Зашто зло мислите у
срдцима своима. Шта є лакше рећи: опра-
штаю ти се грѣси твой, — или рећи:
устани и ходи? Али да знате, да сынъ
човѣчій има власть на земљи опраштати
грѣхе, — тада рекне узетоме: „Устани
узми твой одаръ и иди!“ И онъ устане
одма и узевши одаръ, изиђе предъ свима,
тако да се сви дивляху и хваляху Бога
и говораху: „Никада тако што нисмо
видили!“

22. ИСУСЪ ПРИЗИВА КЪ СЕБИ МАТЕЯ.

(Мат. 9, 9—17; Марка 2, 13—22; Лук. 5, 27—39).

Пролазећи Исусъ види човѣка на мыт-
ниці (царини, хармиціи) по имену Матей
(Левію) и рече му: Хайде за мноѣ. И
уоставши отиде за нѣмъ. И кадъ сеѣаше
Исусъ за трпезомъ у кући нѣговой, мы-
тари (цариници) и грѣшници сѣѣаху с'
нѣмъ, и са ученицима нѣговимъ. А кнѣ-
жевници и Фарисеи говораху ученицима
нѣговымъ: Зашто с' мытарима и грѣшни-
цима учитель вашъ ѣде и пѣе. Исусъ
чувши то рекне имъ: Не требаю здрави
лѣкара него болестни. Я нисамъ дошао
да зовемъ праведнике но грѣшнике на по-
каянѣ.

23. ІАИРОВА КѢИ.

(Ев. Мат. 9, 18—26; Марк. 5, 22—43).

Доѣе къ Исусу ѣданъ одъ старѣшина
сборнице по имену Іаиръ, и моляше га

врло, говорећи: „Кћи є моя на послѣд-
нѣмъ концу; да дођешъ и да метнешъ
руку на ню, да оздрави и живи. И пође
Иисусъ съ нѣимъ, и за нѣимъ иђаше много
народа, и гураху га. А жена нѣка, која є
11 година боловала, дође састрагъ и до-
такне се хальине нѣгове; еръ она гово-
раше: Ако се само дотакнемъ хальине
нѣгове, оздравићу. А Иисусъ обазрѣвши
се, види ю, и рекне: „Кћери, вѣра ти є
твоя помогла, иди съ миромъ, и буди здрава
одъ твоє болести!“ И оздрави жена одъ
тога часа.

Тошъ докъ онъ ово говораше, дођу
нѣки одъ старѣшине сборничкога гово-
рећи: „Кћи є твоя умрла, шта већъ више
трудишъ учителя?“ А Иисусъ чує то и
рекне старешипи: „Небой се но само вѣ-
руй“. И недаде са собомъ ићи никоме,
осимъ Петра Іакова и Іоана. И дође у
кућу старѣшине сборничкога, и види врену
(жагоръ) и плачъ и яукъ великій. И
ушавши рекне имъ: „Шта плачете? Дѣ-

войка ніє умрла него спава!“ И подсмѣ-
ваху му се. А отера све, па узме отца
дѣвойчина и матерь, и оне што съ нѣма
бѣху, и уѣе гдѣ лежаше дѣвойка. И узевши
ю за руку рекне: „Дѣвице, теби гово-
римъ, устани!“ И одма устане дѣвойка
и иѣаше. А она бѣше одъ 12 година. И
ужасну се сви ужасомъ великимъ. И за-
прети имъ да нитко недозна за то, и ре-
кне: „Подайте іой єсти!“ А овай гласъ
изаѣе по свой земли той. —

24. МЛАДИЊЪ у НАИНУ.

(Еван. Лук. 7, 11—23).

По томъ иѣаше Исусъ у градъ на-
званный Наинъ, и съ нѣмъ иѣаху многи
ученици нѣгови, и народъ многъ. Кадъ се
приближе къ вратима града, и гле изно-
шаху мртваца, єдинца сына матере своеє,
и та бѣше удовица, и народъ изъ града

многъ иѣаше съ ньоме. И видѣвши ю Господъ смилує се ньойзи, и рекне іой: „Не плачи! И приступивъ додирне одаръ (сандукъ), а носіюци стану. И Іисусъ рекне: „Младићу! теби говоримъ, устани! И сѣде мртаваць, и стаде говорити. И Іисусъ даде га матери нѣговой. И страхъ обузме све, и хваляху Бога говорећи; „Великій се пророкъ међу нама появио, и Господъ є люде свое посѣтіо!“

25. РАСЛАБЛѢННЫЙ НА ОВЧІОЙ КУПѢЛИ.

(Ев. Іоаново гл. 5).

Бѣше праздникъ Іудейскій, и дође Іисусъ у Іерусалимъ, а у Іерусалиму има кодъ овчихъ врата купка, коя се зове єврейски Витезда (єзеро милосрдія), и око нѣ има петъ преддвора, у тыма лежаше множина болестныхъ, слѣпыхъ, хромыхъ, суихъ, кои чекаху да се вода покрене. И кои найпре улазаше, пошто

се вода замути, онай оздравляше, макаръ каква болѣсть на нѣму была.

А ту бѣше еданъ човѣкъ, кои є 38 година быо болестанъ. Кадъ Исусъ овога види и разумѣ да є веѣ много година болестанъ, рекне му : „Хоѣшь ли да будешъ здоровъ?“ А болестный одговори : „Да Господе! Али немамъ човѣка, да ме спусти у купку, кадъ се замути вода, а докъ я доѣмъ, другій силази пре мене!“ Исусъ му рекне : „Устани узми одаръ твой и ходи!“, И одма се исцѣли човѣкъ тай, и узевши одаръ свой иѣаше.

А тай данъ бѣше субота. Тада говораху Жидови, къ ономе што се исцѣли : „Данась є субота и неваля ти одра носити“. А он имъ одговори : „Кои ме исцѣли, тай ми рече : Узми одаръ твой и ходи“. А они га запытаю : „Ко є тай човѣкъ, што ти рече узми одаръ твой и ходи“. А исцѣлѣный незнаѣаше ко є; ерь се Исусъ уклоню, будуѣи да є много народа было на мѣсту. А потомъ га наѣ Исусъ у цркви и рекне му : „Ето си здоровъ, више негрѣши да ти што горе не буде!“

Човѣкъ тай отиде и каже Иудеима : да є оно Исусъ што га є изцелю. И зато

гоняху Іудей Іисуса, и гледаху да га убію,
што то у суботу чиняше.

26. ИЗБОРЪ И ПОСЛАНЪ ДВАНАЙ- СТОРИЦЕ АПОСТОЛА?

(Лук. гл. 6, 12—16 ; Марк. гл. 3, 13—19 ;
Мат. гл. 10, 1—8.)

Іисусъ изиђе на гору да се помоли
Богу, и проведе сву ноћ на молитви
Божіой.

И кадъ бы данъ, призове ученике
свое и избере између нѣхъ дванайсто-
рицу, коє назове Апостолима. —

Имена дванайсторице Апостола єсу ова ;
Симонъ кои се зове Петаръ, и Андрей
братъ нѣговъ , Іаковъ сынъ Зеведеєвъ и
и Іоанъ братъ нѣговъ ; Филипъ и Вартоло-
мей (Натанаиль) ; Тома, и Матей (Левій) ;
Іаковъ Алфеєвъ ; Симонъ Зилоть (ревни-
тель) и Іуда Искаріоткій. —

Ову дванајсторицу пошлѣ Иисусъ и заповѣди имъ говорећи : „Идите къ изгублѣнымъ овцима дома Израилѣвогъ, и казуйте, да се приближило Царство небесно, и болестне исцѣлюйте.

„Забадава сте доби́ли, за бадава и дайте!“

27. ПРОПОВѢДЬ НА ЄЗЕРУ У ПРИЧТАМА.

а) О с і я ч у.

(Мат. гл. 13, 1—23; Лук. гл. 8, 4—15).

Иисусъ изиђе еданпутъ изъ куће и сѣђаше кодъ мора (єзера Генисаретскога). И сакупи се око нѣга много людій, тако да онъ мораде ући у лађу, и сѣсти; а народъ савъ стаяше по брегу и онъ имъ казива много у притчама говорећи: Изиђе сіячъ, да сѣ сѣме, и кадъ сіяше, едно падне край пута, и погази

се и птице небеске позобаю га ; а друго падне на каменъ , и кадъ изникне осуши се, ерѣ немаше влаги ; и друго падне у трнѣ па га подави ; а друго падне на землю добру, и кадъ изникне, а оно донесе плодъ сто пута онолико. Ово говорећи Исусъ повиче : „Ко има уши да чує, нека чує!“

И ученици нѣгови пытаху га говорећи : „Шта значи притча ова“ А онъ рекне : Притча ова значи : Сѣме є рѣчь Божія (слово Божіє) ; а коє є край пута, то су они кои слушаю али потомъ долази ђаво , и узима рѣчь изъ срдца нѣиховогъ да невѣрую и да се неспасу ; а коє є на камену то су они, кои кадъ чую съ радошћу примаю рѣчь, али корена немаю, за неко време вѣрує, а у време напасти одпадно ; а коє паде у трнѣ то су они кои слушаю, али кадъ отиду, а они се одъ бриге и одъ богатства и власти овога свѣта загуше, и плодъ не сазре. А коє є на доброй земљи, то су они, кои рѣчь слушаю, и и у добромъ и чистомъ срдцу држе и плодъ доносе у трплѣню ! Ово говорећи повиче : „Ко има уши да чує, нека чує“.

б). О куколю у пшеници.

(Мат. 13, 24—30, и 36—43).

Другу причту каза Іисусъ: Царство небеско е као човѣкъ, кои посіе добро сѣме на нъиви своіой. А кадъ люди поспаваю, дође нѣговъ не-пріятель и посіе куколь по пшеници па отиде. А кадъ усѣвъ никне, и плодъ донесе, онда се покаже и куколь. Тада дођу слуге домаѣинове и рекну му: Господару ниси л' ты добро сѣме сіяо на нъиви твоіой? Одкуда дакле куколь? А онъ имъ рекне: Непріятель човѣкъ то е учиніо! А слуге му рекну: „Хоѣшь ли дакле да идемо, да почупамо?“ А онъ рекне: „не, да небы какогодъ чупаюѣи куколь, почупали заедно съ нъиме и пшеницу. Оставьте некъ расте заедно до жетве, па ѣу у време жетве реѣи: „саберите найпре куколь, и свежите га у сноплѣ, да га сажежемъ, а пшеницу свезите у мою житницу!“ —

И приступише къ Іисусу ученици нѣгови говореѣи: „Кажи намъ притчу о куколю на нъиви. А онъ одговараюѣи рекне имъ: „Кои сіе добро сѣме, то е сынъ човѣчій (Іисусъ Христосъ). А нъива е свѣтъ, а добро сѣме

есу синови царства (т. е. добри люди, праведници), а куколь су синови зла. А неприятель, што е куколь посіаю, то е ђаво; а жетва е кончина вѣка, а жетеоци су анђели. Као што се куколь сабира и огнѣмъ сажиде, тако ће бити на свршетку овога вѣка; послаће сынъ човѣчии анђеле свое, и скупиде изъ царства нѣговогъ све саблазни, и оне кои чине безаконія, и бацидѣ ихъ у пећъ огнѣну; онде ће бити плачь, и скрипанѣ зубій. Тада ће се праведници засіати као сунце у царству отца свога. Ко има уши да чує, нека чує.

в) О зрну горущичномъ и о квасцу.

(Мат. 13, 41—43.)

Другу притчу предложи имъ Исусъ говорећи: „Царство е небесно као зрно горущично, кое узме човѣкъ и посіє на ниви своіой. Оно е истина найманѣ одъ свію сѣмена, али кадъ узрасте веће е одъ свакогъ зеля, и буде дрво па птице небесне долазе, и стаю на нѣговымъ гранама“. Другу притчу каза имъ: Царство е

небесно као квасацъ, кои узме жена и метне у три саћуре брашна, докъ све неускисне.

г) О благу, о бисеру и о мрежи.

(Мат. 13, 44—50.)

„Јошъ е царство небесно подобно благу сакривеномъ на нъиви, кое нашавши човѣкъ сакрїе га, и одъ радости за нѣмъ, иде и све што има продае, па купуе нѣву ту.

Јошъ е царство небесно подобно човѣку трговцу, кои тражи доброга бисера, па кадъ нађе еданъ многоцѣный бисеръ, а онъ отиде и прода све што имаѣаше, па га купи.

Јошъ е царство небесно као мрежа, коя се баци у море и заграби одъ свакояке рибе; а кадъ се напуни, извуку е на край, и сѣдну па одаберу добре у судове, а зле побацаю на полѣ. Тако ће бити напоследку вѣка; изићи ће анђели и одлучиће зле одъ праведныхъ, и баци ће ихъ у пећь огнѣну. Ондѣ ће бити плачъ и шкрипанѣ зубій.

28. УСЪКОВАНЪ ГЛАВЕ ІОАНА КРСТИТЕЛЯ.

(Марка 6, 14—29; Мат. 14, 1—12; Лук. гл. 9,
7—9).

У то време дође гласъ о Іисусу до Ирода четверовластника, и онъ рече своимъ слугама: То є Іоанъ кога самъ я посъкао: онъ є устао изъ мртвихъ.

А овај Иродъ быо є послао, и ухвати дао Іоана, и баціо га у тамницу збогъ Иродіаде жене Филипа брата свога. Єръ Іоанъ говораше Ироду: Недостои се теби узети жену брата твога. А Иродіада се разсердила на Іоана, и хтѣла є да га убіє, али ніє могла; єръ се Иродъ бояо Іоана, знаюћи га да є човѣкъ праведанъ и светъ, па га є чувао.

И догоди се данъ о сгоданъ, кадъ Иродъ на данъ свога рођеня даваше вечеру кнезовима своимъ, и тисућницима, и старѣшинама галилейскимъ. И уђе кћи

Иродіадина, и игравши угоди Ироду и нѣговымъ гостима. И рекне царъ дѣвойци: Ишти у мене што хоѣшъ па ѣу ти дати. И закуне іой се говореѣи: Што годъ заиштешъ у мене даѣу ти, макаръ было и до полакъ царства мога. А она изиѣе и рекне матери своіой: „Шта ѣу искати?“ А она рекне: „Ишти главу Іоана крестителя“. А дѣвойка одма уѣе цару журно, и заиска говореѣи: Хоѣу да ми садъ одма дашъ на кругу (на таньиру) главу Іоана крестителя“.

Царъ се снужди, али збогъ заклетве и збогъ своихъ гостию нехтѣде іой одреѣи. И одма пошлѣ целата и заповѣди да донесе главу нѣгову. А онъ отиде па посѣче Іоана у тамници, и донесе главу нѣгову на кругу, и даде є дѣвойци, а дѣвойка матери своіой. И кадъ чую ученици нѣгови, а они доѣу па узму тѣло нѣгово, и метну га у гробъ.

29. ИСУСЪ НАРАНИ ПЕТЪ ТИСУЪА ЛЮДІЙ.

(Мат. 14, 23—34; Марк. 6, 31—44; Лук. 9, 10—17; Іоанъ 6, 1—14.).

Быяше близо пасха празникъ єврейскій. — Іисусъ отиде у лађи у пусто мѣсто на само преко Мора Галилейскога кодъ Тиверіяде. А кадъ то чую люди, дођу за нымъ пѣшице изъ градова. И изишавши Іисусъ види многій народъ, и смилує имъ се и исцѣли болестнике нѣихове. А предъ вече приступе къ нѣму ученици нѣгови и рекну: Пусто є овдѣ мѣсто, а доцканъ є већъ; одпусти народъ, нека иде у села да купи себи єла. Іисусъ имъ рекне: „Нетреба да иду, подайте имъ вы єсти!“ Они му рекну: „Нема овдѣ више, но само петъ лебова и двѣ рибе;“ Іисусъ рекне: „Донесите ихъ овамо!“ И заповѣди народу, да посѣдаю по трави; па узме оныхъ петъ лебова и двѣ рибе и погле-

дав' на небо, благослови ихъ и преломи, па даде ученицима своима, а учиници народу. И едоше сви и наситише се, и накупише комада, што заостаде, 12 пуныхъ котарица'. А оныхъ што су ели, было е около петъ тисућа' осимъ жена' и дѣце. —

30. ИСУСЪ ИЗБАВЛЯ ПЕТРА ИЗЪ ВОДЕ.

(Мат. гл. 14, 23—36.)

Исусъ понуди ученике свое да уђу у лађу, и да га чекаю на оной страни, докъ онъ одпусти народъ, и одпустивъ народъ попне се на гору самъ, да се Богу моли, и у вече быаше онде самъ самцитъ. А лађа быше на средъ мора у невољи одъ валова (таласа'), еръ быше противанъ ветаръ. А у четврту стражу ноћи (предъ зору) отиде къ њима Исусъ идући по мору. И кадъ га виде ученици гдѣ иде по мору, поплаше се говорећи: То е привиђенъ! И одъ страха повикаше. А Исусъ имъ одма рекне: „Я самъ небойте се!“ Петаръ одговараюћи рекне: „Господе, ако си ты, заповеди ми да дођемъ

къ теби по води". Иисусъ рекне : „Ходи!“ А Петаръ изиђе изъ лађе и иђаше по води да дође къ Иисусу. Но видећи великій ветаръ уплаши се, и почне се топити, на повиче : „Господе помагай!“ Иисусъ одма пружи руку те ухвати Петра и рекне му : „Маловѣрниче, зашто си посумняо?“

И кадъ уђу у лађу, престане вѣтаръ, а они што у лађи быяху приступе и поклонe се Иисусу говорећи : „Доиста си ты сынъ Божіи!“ И прешавши преко дођу у землю Ганисаретску, и познаду га люди изъ тога мѣста, па пошлю по свой околини той, те донесу къ нѣму све болеснике и моляху га, да се само дотакну окрайка одъ нѣгове хальине, и кои се дотакосе оздравише.

31. ИИСУСЪ КОДЪ КЕСАРИЄ.

(Мат. гл. 16, 13—20.)

Иисусъ дође у околину Кесаріе Филипове, и запыта ученике свои : „Шта говоре люди за мене сына човѣчїега, ко самъ?“ А они рекну : „Едни говоре да си Іоанъ Крститель, други да

си Илія, а други опетъ да си Єремія, или єданъ одъ пророка'!" Іисусъ имъ рекне: „А вы шта велите, ко самъ Я?“ Симонъ Петаръ одговори: „Ты єси Христось сынъ Бога живого!“ И одговори Іисусъ па му рекне: „Блаженъ єси Симоне сыне Іонинъ, ерь тело и кровь нису теби то явили, него Отаць мой, кои є на небесима. А и Я теби кажемъ: да си ты Петаръ, и на овомъ камену сазидаћу цркву мою, па врата паклена неће є надвладати, и даг'ћу ти ключеве царства небеснога, па штогодъ свежешъ на земли, быт' ће сvezано на небесима, и што раздрешишъ на земли, быт' ће раздрешено на небесима!“

Тада запрети Іисусъ ученицима своима да никоме неказую, да є онъ Христось.

Одъ тада поче Іисусъ казивати ученицима своима, да нѣму валя ићи у Єрусалимъ, и много пострадати одъ првосвештеника', и кнѣжевника', и да ће убієнъ быти, и у трећій данъ устати.

32. ПРЕОБРАЖЕНЪ ХРИСТОВО.

(Мат. 17, 1—9; Марка 9, 1—13; Лук. 9, 18, 28—362.)

После шесть дана' узме Исусъ Петра, Якова и Іоана брата нѣгова, и изведе ихъ на гору високу саме, и преобрази се предъ нѣима, и засія се лице нѣгово као сунце, а хальине нѣгове быше бѣле као свѣтлость. И гле, указаше имъ се Мойсей и Илія, кои съ нѣиме говораху. А Петаръ одговараюћи рекне Исусу: Господе, добро намъ є овдѣ быти, ако хоћешъ да направимо овдѣ три сѣнице, Теби єдну, и Мойсею єдну, и єдну Иліи!“ Докъ онъ ово говораше, облакъ сяянъ заклони ихъ, и гле гласъ изъ облака говорећи: „Ово є сынъ мой премилый, кои є по моіой воли; тога послушайте“.

И кадъ чую ученици падну ничице, и уплаше се врло. И приступи Исусъ, и дирне ихъ и рекне: „Устаните и небойте се!“

А кадъ они подигну очи горе, а оно никога невидише, но Исуса самогъ. И кадъ се с' горе силажаху, заповѣди имъ Исусъ говорехи: „Никоме неказуйте, што сте видели, докъ сынъ човѣчій изъ мртвыхъ не ускресе!“

33. ИСУСЪ ПОКАЗУЕ КО Є НАЙВЕЃИЙ У ЦАРСТВУ БОЖІЕМЪ.

(Мат. гл. 18, 1—20; Марка 9, 36—50; Лук. гл. 9, 46—48.)

Ученици приступе къ Исусу говорехи: Ко є найвећій у царству Божіемъ. Исусъ имъ рекне: „Кои хоће да буде првый, нека буде одъ свію найманый и свима слуга“.

И узевши дѣте метне га међу ньи и загривши га рекне имъ: Заиста вамъ кажемъ, ако се не обратите и небудете као дѣца, нећете ући у царство небесно. Кои се понизи као ово дѣте, тай є найвећій у царству небесномъ. И

кои едно оваково дѣте прими у име мое, мене прима; а ко мене прими, не прима мене, него онога кои ме е послао. Ко нѣ противъ васъ съ вама е. Ко васъ напои чашомъ воде у име мое, за то што сте Христови, заиста вамъ кажемъ неће му плата пропасти. А кои саблазни ед-нога одъ овыхъ малыхъ кои вѣрую у мене, болѣ бы му было, да му се обѣси камень сувачный о вратъ и да потоне у дубльини морской. Гле-дайте да не презреге ед-нога одъ овыхъ ма-лыхъ, ерѣ вамъ кажемъ да анѣли нѣихови на небесима свагда гледаю лице Отца мога не-беснога.

Имайте миръ међу собомъ. А ако ти са-грѣши братъ твой иди обличи га међу тобомъ и нѣимъ самымъ; ако те послуша, добыо си брата твога; ако ли те непослуша, узми са со-бомъ іоштъ ед-нога или двоицу, да остане на устима два или три свѣдока свакій говоръ; ако ли нѣи непослуша, кажи цркви, а ако братъ твой не послуша цркву, нека ти онъ буде као незнабожаць и мытаръ (цариникъ). Заиста вамъ кажемъ: Све штогодъ свежете на земли, быће свезано на небу; и штогодъ раздрешите на земли, быће раздрешено на небу. Іоштъ вамъ кажемъ: Ако се два одъ васъ сложе на земли о каквой годъ ствари, за кою узмоле, даће

имъ Отаць мой, кои є на небесима; еръ гдѣ су два или три сабрана у име мое, ту самъ я међу нѣма.

34. О НЕВАЛЯЛОМЪ СЛУГИ.

(Мат. 18, 21—35.)

Петаръ приступи къ Иисусу и рекне: „Господе! колико пута, да опростимъ брату момъ, кадъ ми сгрѣши, да л' до седамъ пута?“ Иисусъ му рекне: „Не велимъ ти до седамъ пута, него до седамдесетъ пута по седамъ пута. —

„Царство є небеско, као човѣкъ царъ, кои хтѣде да се прорачуна са своимъ слугама. И кадъ се почне рачунати, доведу му єднога дужника одъ 10.000 таланта (фунтій сребра). А будући да онъ нїє имао съ чимъ платити, заповѣди господинъ нѣговъ, да продаду нѣга и жену нѣгову, и дѣцу, и све што има, и да му се плати. А слуга тай падне и кланяше се говорећи: „Господе причекай ме и све ѣу ти вратити!“ А господинъ се смилує на нѣга, пусти га, и дугъ му опрости.

А кадъ изиђе слуга тай, а онъ нађе єднога одъ своихъ другара, кои му є дужанъ быо

100 новаца (гроша) и ухвати га па га стане давити, говорећи: „Дай ми, што си дужанъ!“ Другаръ нѣговъ падне му предъ ноге, и моляше га говорећи: „Причекай ме, па ћу ти све платити!“ А онъ нехтѣде, него га одведе па га метне у тавницу, докъ дугъ неплати.

А кадъ виде другари нѣгови, што се догодило, буде имъ жао, па отиду и кажу свомо господину, све што се догодило. Тада га дозове господинъ, па му рекне: „Невалялый слуго! савъ дугъ онай опростио самъ я теби, еръ си ме молио. Ние ли требало да се и ты смилуешъ на другара твога, као што самъ се я на те смиловао!“ И разгнѣви се господинъ нѣговъ па га преда мучительима, докъ неплати савъ дугъ свой.

„Тако ће и отаць мой небесный учинити вама, ако неопростите свакій своме брату одъ свегъ срдца нѣгове погрѣшке.“

35. ПУТОВАЊЪ У ЄРУСАЛИМЪ И ИЗБОРЪ 70 УЧЕНИКА’.

(Лук. гл. 9, 51—56; и 10, 1 и 16.)

Иисусъ намѣри да иде изъ Галилее у Єрусалимъ, и пошлѣ гласнике предъ лицемъ своимъ;

они дођу у село Самарянско и непримише га Самаряни, с' тога што иђаше у Єрусалимъ. А кадъ то виде ученици нѣгови Яковъ и Іоанъ, рекну: „Господе хоћешъ ли да оганъ сиђе съ неба, и да ихъ истреби као што є и Илія учиніо!“ А Іисусъ окренувши се запрети имъ и рекне: „Не знате каквогъ сте вы духа; сынъ човѣчій ніє дошао да погуби душе човѣчіє, него да спасе“. Па отиду у друго село.

А по томъ избере Господъ седамдесеторицу, и пошлѣ ихъ по два и два предъ лицемъ своимъ у свакій градъ и мѣсто куда хотяше самъ доћи. И рекне имъ: „Ко васъ слуша мене слуша, и ко се васъ одрече, мене се одриче, а ко се одриче мене, одриче се онога, кои є мене послао.“

36. О МИЛОСТИВОМЪ САМАРЯНИНУ.

(Лук. 10, 25—37.).

Законикъ нѣкій приступи къ Іисусу, кушаюћи га и говорећи: „Учителю! шта ћу чинити, да добыємъ животъ вѣчный?“

А онъ му рекне: „У закону шта є написано? Како читашъ? А онъ му одговори, и рекне: „Люби господа Бога твога свимъ срдцемъ твоимъ, и свомъ душомъ твоіомъ, и свомъ снагомъ твоіомъ, и свомъ мислію твоіомъ; и ближнѣга твога као самога себе!“ А Іисусъ му рекне: Право си одговоріо; то чини, па ћешъ живъ быти! „А онъ хтѣде да се оправда, па рекне Іисусу: „Тко є мой ближній?“ А Іисусъ одговори: „Човѣкъ нѣкій ишао изъ Єрусалима у Єрихонъ, па га ухвате разбойници, кои га свежу и изране па отиду и оставе га єдва жива. По случаю свештеникъ нѣкій иѣаше тымъ путемъ, и види га, па прође мимо нѣга. А исто тако и Левитъ, кадъ є было на томъ мѣсту приступи, и види га па прође. А Самарянинъ нѣкакавъ кои пролазаше туда дође надъ нѣга, и кадъ га види, а онъ се смилує па нѣга. И приступи, па му завіє ране и заліє улѣмъ и виномъ; и посади га на свога скота, па га доведе

у гостіоницу и побрине се за нѣга. И су-
траданъ извади два сребрняка па даде
угостителю, и рекне му: „Надгледай га и
ако што више потрошишъ, я ћу ти пла-
тити, кадъ се вратимъ!“ —

„Шта ти се дакле чини, кои є одъ
оне троице быо ближній оное, што є
међу разбойнике пао?“ А онъ (законикъ)
одговори: „Онай, кои є милость съ нѣмѣ
учиніо!“ А Исусъ му рекне: „Иди и ты
па чини тако исто!“

37. МАРТА И МАРІЯ.

(Лук. гл. 10, 38—42, и гл. 11, 27—28.).

Исусъ уђе у едно село а жена нѣка,
по имену Марта прими га у свой домъ,
и у нѣ бѣше сестра названа Марія, коя
сѣдне кодъ ногу Исусовыхъ и слуша-
ше бесѣду нѣгову. Марта се бринула,
како ће га што већма подворити и ставши

рече: Господе, заръ ты немаришь, што ме є сестра моя оставила саму да послужуємъ? реци іой дакле да ми помогне! А Іисусъ одговараюћи рекне іой: Марто! Марто! бринешъ се и трудишъ се о многое, а само є єдно потребно. Марія є добрый део изабрала, кои се неће одузети одъ нѣ. —

И кадъ на єдномъ мѣсту говораше (учаше) Іисусъ, подиже єдна жена изъ народа гласъ, и рекне му: „Блажена утроба, коя те є носила, и сиса кою си сисао!“ А онъ рекне: Блажени су и они кои слушаю слово Божіє и обдржаваю га.

38. СЛЪПЫЙ ОДЪ РОЂЕНЯ.

(Іоан. гл. 9).

Пролазећи Іисусъ по Іерусалиму види човѣка слѣпа одъ рођеня. И пыгаше га ученици нѣгови говорећи; „Учителю, ко є сгрѣшио, да

л' овай или нѣгови родители , што се онъ слѣпъ родіо?“ Иисусъ одговори: „Нит' е онъ сгрѣшио, нитъ нѣгови родители, него да се покажу на нѣму дѣла Божія. Мени валя дѣлати дѣла онога кои ме е послао , докле е данъ: доћи ће ноћъ, кадъ нитко неможе дѣлати. Докъ самъ на свѣту, я самъ свѣтлость овоме свѣту!“ Ово рекне па плюне на землю и иаправи блато одъ плювачке , па помаже блатомъ очи слѣпome, и рекне му: „Иди умій се у купки Силоамской!“ А онъ отиде па се уміе и дође гледаюћи. Сусѣди нѣгови и они кои су га пре видели да е слѣпъ, говорише: „Ніе ли ово онай што е сѣдіо и просіо?“ Єдни говораху: „Онъ е“; а други: „наликъ е на нѣга“. А онъ говораше: „Та я самъ!“ Тада му рекоше! „Како ти се очи отворише?“ А онъ одговори и рекне: „Човѣкъ, Иисусъ названый начини блато и помаза ми очи, и рече ми: Иди у купку Силоамску па се умій; а кадъ я отидохъ и умихъ се, а оно прогледахъ!“

Тада му рекну: „Ко е тай!“ А онъ рекне: „незнамъ“. Они га одведу къ фарисеима. А была е субота, кадъ е Иисусъ начиніо блато и отворио му очи. Тада га опетъ запытаю фарисеи: како е прогледао; а онъ одговори: „Благо ми метцу на очи, и я се умихъ па видимъ“.

Тада рекоше нѣки између фарисея: Човѣкъ тайнѣ одъ Бога, ерѣ недржи суботу“. А други говорише: „Како може грѣшанъ човѣкъ таква чудеса чинити“. И постаде распра међу нѣима, па рекоше опетъ слѣпцу: „Шта ты велишь о ономъ, шго ти е очи отворіо? А онъ рекне: „Я велимъ да е онъ пророкъ“.

Жидови невѣроваху за нѣга да е быо слѣпъ па да е прогледао, докъ недозваше родителѣ онога што е прогледао, и запыташе ихъ говорећи: „Ели ово вашъ сынъ, за кога вы велите да се слѣпъ родіо?“ Родители нѣгови одговоре имъ и рекну: „Знамо да е ово сынъ нашъ и да се слѣпъ родіо, а како садъ види, то незнамо; онъ е доста великій, пытайте нѣга, нека самъ за себе каже!“ Ово су рекли родители нѣгови, што су се бояли жидова, ерѣ се већ сложили бѣху жидови, да, ако тко Іисуса припозна за Христа, одма да одъ сборнице одлученъ буде.

Тада по другій путъ дозову човѣка, кои е быо слѣпъ, па му рекну: „Подай славу Богу, мы знамо, да е тай човѣкъ грѣшанъ!“ А онъ рекне: „Ели грѣшанъ, незнамъ: само знамъ, да самъ быо слѣпъ а садъ видимъ“.

Тада му рекну: „Шта ти е учиніо? како ти е очи отворіо? А онъ имъ одговори: „Я самъ вамъ већ казао, па нисте слушали; шта садъ

опетъ хоѣте да чуѣта; вальда ꙗе те и вы нѣгови ученици да будете? А они га укорише и рекоше му: „Ты си нѣговъ ученикъ, а мы смо ученици Мойсеови; мы знамо да є Богъ Моисею говоріо, а овога незнамо одкуда є!“ Онай човѣкъ одговори имъ и рекне: „То и єсть башъ за чудо, да вы незнате одкуда є, па є ипакъ онъ очи мое отворио; а знамо да грѣшнике Богъ неслуша, него ако ко поштує Бога, и волю нѣгову твори, тога слуша; одъ како є свѣта и вѣка ніє никадъ чувено да є когодъ отворио очи роѣеномъ слѣпцу. Да онъ ніє одъ Бога, неби могао ништа чинити!“ Они му одговоре, и рекну; „Ты си се родіо савъ у грѣсима, па заръ да ты насъ учишь?“ И истераю га наполю.

Иисусъ чує да га истераше наполю, и на-шавши га рекне му: „Вѣруєшь ли ты сына Божієга?“ А онъ рекне: „А тко є тай Господе да га вѣруємъ?“ А Иисусъ му рекне: „И видіо си га, и то є онай кои говори с' тобомъ!“ А онъ рекне: „Вѣруємъ Господе!“ и поклони му се.

И Иисусъ рекне: „Я доѣохъ на судъ на овай свѣтъ, да виде они кои невиде, и да постану слѣпи они кои виде!“ И чую то нѣки одъ Фарисея, па му рекну: „Єда ли смо и

мы слѣпи?“ Иисусъ имъ рекше: „Кадъ бы-
сте были слѣпи, не бысте имали грѣха; а
садъ велите да видите, и тако дакле вашъ
грѣхъ остае“,.

39. О добромъ пастирѣ.

(Іоан. 10, 12—16).

Иисусъ рече: Я самъ добрый пастиръ; па-
стиръ добрый душу свою полаже за овце, а
наямникъ (наймлѣникъ) кои нѣ пастиръ, коме
овце нису свое, види вука гдѣ иде, па оставя
овце и бѣжи, и вукъ разграби и распуди (рас-
тера) овце. А наямникъ бѣжи, еръ є наямникъ
па немари за овце. Я самъ пастиръ добрый и
познаемъ мое, и мои ме познаю. Као што по-
знае мене отаць, и я познаемъ отца, и душу
мою (животъ мой) полажемъ за овце. И друге
овце имамъ, кое нису изъ овога обора, и те ми
валя привести, па ќе и оне гласъ мой чути, и
быће едно стадо и еданъ пастиръ.

40. О ЛУДОМЪ БОГАТОШУ.

(Лук. 12, 13—21).

Нѣкій изъ народа рекне Іисусу: „Учителю, реци момъ брату да подѣли самномъ наслѣдство!“ А Іисусъ му рекне: „Човѣче! ко є мене поставіо за судію или дѣлителя међу вама?“ А нѣима (людма) рекне: „Чувайте се одъ лакоинства; єрѣ нитко не живи одъ онога шта има сувише!“ И каза имъ ову притчу:

Нѣкомъ богатомъ човѣку оброді се нѣива, па помисли у себи говорећи: „Шта ћу чинити? Немамъ у што сабрати мою летину! И рекне: „Ево ово ћу учинити. Покварићу моє житнице, па ћу веће направити, и ту ћу сабрати сва жита моя, и моя блага, па ћу рећи души моіой: Душо! имашъ многа блага на много година; одмарай се, єди, и пій и весели се!“ А Богъ нѣму рекне: безумниче! ову ноћ

узеће душу твою одъ тебе, а што си приправіо, коме ће бити?

Тако пролази онај, који себи благо сабира, а небогати се у Богу.

41. О великой вечери.

(Лук. 14, 16—24).

Исусъ рекне: Нѣкій човѣкъ сготови велику вечеру, и позове многе, и кадъ е было време вечери, пошлѣ слугу свога, да каже званима: Хайдете, ерѣ е већъ све готово. И сви се почну изговарати. Првѣй рекне: Я купихъ нѣиву, и морамъ ићи, да е видимъ; молимъ те изговори ме. Другѣй рекне: Я купихъ петъ ярмова волова, и идемъ да ихъ огледамъ, молимъ те изговори ме. И трећѣй рекне: Я се оженихъ, и съ тога ти немогу доћи. И кадъ дође слуга тай, а онъ каже то своме господину. Тада се расрди домаћинъ, па рекне своме слуги: Изиђи брзо на разкршћа и на градске улице, па убоге и сиромахе, и слѣпе и хроне доведи овамо!“ И слуга рекне: Господине, учинѣно е као што си заповѣдио, и

іоштѣ има мѣста!“ А господинъ рекне служи :
 „Изиђи на путове и међъ ограде, те принуди да
 дођу овамо, да се напуни мой домъ; али ка-
 жемъ вамъ, ни єданъ одъ оныхъ званыхъ людій
 неће окусити мое вече. Єрѣ многи су звани,
 а мало є избранныхъ.

42. О изгублѣнной овци.

(Лук. 15, 1—10).

Приближаваху се къ Іисусу мытари (цари-
 ници, званичници што царске данке скупляху)
 и грѣшници. И викаху на нѣга фарисеи и књи-
 жевници говорећи: Овай прима грѣшнике, и съ-
 нѣма єде. А онъ имъ каза ову причту: Кои є
 тай човѣкъ узмеђу васъ, кои има сто оваца,
 па кадъ изгуби єдну одъ нѣихъ, неостави деве-
 десетъ и деветъ у пустинѣи, и неиде за изгу-
 блѣнномъ, докъ є не нађе, а кадъ є нађе, а онъ
 є дигне на свое раме радујући се, и дошавши
 кући сазове пріятелѣ и сусѣде, и рекне имъ:
 радуйте се самномъ, єрѣ я нађохъ мою изгу-
 блѣну овцу.

Кажемъ вамъ, да ѣе тако быти веѣа радость на небу, за єдногъ грѣшника, кои се кае, него за деведесетъ и деветъ праведника, коима не-треба покаянѣ.

Или, жена, имаюѣи 10 динара (новаца), ако изгуби єданъ динаръ назапали л' свѣѣу, и по-нете куѣу и тражи прилѣжно, докъ га не наѣе. А кадъ наѣе, а она сазове другарице, и сусѣде говореѣи: радуите се самномъ, еръ наѣохъ из-гублѣный динаръ. Тако кажемъ вамъ бьва ра-дость предъ Анѣлима божіиума за єдногъ грѣш-ника, кои се кае.

43. О блудномє сыну.

(Луке, 14, 11—32).

Иисусъ рекне: Нѣкій човѣкъ имао два сына. И млаѣій одъ нѣихъ рекне отцу: Отче, дай ми део иманя мога, што ми припада. И подѣли имъ отаць иманѣ. И после нѣколико дана покупи млаѣій сынъ све свое, и отиде у дальну землю, и ра-

заспе свое иианѣ живеѣи блудно. А кадѣ
потроши све, оно буде гладѣ велика у
оной земли, и онѣ почне оскудицу тр-
пити. И отиде те се прибиѣ кодѣ еднога
жителя у оной земли, и онѣ га пошлѣ
у свое полѣ да чува свинѣ. И желяше
наситити трбухѣ свой одѣ рожчиѣа, коѣ
свинѣи ѣѣаху, и нико му ихѣ недаваше.
А кадѣ онѣ кѣ себе доѣе, рекне: koliko
наямника у моего отца имаю хлѣба и су-
више, а я одѣ глади умиремѣ. Усгаѣу,
и идемѣ отцу своемѣ, па ѣу му реѣи:
Отче! сгрѣшио самѣ на небо и предѣ то-
бомѣ, и веѣѣ нисамѣ достоянѣ назвати се
сыномѣ твоимѣ: прими ме као еднога одѣ
твоихѣ наямника! И устане па отиде своемѣ
отцу. А кадѣ ѣ іоштѣ подалеко быо,
угледа га отацѣ нѣговѣ, и смилуѣ му се
и потрчи па га загрли и полюби. А сынѣ
му рекне: Отче сгрѣшио самѣ на небо и
предѣ тобомѣ и веѣѣ нисамѣ достоянѣ на-
звати се сыномѣ твоимѣ. А отацѣ рекне
слугама: Изнесите прву хальину, и обу-

ците га и подайте му прстенъ на руку, и обућу на ноге. И доведите теле угобно, те закольте, да едемо и да се веселимо; еръ овай сынъ мой бѣше мртавъ, па оживе, и изгублѣнъ бѣше, па се нађе!“ И почну се веселити.

А сынъ нѣговъ старіи бѣше у полю, и долазећи одъ туда кадъ се приближи, чує пѣванъ и игру, па дозове едногъ слугу и запыта: шта є то? А онъ му рекне, братъ є твой дошао, па є отаць заклао теле угобно, што га є здрава опетъ видіо. А онъ се разсрди, и нехтѣде ући. Тада изиђе отаць и моляше га. А онъ одговори и рекне: Ето те служимъ толико година, и никадъ нисамъ преступіо твоє заповести, па мени никада ниси дао ярета, да се провеселимъ са своимъ друговима. А када дође овай твой сынъ, што ти изеде твоє иманъ, ты си му заклао теле угобно!“ А отаць му рекне: Сыне! ты си свагда самномъ, и све што є мое, то є и твоє; а требало се развеселити и об-

радовати; єръ братъ твой бѣше мртвавъ,
па оживе, и изгублѣнъ бѣше, па се нађе,

44. О НЕМИЛОСТИВОМЪ БОГАТИРЦУ И О УБОГОМЪ ЛАЗАРУ.

(Лук. 16, 19—31).

Човѣкъ нѣкій было богатъ, па се обла-
чю у скерлетъ и у скупощено платно, и
веселю се свакій данъ. А было єданъ сиро-
махъ по имену Лазаръ, кои є лежао предъ
нѣговымъ вратима гноявъ, па є желю да
се насити мрва, што падаху са трпезе
оногъ богатога. Іошъ и пси долазаху и
лизаху гной нѣговъ.

И догоди се да умре сироммахъ, и ан-
ѣли однесу га у крило Авраамово. А умре
и богатый и саранише га. И кадъ є было у
мукама у паклу, а онъ подигне очи своє,
и угледа изъ далека Авраама, и Лазара
у нѣговомъ крилу, па повиче: „Отче
Аврааме! смилуй се на мене, и пошљи ми

Лазара, да умочи у воду врхъ свога прста, и да ми разхлади єзыкъ, єръ страдамъ у пламену овомъ!“ А Авраамъ му рекне: „Сынко! опомени се да си ты примію своя добра у животу свомъ, и Лазаръ опетъ зла; а сада се онъ тѣши, а ты страдашъ; и преко свега тога између насъ и између васъ велика се пропастъ утврдила, те они кои бы хтѣли одавдѣ къ вама прећи, немогу; нити они што су отуда, къ нама прелазе!“

Тада опетъ рекне овај: „Молимъ те дакле отче, да га пошлѣшъ у домъ отца мога; єръ я имамъ петъ браће; некъ имъ засвѣдочи, да и они недођу на ово мѣсто мученя!“ А Авраамъ му рекне: „Они имаю Мойсея и пророке, па нека ихъ слушаю!“ А онъ рекне: „Не отче Аврааме. него ако имъ тко изъ мртвихъ отиде, онда ће се покаяти!“ А Авраамъ му рекне: Ако неслушаю Мойсея и пророке, ни да тко изъ мртвыхъ устане, неће они вѣровати.

45. О МЫТАРУ И ФАРИСЕЮ.

(Лук. 18, 9—14).

Нѣкима кои се ухваху у себе да су праведници, а уништаваху друге, каза Исусъ ову притчу: „Два човѣка уђу у цркву, да се помоле Богу, єданъ фарисей, а другій мытаръ (мытничаръ, званичникъ у царини, што примаше даціє). Фарисей стане и моляше се у себи овако: Боже хвалимъ те, што я нисамъ као остали люди: отимаоци, неправедници, прелюбочинци, ѝли као овай мытаръ. Я постимъ двапутъ преко неделъ; и даємъ десетакъ одъ свега што имамъ“.

А мытаръ издалека стаяше, и нешѣаше ни очію подигнути на небо; него удараше прси свое говорећи: „Боже милостивъ буди мени грѣшномѣ!“

Кажемъ вамъ да є овай отишао оправданъ кући своіой вѣрма, него онай! Єръ

свакій, кои се самъ подиже, понизиће се,
а кои се самъ понижава подигнуће се.

**46. ИСУСЪ ИЗЦЪЛЮЄ ДЕСЕТОРИЦУ
ПРОКАЖЕННЫХЪ.**

(Лук. 17, 11—16).

Кадъ є ишао Исусъ у Јерусалимъ, про-
лазіо є онъ између Самаріє и Галилеє, и
кадъ уђе у єдно село, сретну га десето-
рица прокажєныхъ людій, и тїи стану, из-
далека и подигну гласъ свой говорећи:
„Исусе, наставниче! помилуй насъ“. И
кадъ ихъ види Исусъ рекне имъ: „Идите
и покажите се свєштєницима!“ И они идући
очистише се. А єданъ одъ нѣихъ кадъ види
да се исцѣлю, врати се славећи Бога ве-
легласно; и падне ничице предъ ноге Іи-
сусове, и захвали му. И овай є быо Са-
марянинъ. — Исусъ одговори и рекне:
„Нису ли се нѣихъ десеторица очистили?“

А да гдѣ су она деветорица? Како се међу њима ненађе кои, да се врати и да захвали Богу, него само овај иноплеменикъ!“ И рекне овомъ: „Устани па иди, вѣра твоя спасла те е (помогла ти е)“.

А кадъ упыташе Исуса: Када ће доћи царство Божіе? Онъ имъ одговори: „Царство Божіе неће доћи да се види: нити ће се казати: ево га овдѣ или ондѣ; еръ гле царство е Божіе унутра у вама“.

47. ИСУСЪ БЛАГОСИЛЯ ДѢЦУ.

(Марк. гл. 10, 13—17; Лук. гл. 18, 15—17; Мат. гл. 19, 13—15).

Родители донесу къ Исусу дѣцу, да руку на њи метне, и да се помоли за њи. А кадъ виде ученици нѣгови то, запрете имъ. А Исусъ ихъ дозове, па имъ рекне: „Пустите дѣцу къ мени, и небрашите имъ што къ мени долазе; еръ таковыхъ

є царство Божіє. И кажемъ вамъ зайста: Кои неприми царства Божієга као ово дѣте, неће ући у нѣга“. И загрливши дѣцу метне руку на нѣхъ и благосиляше ихъ.

48. БОГАТЫЙ МЛАДИЊЪ.

(Мат. гл. 19, 16—24; Лук. гл. 18, 19—24.)

Младињъ нѣкій приступи къ Исусу и рекне му: „Учителю благій! шта добро да учинимъ, да бы имао животъ вѣчный?“ А онъ му рекне: „Што ме зовешъ благимъ? нитко ніє благъ, само єданъ Богъ. А ако желишь ући у животъ, а ты држи заповѣсти!“ Онай му рекне: „Кое?“ А Исусъ рекне: „Не убій; нечини прелюбе; не укради; не свѣдочи лажливо; поштуй отца и мать и люби ближнѣга свога, као самъ себе!“ А младињъ му рекне: „Све самъ я ово сачувао одъ мое младости, шта ми іошть треба?“ Исусъ му рекне: „Ако хоѣшь да савршенъ будешъ, а ты иди, продай все што имашъ, и подай сиромасима, и имаѣшь благо на неб у, па хайде за мною!“ А кадъ чує онай мла-

диѣ ту рѣчь отиде жалостанъ; еръ в быо врло богатъ. А Исусъ рекне своимъ ученицима: „Заиста вамъ кажемъ: Нїе лако богатоме ући у царство небесно!“

49. ПРИТЧА О ПОСЛЕНИЦИМА У ВИНОГРАДУ.

(Мат. гл. 20, 1—16.)

Царство небесно подобно е човѣку домаѣину, кои у ютро рано изиѣе, да найма посленике у виноградъ свой. И погодивши се съ посленицима по новаць (грошъ) на данъ, пошлѣ ихъ у виноградъ свой; и изиѣе у треїй часъ, па види друге гдѣ стое на тржишту (на пазару, на пїяци) безпослени, и рекне имъ: „Идите и вы у виноградъ мой, и што буде право датѣ вамъ!“ И они отиду. — И опеть изиѣе у шестый и у деветый часъ, па учини исто тако. А кадъ у еданайстый часъ изиѣе, наѣе друге гдѣ стое безпослени, па имъ рекне: „Шта стоите овдѣ вас'данъ безпослени?“ А они му рекну: „Нитко насъ нїе наймію!“ А онъ имъ рекне: „Идите и вы у виноградъ мой, па што буде право, то ѣете добити“. А кадъ буде вече, го-

сподаръ одъ винограда рекне своје приставу (настойнику): „Дозови посленике и подай имъ плату почевши одъ последньихъ до првыхъ. И дођу они, кои су у еданајстѣй часъ наймѣни, па добыю по новацъ. А дођу први, и мишляху да ће више добыти, али добыю и они по новацъ. И кадъ приме, а они стану роптати противъ господина говорећи: „Ови последњи еданъ часъ радише, па ихъ е онъ изедначіо съ нама, кои поднесмо тереть дана и вруѣину!“ А онъ одговори и рекне едноме одъ нѣи: „Друже я теби нечинимъ криво, ниси л' се ты самномъ погодіо по новацъ? Узми своје па иди; а я хођу и овомъ последнѣмъ да дадемъ као и теби! Или, заръ я нисамъ властанъ у своје добру чинити што хођу. Заръ е око твоје лукаво за то, што самъ я добаръ“.

Тако ће быти последњи први, и први последњи; еръ многи су звани а мало ихъ е избранихъ.

50. ЗАКХЕЙ.

(Лук. гл. 18, 31—34; и гл. 19, 1—10.)

Іисусъ узме дванајсторицу и рекне имъ: „Ево одлазимо у Єрусалимъ, и свршиће се све

што су пророци писали за сына човѣчїѣга; ерѣ ће га предати незнабожцима и наругаће му се, и грди ће га, и плюваће га, бити ће га, и убиће га, и у трећїй данѣ ће ускрснути!“ И они ништа одѣ тога неразумѣше, и бесѣда ова бѣше одѣ нѣихѣ сакривена, и неразумѣше што имѣ каже.

И кадѣ уѣе у Єрихонѣ, и гле, човѣкѣ по имену Закхей, тай бѣше старешина мытарима (цариницима); и бѣше богатѣ. И искаше да види Исуса, тко є; и немогаше одѣ народа, ерѣ бѣше маленѣ возрастомѣ. И потрчи напредѣ па се попне на дудѣ, да га види; ерѣ му є онуда валяло проѣи. И кадѣ доѣе Исусѣ на то мѣсто, погледа горе, и види га, па му рекне: „Закхее! пожури се да се сиѣешѣ; ерѣ данасѣ ми валя у твоѣе дому быти“. И Закхей се пожури па се сиѣе. И сви кадѣ видише, роптаху на Исуса говореѣи: како є грѣшномѣ човѣку ушао да се сврати! —

А Закхей стане и рекне ка Господу: „Господе, ево половину иманя мога датѣу сиромасима и ако самѣ кога преварио, врати ѣу му четирѣ пута!“ А Исусѣ му рекне: „Данасѣ бы спасенїе овоме дому; ерѣ є и ово сынѣ Авраамовѣ. Ерѣ є сынѣ човѣчїй дошао, да наѣе и да спасе оно, што є изгублѣно.“

51. ВАСКРЕСЕНЪ ЛАЗАРЕВО.

(Ев. Іоан. гл. 11.).

Быо єданъ болестникъ Лазаръ, кои є у Витаніи са сестрама своима Мартомъ и Маріомъ обитавао. Ове сестре пошлю къ Іисусу говорєћи: „Господе! онай когъ ты радо имашъ болестанъ є! Кадъ то чує Іисусъ, а онъ рекне: „Ова болестъ нїє на смрть, него на славу божію, да се прослави сынъ божій!“ Тада остане Іисусъ два дана на ономъ мѣсту, гдѣ є быо, па онда рекне ученицима своима: „Лазаръ, другъ нашъ є заспао, него идемъ да га пробу-димъ!“ Онда му рекну ученици нѣгови: „Господе, ако є заспао, то ѣе му быти болъ (оздравиѣ)“. Іисусъ имъ є быо рекао за смрть нѣгову, а они мышляху, да имъ говори за спаванѣ. Тада имъ рекне Іисусъ управо: „Лазаръ є умро! И мило ми є зарадъ васъ, што нисамъ быо тамо, да вы вѣруєте; него хайдемо къ нѣму!“ А кадъ

дође Исусъ, нађе га, а онъ већъ четири дана у гробу.

Витанія была є близу Єрусалима, около 15 станица' *). И многи одъ Юдея' бяху дошли къ Марти и Маріи да ихъ тѣше за братомъ нѣховимъ.

Кадъ чує Марта да Исусъ долази, изиђе му на сусреть, а Марія є кодъ куће сѣдила. И рекне Марта Исусу: „Господе! да си ты быо овдѣ, небы умро братъ мой; па и садъ знамъ, да што заиштешъ одъ Бога, дат' ће ти Богъ!“ Исусъ іой рекне: „Ускрснуће братъ твой!“ Марта му одговори: „Знамъ даће ускрснути о васкресенію у последній данъ!“ А Исусъ іой рекне: „Я самъ васкресеніє и животъ. Кои мене вѣрує, тай ће живити, ако и умре, и ни єданъ кои живи и вѣрує у мене неће умрети никада; вѣруєшь ли ово?“ Она рекне: „Да Господе, я вѣруємъ да си ты Христосъ сынъ божій, што дође

*) Єдна станица єсть одъ прилике као дужъ нѣвива'. —

на свѣтъ! И кадъ ово рекне а она отиде те потайно зовне Марію сестру свою говорехи: „Учитель є дошао, и зове те“. А она, како чує, брзо устане и отиде къ нѣму. Юдеи, кои бѣху с' нѣомъ и тѣшаху є, кадъ виде Марію, гдѣ брзо устаде и изиђе, пођу за нѣомъ говорехи: она иде на гробъ, да плаче тамо!

А кадъ дође Марія тамо гдѣ є быо Исусъ, и кадъ га види, а она падне на ноге нѣгове говорехи му: „Господе, да си ты быо овдѣ, небы умро братъ мой!“ Кадъ є Исусъ види гдѣ плаче, и гдѣ плачу Юдеи, што с' нѣоме дођоше, а онъ се ожа-лости и рекне: „Гдѣ сте га метнули?“ Они му рекну: „Господе оди па види!“ И ударе сузе Исусу.

Тада говораху Жидови: „Гледай како га є радо имао!“ А нѣки између нѣихъ рекну: „Заръ ніє могао тай, кои є отворіо очи слѣпоме, учинити, да овай неумре?“

Исусъ дође на гробъ; а бѣше пеђина, и каменъ лежаше на нѣой. Исусъ рекне:

„Подигните каменъ!“ Марта сестра онога што є умро рекне му: „Господе! Већъ смрди, єръ є четири дана како є умро!“ Исусъ іой рекне: „Нисамъ ли ти ка- зао, да ако вѣруєшь, видићешъ славу божію!“

Тада узму каменъ гдѣ лежаше мр- тавацъ; а Исусъ подигне очи горе и рекне: „Отче хвала ти, што си ме усли- шао; та я самъ знао, да ћешъ ты мене свагда послушати; него говоримъ ради народа, што унаоколо стои, да вѣрую, да си ме Ты послао!“ Кадъ ово рекне, а онъ повиче велегласно: „Лазаре изиђи на полъ!“ И изиђе мртавацъ увезанъ у покровъ по рукама и по ногама. Исусъ имъ рекне: „Раздрешите га, па га пустите нека иде!“

И многи између Юдея', кои видише шта учини Исусъ, вѣроваше у нѣга. А нѣки одъ нѣихъ отиду къ Фарисеима и кажу шта учини Исусъ. Тада сакупише првосвештеници и књижевници скупшти-

ну, и одъ тога дана договорише се, да Исуса убію.

52. МАРІЯ ПОМАЗУЄ ІСУСА.

(Іоан. гл. 12, 1—12.)

На шесть дана пре пасхе дође Исусъ у Витанію, гдѣ бѣше Лазаръ, што умре, кога онъ изъ мртвыхъ подиже: И ту му сготовише вечеру, и Марта служаше, а и Лазаръ бѣше єданъ одъ оныхъ, што сѣѣху съ ньиме, а Марія узме литру (одъ прилике 18 лотова) правога нардова скупоцѣнога мира, па помаже ноге Исусове, и отре косомъ своіомъ ноге нѣгове, а кућа се напуни мириса одъ мирисаве масти. Тада рекне єданъ одъ ученика Исусовыхъ Юда Симоновъ Искаріотскій, кога после и издаде: „Зашто се ово мироніє продало за 300 новаца, па да се дало

сиромасима?“ А ово нерече, што се ста-
рао за сиромаше, него што є быо крад-
льиваць, и имао ковчежићъ, па што се у
нѣга метало, то є онъ носіо.

А Исусъ рекне: „Недирайте є, нека
она у данъ погреба мога то сачува; та
сиромаше свагда имате са собомъ, а мене
немате свагда!“

Разумѣ пакъ многъ народъ изъ Юдеє,
да є Исусъ ту, и дођу не само ради Ии-
суса, него да и Лазара виде, коєга Исусъ
изъ мртвихъ подиже. А првосвештеници
се договоре, да и Лазара убію, єръ збогъ
нѣга многи одъ Юдея иђаху и вѣроваху
у Исуса.

53. СВЕЧАНЫЙ УЛАЗАКЪ ИСУСОВЪ У ЄРУСАЛИМЪ.

(Іоан. гл. 12, 11—18; Мат. гл. 21, 8—12.)

Сутра данъ многи одъ народа, што
дошао бѣше на празникъ, чувши да Исусъ

иде у Єрусалимъ узму гране одъ фишика (урме), и изиђу му на сусреть, и викаху говорећи: „Осана! благословенъ кой долази у име Господнѣ, царъ Израилѣвъ!“

Иисусъ наставши магаре усѣдне на нѣга. А многи люди простираху хальине свое по путу. И народъ иђаше предъ нѣмъ и за нѣмъ, па викаше: „Осана сыну Давидомъ! благословенъ кой долази у име Господнѣ! Осана у висини!“

И кадъ уђе у Єрусалимъ узруя се савъ градъ говорећи: „Ко є тай?“ А народъ говораше: „То є Иисусъ пророкъ изъ Назарета Галилейскога!“

А Иисусъ уђе у цркву Божію па изтера све, кои продаваху у цркви, и изпремеће трпезе оныхъ што меняху новце, и клупе оныхъ што продаваху голубове, па имъ рекне: „У писму (светомъ) стои: Домъ мой, домъ молитве нека се зове, а вы начинисте одъ нѣга разбойничку пећину“.

И приступе къ нѣму хроми и слѣпи у цркви, и онъ ихъ исцѣли. А кадъ видише

првосвештеници и књижевници чудеса што Исусъ учини, и дѣцу гдѣ вичу у цркви и говоре: „Осана сыну Давидовомъ!“ они то негодоваше, и рекоше му: „Чуешъ ли шта ови говоре?“ А Исусъ имъ рекне: „Да, заръ нисте никадъ читали: „Изъ уста мале дѣце и одойчади савршио си хвалу!“ И остави ихъ па изиђе изъ града у Витанию, и ту се настани.

54. УСАХНУЛА СМОКВИЦА.

(Мат. 21, 18—23.)

У јутро враћајући се Исусъ у градъ (Єрусалимъ) огладни, и угледавши смокву едну край пута дође къ њой, и нађе на њой само лишће, и рекне іой: Нека никадъ на теби nebude рода до вѣка! И одма усахне смоква.

И кадъ то виде ученици зачуде се па рекну: Како одма' усахну смоква: Исусъ имъ одговори и рекне: Заиста вамъ кажемъ: ако имате вѣру и непосумњате, учинићете не само смоквено (чудо на смокви), него и овой гори ако

рекнете: дигни се и баци се у море быће. И све што узиштете у молитви вѣруюћи, добыћете.

55. ИИСУСЪ У ЦРКВИ ЄРУСАЛИМСКОЙ.

(Мат. гл. 21, 23—27.)

Кадъ дође Іисусъ у цркву и стане учити, приступе къ нѣму првосвештеници и старешине народне говорећи: коіомъ влашћу то чинишь и ко ти даде ту власть? А Іисусъ одговори имъ и рекне: И я ѣу васъ упытати одну речъ, кою ако ми кажете, казаћу и я вама коіомъ влашћу ово чинимъ. Крштенѣ Іоаново, одкудъ е было? Єл' с' неба, или в одъ людій? А они помисле у себи: Ако рекнемо: с' неба, рећи ће намъ: зашто му дакле нисте вѣровали? Ако ли рекнемо одъ людій, боимо се народа; єръ сви држаху Іоана за пророка. И одговараюћи Іисусу рекну: Незнамо! А Іисусъ имъ рекне: Ни я вамъ нећу казати, коіомъ влашћу ово чинимъ. —

56. ПРИЧТА О ДВА СЫНА.

(Мат. гл. 22, 28—31.)

Иисусъ рекне првосвештеницима и старешинама народнымъ: Шта вамъ се чини? Човѣкъ нѣкій имао є два сына, и дошавши къ првоме, рекне: сыне иди данасъ ради у винограду моме. А онъ одговори неѹ; а после се раскає и отиде. И приступивши къ другоме рекне тако исто. А онъ одговори: хоѹ; ал' не отиде. Кои є одъ ове двоице испунио волю отчину? —

Рекоше му: Првый. А Иисусъ имъ рекне: „Заиста вамъ кажемъ: да ће мытари и прелюбчинци пре васъ ући у царство Божіе.

57. О НЕВАЛЯЛЫМЪ ВИНОГРАДАРИМА.

(Мат. гл. 21, 33—41.)

Другу притчу чуйте: Човѣкъ нѣкій быо газда, па насади виноградъ, и плотомъ га загради, и ископа у нѣму пивницу (подрумъ), и сазида кулу, и даде га радинима, па отиде, а кадъ се приближи време плодова, пошлѣ слуге

своє къ радинима, да приме одъ нѣи плодове. — А радини похватаю слуге нѣгове, єднога избію, єднога убію, а єднога каменѣмъ потуку. — Опетъ пошлѣ друге слуге, више нѣи него пре, и учине имъ исто тако. После тога пошлѣ имъ свога сына говореѣи : „Вальда ће се постидити одъ мога сына!“ А кадъ радини виде сына а они рекну међу собомъ : „Ово є наслѣдникъ : ходите да га убіємо, па ћемо себи задржати нѣгово наслѣдство!“ И ухвате га, па га изведу изванъ винограда, и убію га. Кадъ дакле дође господинъ одъ винограда, шта ће учинити радинима тума? А они *) му рекну : „Онъ ће злочинце зло погубити, а виноградъ ће дати другимъ радинима, кои ће му давати плодове у своє време“. А Исусъ имъ рекне : „Заръ нисте никада читали у писму : „Камень когъ су пре-небрегли зидари, тай постаде глава одъ угла; то є было одъ Господа, и дивно є у вашимъ очима!“ Зато вамъ кажемъ, да ће се одузети одъ васъ царство Божіє, па ће се дати народу, кои твори нѣгове плодове!“

*) Првосвештеници и старешине юдейске, коима є Исусъ ову причту говоріо.

58. ПРИЧТА О СВАДБИ ЦАРЕВОГА СЫНА.

(Мат. гл. 21, 45—46; и гл. 22, 1—14.)

Првосвештеници и Фарисеи чувши притче Иисусове, разумѣше да за нѣи говори, и гледаху да га ухвате, али се бояху людѣй, ерѣ га држаху за пророка. Иисусъ имъ опетъ у притчама рекне:

„Царство е небесно као човѣкъ царъ, кои начини свадбу сыну своме, па пошлѣ слуге свое да зове званице на свадбу, и нехтѣдоше доћи. А онъ пошлѣ друге слуге говорећи: кажите званицама: ево самъ обѣдъ приправіо, юнци мои и хранѣници мои поклани су, и све е готово; дођите на свадбу!

А они немаривши отиду, овай у полѣ свое, а овай по трговини своіой. А остали ухвате слуге цареве изруже ихъ и побію.

И кадъ то чуе онай царъ, разлюти се и пошлѣ свою войску, те погуби оне крвнике, и градъ нѣиховъ запали. На онда рекне слугама: свадба е готова, а званице не быше достойне; идите дакле на излазке путова, и кога годъ на-

ђете, дозовите на свадбу. И слуге изиђу на раскршћа, па сакупе све коегодъ нађу, добре и зло, и тако се столови напуне гостию.

А кадъ царъ изиђе да види госте, угледа онъ човѣка необучена у свадбено руво, па рекне: Пріятелю, како си дошао овамо а немашъ свадбенога рува? А онъ ођути. Тада рекне царъ слугама: свежите му руке и ноге, па га баците у таму најкрайню; ондѣ ће бити плачъ и шкрипанъ зубій.

Ерѣ многи су звани, али е мало избранихъ

59. ИСУСОВИ ОДГОВОРИ ФАРИСЕИМА.

(Мат. гл. 22, 15—22.)

Фарисеи посавѣтую се како бы Исуса у рѣчи ухватили, и пошлю къ нѣму ученике свое съ Иродовымъ служительима, те рекну: „Учїтелю, знамо да си истинитъ, ѡ да заиста учишъ путу Божїемъ, ѡ немаришъ ни за кога; ерѣ ты негле-

дашъ людма на лице! Кажи намъ дакле шта ти се чини: треба ли дати данакъ ѣсару или не? А Исусъ опазивши нѣхого лукавство рекне имъ: „Покажите ми новацъ одъ данка?“ А они му донесу новацъ. И онъ имъ рекне: „Чи є ово образъ, и надпись?“ И рекоше му: „ѣсаревъ“. Тада имъ Исусъ рекне: „Подайте дакле ѣсарево ѣсару, и Божіє Богу!“

И кадъ чую то, а они се зачуде, и оставивши га отиду.

60. НАЙВЕЃА ЗАПОВѢДЬ.

(Мат. гл. 22, 35—40.)

Єданъ законикъ кушаюћи Исуса запыта га: „Учителю! коя є заповѣдь найвећа у закону?“ А Исусъ му рекне: „Люби Господа Бога свога свимъ сердцемъ своимъ, и своимъ душомъ

своіомъ, и свомъ мислію своіомъ“; ово є прва и найвећа заповѣдь. А друга є као и ова: „Люби ближнѣга свога као самога себе!“ О ове две заповѣди виси савъ законъ и пророци.“

61. ПРИНОСЪ УДОВИЧИНЪ.

(Марк. гл. 12, 41—44; и гл. 13, 1—2.)

Исусъ сѣдне наспрамъ црквене благайнице па гледаше како народъ меће новце у благайницу; и многи богати метаху много. И дође една убога удовица, па метну две лепте, што чине еданъ новчиѣъ.

Исусъ дозове свое ученике па имъ рекне: „Заиста вамъ кажемъ: ова сиромашна удовица метнула є више одъ свію, кои мећу у благайницу; еръ сви метнуше одъ сувишка свога, а она є одъ сиротинѣ свое метнула све што є имала, савъ ужитакъ свой!“

И кадъ излазаше изъ цркве, рекне му еданъ одъ ученика нѣговыхъ: „Учителю, гле, какво

ѣ то каменѣ и каква су зданія!“ Иисусъ одговараюћи рекне му: „Видишъ ли ова зданія; ни каменъ на камену неће овдѣ остати, кои се неће разорити“.

62. ПРИТЧА О ДЕСЕТЪ ДѢВОЯКА.

(Мат. 25, 1—13.)

Иисусъ рекне ову притчу: Царство ѣе небеско быти, као оно десетъ дѣвојка, коѣ узеше свѣтилнике свое и изиђоше на сусретъ женику. Петъ одъ нѣихъ бѣху мудре, а петъ сулуде. Сулуде узеше свое свѣтилнике, али неузеше са собомъ улѣ у сасудовима са своимъ свѣтилницима. А будући да се женикъ закасни, задремаше све, и заспаше. У поноћи стаде вика: Ето женика, гдѣ иде; излазите му на сусретъ. Тада усташе све дѣвојке те, и украсише свое свѣтилнике. А сулуде рекоше мудрима: „дайте намъ одъ ваша уля, ерѣ се наши свѣтилници хоће да угасе!“ А мудре одговорише: „Да небы какогодъ недостаало и нама и вама, болѣ ѣ идите къ трговцима, па купите себи!“ И кадъ оне отидоше, дође женикъ, и оне коѣ готове бѣху,

уђу съ нѣмѣ на свадьбу и врата се затворе. А после дођоше и оне друге дѣвойке и рекоше „Господине! Господине! отвори намъ!“ А онъ одговори и рекне имъ: „Заиста вамъ кажемъ, я васъ не познаемъ“.

„Будите дакле на опрезу, ерѣ не знате дана ни часа, у кои ѣе сынъ човѣчій доћи!“

63. ПРИТЧА О ТАЛАНТИМА.

(Мат. 25, 14—30.)

Иисусъ рекне: „Нѣкій човѣкъ полазеѣи на страну дозове свое слуге и преда имъ свое иманѣ. И едномъ даде петъ таланта, а другоме два, а трећему еданъ, свакоме према могућности нѣговой; на онда одма отиде.

А онай, што прими петъ таланта отиде па стане радити съ нѣма, и добые іоштъ петъ таланта. Тако и онай, што прими два таланта, добые и онъ іоштъ друга два. А онай, кои прими еданъ талантъ, отиде, па га закопа у землю и сакрѣе сребро господина свога.

По дугомъ времену дође господинъ тыхъ слугу, и стане се съ нѣма рачунати. И при-

ступи онай, што є примію петъ таланта па донесе іоштъ другихъ петъ таланта и рекне: „Господине, предао си ми петъ таланта ево іоштъ другихъ петъ таланта добыю самъ на ньима!“
 А господинъ нѣговъ рекне му: „Добро, слуго добрый и вѣрный! у маломъ быо си ми вѣранъ, надъ многимъ ѣу тебе поставити; уѣи у радость господина твога!“

А приступи и онай, што є примію два таланта, па рекне: „Господине, два таланта си ми предао; ево іоштъ друга два таланта добыю самъ на ньима. А господинъ нѣговъ рекне му: „Добро, слуго добрый и вѣрный! у маломъ си ми быо вѣранъ, надъ многимъ ѣу тебе поставити; уѣи у радость господина твога!“

А приступи и онай, што є примію єданъ талантъ, па рекне: „Господине, знао самъ те, да си тврдъ човѣкъ; жанѣшъ, гдѣ ниси сіяо, и скупляшъ гдѣ ниси расипао, па самъ се побояо, и отишао, те сакрію талантъ твой у землю и ето садъ имашъ што є твоє!“

А господинъ нѣговъ одговори и рекне му: „Лукавый слуго и леньивый! знао си да я жанѣмъ гдѣ нисамъ сіяо, и да скуплямъ гдѣ нисамъ расипао; требало є дакле да си дао мое сребро (новце мое) торговцима, па бы я, кадъ самъ дошао, узео што є мое съ добиткомъ. Уз-

мите дакле одъ нѣга талантъ, па подайте ономе што има десетъ таланта; ерѣ свакоме кои има даће се, и претећиће му, а одъ онога кои нема, и што му се чини да има, узеће се одъ нѣга; и невалялога слугу баците у таму найкрайню; ту ће бити плачъ, и шкрипанѣ зубій. —

64. БЕСѢДА ІІСУСОВА О СТРАШНОМЕ СУДУ.

(Мат. 25, 31—46; и 26, 1—2.)

Кадъ дође сынъ човѣчій у слави своіой, и сви свети ангели съ нѣиме, онда ће сѣсти на престолу славе своє, и скупѣће се предъ нѣимъ сви народи, и разлучи ће ихъ између себе, као што пастиръ разлучує овце одъ яриѣа. И поставиће овце съ десне стране себи, а яриће съ леве. Тада ће рећи царъ онима, што стоє съ десне стране: „Ходите благословени отца мога, наслѣдуйте царство, коє є приправлѣно вама одъ постаня свѣта. Я самъ гладанъ

было, и далисте ми ести; жеданъ самъ
 было, и напоили сте ме; нагъ самъ было, и
 заодѣли сте ме; болестанъ самъ было, и
 походили сте ме; у тавници самъ было, и
 дошли сте къ мени!“ Тада ће му одгово-
 рити праведници говорећи: „Господе!
 кадъ смо те видели гладна, па нахранили;
 или жедна, па напоили, кадъ смо ли те ви-
 дѣли страна па те примили? или нага, па
 заодѣли? Кадъ смо ли те видели болестна
 или у тавници, па ти дошли? И одгова-
 таюћй царъ рећиће имъ: „Зайста вамъ ка-
 жемъ: Што сте учинили єдноме одъ ове
 мое најманѣ браће, то сте мени учинили!“
 Тада ће рећи и онима, што стоє съ
 леве стране: „Идите одъ мене проклети
 у огань вѣчный, што є приправлѣнъ ѣаволу
 и анѣлима нѣговымъ (нѣговымъ слѣдбе-
 ницима). Я самъ гладанъ было, и нисте ме
 дали ести; жеданъ самъ было, и нисте ме
 напоили; странъ самъ было, и нисте ме
 прѣмили; боланъ самъ было, и у тавници,
 па нисте ме походили!“ Тада ће му одго-

ворити и ови: „Господе! кадъ смо те видили гладна или жедна, или страна, или нага, или болна и у тавници, па те нисмо послужили?“ А онъ ће имъ одговорити и рећи: „Зайста вамъ кажемъ, што нисте учинили єдноме одъ ове мое најманѣ браће, то нисте ни мени учинили!“

А ови ће ићи у муку вѣчну, а праведници у животъ вѣчный.

А кадъ сврши Исусъ све ове речи, рекне ученицима своима; знате да ће до два дана бити пасха, и сынъ човѣчи битѣ преданъ да се разапне!

65. ДОГОВОРЪ ЮДЕЙСКИХЪ СТАРЕШИНА?

(Мат. 26, 3—5; и Лук. 22, 1—6.)

Првосвештеници, књижевници и старешине народне сакупе се у дворъ прво-

свештеника Каяфе, и саветоваху се, како да Исуса преваромъ ухвате и убію, и говораху: „Али не о празднику, да nebude буне међу людма“. Тада еданъ одъ дванаистирице по имену Юда искаріотскій отиде къ првосвештеницима и рекне: „Шта ћете ми дати, па ћу вамъ га я издати“. А они му понуде 30 сребрника, и одтада е тражіо згодно време, да га изда.

66. ТАЙНА ВЕЧЕРА.

(Ев. Мат. гл. 26; Марка гл. 14; Лук. гл. 22; Иоан. гл. 13.)

У првый данъ безквасныхъ лебова приступе ученици къ Исусу и рекну: „Гдѣ ћешъ да ти сготовимо, да едешъ пасху?“ Исусъ пошлѣ Петра и Иоана па имъ рекне: „Идите приправите намъ пасху“.

А они му рекну: „Гдѣ хоћешъ да ти приправимо?“ А онъ имъ рекне: „Ето кадъ уђете у градъ сретѣте васъ човѣкъ, кои носи воду у земляномъ сасуду; идите за нѣмъ у кою кућу онъ уђе, па реците домаћину: Учитель вели: „гдѣ є гостионица гдѣ ѣу єсти пасху са ученицима моима. А онъ ѣе вамъ показати велику собу прострту; ту приправите!“ А они отиду, и нађу, као што имъ онъ каза, и приправе пасху. А кадъ дође вече, сѣдне Исусъ за трпезу и дванаестъ апостола съ нѣмѣ, па имъ рекне: „Врло самъ желіо да ову пасху єдемъ съ вама, пре него што примимъ муке!“

Знаюћи Исусъ, да му све отаць даде у руке, и да онъ одъ Бога изиђе, и къ Богу иде, устане одъ вечере, и скине своє хальине, па узме убрусъ те се опаше. Потомъ успе воду у умиваоницу и почне прати ноге ученицима и отирати убрусомъ, коимъ бѣше припасанъ. Кадъ дође къ Симону Петру, рекне му овай:

„Заръ да ты оперешъ мое ноге?“ Иисусъ одговори и рекне му: „Што я чинимъ, ты сада незнашъ, али ћешъ после дознати?“ Петаръ му рекне: „Никада ты нећешъ опрати ногу' моихъ!“ Иисусъ му одговори: „Ако те неоперемъ, нећешъ имати заѣднице самномъ!“ Симонъ Петаръ му рекне: „Господе! не само ноге мое, него и руке и главу!“ Иисусъ му рекне: „Измивенъ нетреба до само ноге да опере, еръ е савъ чистъ, и вы сте чисти, али не сви!“ Знао е онъ свога издайника, па е зато рекао: „Нисте сви чисти!“

Кадъ имъ опере ноге, узме хальине свое, и сѣдне опетъ за трапезу, па имъ рекне: „Знате ли шта вамъ учинихъ? Вы зовете мене учителѣмъ и господомъ, и добро велите; еръ есамъ тай. Кадъ дакле я опрахъ, вама ноге, господъ и учитель, то сте и вы дужни еданъ другоме прати ноге. Примѣръ самъ вамъ дао да као што я вамъ учинихъ, тако и вы чините. Заиста вамъ кажемъ: Нїе слуга ве-

їій одъ господина свога ни посланикъ одъ онога, кои га є послао. Ако ово знате, блаженїи сте ако то творите!“

За вечеромъ, рекне Іисусъ ученицима : „Заиста вамъ кажемъ, єданъ између васъ издатѣ ме!“ И они се ожалосте па почне свакій говорити : „Єсамъ ли я Господе?“ А онъ одговараюћи рекне : „Кои умочи самномъ руку у чинїю, тай ѣе ме издати! Сынъ дакле човѣчїй иде као што є писано за нѣга, али тешко човѣку томе кои изда сина човѣчїега; болѣ бы было да се нїє родїо човѣкъ тай!“

И Юда издайникъ нѣговъ одговараюћи рекне : „Еда ли самъ я учителю?“ Іисусъ му рекне : „Ты каза!“ — И Юда одма изиђе, а бѣше ноћъ. —

И кадъ єѣаху узме Іисусъ хлѣбъ, и благословивши преломи и даде ученицима своима па рекне :

„Узмите, єдите, ово є тѣло мое, кое се за васъ дає; ово чините у мою успомену.“

И узме чашу и хвалу давши, даде имъ говорехъ :

„Пійте изъ нѣ сви, ерѣ ово є кровь моя НОВОГА ЗАВѢТА, КОЯ ЂЕ СЕ ПРОЛИТИ ЗА ВАСЪ И ЗА МНОГЕ НА ОПРОШТЕНѢ ГРѢХОВА.“

67. ИСУСЪ СЕ ОПРАШТА СА СВОИМЪ УЧЕНИЦИМА, И ДАЄ ИМЪ ЗАПОВѢДЬ ЛЮБАВИ.

(Іоан. гл. 13—16.)

После вечере Іисусъ рекне своимъ ученицима : „Садъ се прослави сынъ човѣчій, и Богъ се прослави у нѣму. Кадъ се Богъ прослави у нѣму, то ѡе и нѣга Богъ прославити у себи, и одма ѡе га прославити! — Дѣчице! іоштъ самъ мало съ вама; тражиѡете ме, и као што рекохъ Юдеима: Куда я идемъ вы неможете доѡи; то и вама сада говоримъ.

Нову вамъ заповѣдъ даємъ, да любите єданъ другога; као што я васъ любимъ да и вы

любите еданъ другога. По томе ќе васъ познати да сте мои ученици ако любовь имате међу собомъ. —

Нека се неплаши сердце ваше, вѣруйте у Бога и мене вѣруйте! У дому отца мога су многи станови; я идемъ да вамъ приправимъ мѣсто. И кадъ вамъ приправимъ мѣсто, опетъ љу доћи, и узећу васъ къ себи, да и вы будете гдѣ самъ я. И куда я идемъ знате, и пугъ знате!“

Рече му Тома: „Господе, незнамо куда идешъ, па како можемо путь звати? Исусъ му рече: „Я самъ путь и истина и животъ, нитко неће доћи къ Отцу, до само чрезъ мене!“ —

„Заиста, заиста вамъ кажемъ, кои вѣруе у мене, дѣла коя я творимъ, и онъ ќе творити, и већа ќе одъ овыхъ творити; еръ я идемъ къ отцу моме, и штогодъ узиштете одъ отца у име мое, то љу учинити, да се прослави огаць у сыну. И ако што узиштете у име мое, я љу учинити. Ако ме любите, а вы држите заповѣсти мое. И я љу умолити Отца, па ќе вамъ онъ дати другога утѣшителя, да буде съ вама на вѣкъ. Духа истине, кога свѣтъ неможе примити, еръ га невиди, нити га познае, а вы га познаете, еръ у вама пребива, и у вама ќе быти.“

„Небу васъ оставити сиротне ; доѣи ѣу къ вама. Юштъ мало па свѣтъ ме више неѣе видити, а вы ѣете ме видити ; ерѣ я живимъ, и вы ѣете живити. У онай данъ ѣете увидити, да самъ я у отцу моме, и вы у мени, и я у вама!“

„Ко мене любити, тай ѣе мою рѣчь (науку) држати ; и отаць мой имаѣе любавъ къ нѣму, и къ нѣму ѣемо доѣи, и кодъ нѣга ѣемо станъ начинити. Ко мене не любити, тай речъ мою не држи ; а рѣчь, кою слушасте, нѣе моя, но Отца. кой ме е послао ! Ово вамъ казахъ докъ самъ съ вама, а утѣшителъ Духъ светый, кога ѣе отаць послати у име мое, онъ ѣе васъ научити свему, и напоменуѣе вамъ све што рекохъ!“

„Миръ оставлямъ вамъ, миръ мой даемъ вамъ. Не даемъ вамъ га, као што свѣтъ дае. Нека се неплаши срдце ваше, и некъ се не страши!“

* * *

„Я самъ правый чокоть, а отаць мой е радинъ (виноградаръ). Сваку лозу на мени, коя неноси плода, онъ ѣе одсѣѣи, а сваку, коя носи плодъ очистиѣе, да више плода принесе. Вы сте веѣъ чисти, збогъ рѣчи, кою вамъ я говорихъ. Будите у мени и я ѣу у вама. Као што лоза

неможе плода донети сама о себи, ако nebude на чокоту : тако и вы, ако у мени неостанете. Я самъ чокоть а вы сте лозе; па кои буде у мени и я у нѣму, тай ће многи плодъ донети: ерѣ безъ мене неможете чинити ништа! — Ко у мени неостане, быће избаченъ наполю као лоза и осушитће се, пакъ ће ю скупити и у огань бацити и изгореће!“

„Ако останете у мени, и рѣчи мое у вами остану; то штогодъ узхтѣте просити, быће вамъ. У томе се слави отаць мой да плодъ много донесете, и да постанете мои ученици. Као што мене люби отаць, и я любимъ васъ: останите у любви моіой. Ако заповѣди мое уздржите у любви ѣете моіой остати, као што я заповѣди отца моего обдржахъ, и остаемъ у любви нѣговой. Ово вамъ казахъ да радость моя остане у вама, и да радость ваша подпуна буде“.

„Ово є заповѣдь моя, да любите другъ друга. Веће любви одъ те нема нитко, до твою душу свою положи за пріятель свое. Вы сте пріятельи мои, ако творите што вамъ я заповѣдамъ.“

Ово вамъ заповѣдамъ да любите еданъ другога. Ако свѣтъ на васъ узмрзи, знайте да є мене пре омрзнуо него васъ. Кадъ бысте вы

были одъ свѣта, онда бы свѣтъ свое любіо; но почемъ нисте одъ свѣта, него васъ я избрахъ одъ свѣта, за то мрзи на васъ свѣтъ.

Сеѣайте се рѣчи (науке? кою вамъ рекохъ: нѣ слуга веіій одъ господара свога. Ако су мене изгнали, и васъ ѣе изгнати; ако су рѣчь мою сачували, и вашу ѣе сачувати. Но све ѣе вамъ ово чинити за име мое, ерѣ непознаю онога, кои ме е послао. Да нисамъ быо дошао и говоріо имъ, небы грѣха имали, а садъ неѣе они изговора имати за грѣхъ свой. Кои мрзи на мене, тай и на Отца мога мрзи. Да нисамъ меѣу нѣима чиніо дѣла, коя нитко други нѣе учиніо, небы они грѣха имали, а сада и видише и омрзнуше мене и Отца мога; али нека се сбуде рѣчь написана у закону нѣиховомъ: омрзнуше на мене туне (за бамъ бадава). А кадъ доѣе утѣшитель, когъ ѣу я послати вама одъ Отца, Духъ истине, кои одъ Отца излази, тай ѣе свѣдочити за мене, а и вы ѣе те свѣдочити, ерѣ сте одъ почетка самномъ. Ово вамъ казахъ, да се несаблазните. Васъ ѣе изъ сборница' изгонити, а доѣи ѣе време, кадъ ѣе свакій кои васъ убіе мислити, да тyme Богу службу приноси. И ово ѣе чинити, ерѣ не познаше Отца ни мене. —

Юштъ вамъ много имамъ казати, али садъ неможете носити, а кадъ доѣе Онъ Духъ истине, тай ѣе васъ упутити на сваку истину.

„Іоштъ мало, па ме нећете видити, и опетъ мало, па ће те ме видити; еръ я идемъ къ Отцу. А нѣки одъ ученика говораху међу собомъ: Шта є то што намъ каже: іоштъ мало на ме нећете видити, и опетъ мало па ће те ме видити, и я идемъ къ Отцу. Шта є то што говори: мало? незнамо шта говори. А Іисусъ дозна да га хтедоше да запытаю, па имъ рекне: Зашто се запыткуете међу собомъ, што рекохъ: іоштъ мало па ме нећете видити, и опетъ мало па ће те ме видити? Заиста вамъ кажемъ да ће те вы плакати и ридати, а свѣтъ ће се радовати и вы ће те жалостни бити, али ће се жалость ваша окренути на радость. Жена кадъ рађа има тугу, еръ є дошао часъ нѣзинъ; а кадъ роди дѣте, више се неопоминѣ туге, одъ радости, што се родіо човѣкъ на свѣтъ; тако и вы садъ сте жалостни, али ћу васъ опетъ видити, па ће се срдце ваше радовати, и вашу радость нитко одъ васъ неће одузети. У тай данъ нећете ме пытати низашто. Заиста, заиста вамъ кажемъ: штогодъ узиштете одъ Отца у име мое, датће вамъ. Досада нисте искали ништа у име мое. Иштите и примићете, да радость ваша испунѣна буде.

Ово вамъ говорихъ у притчама, али ће доћи време, кадъ вамъ нећу више говорити у прит-

чама него љу вамъ управо явити за Отца. У тай данъ љете заискати у име мое, и невелимъ вамъ да љу за васъ Отца умолити, ерь самъ Отаць любви васъ, као што вы любисте мене, и вѣроставе, да я одъ Бога изиђохъ; изиђохъ одъ Отца и дођохъ на свѣтъ, и опетъ оставлямъ свѣтъ и идемъ къ Отцу.“

Ученици му рекну: „Ето садъ управо говоришь, а притче никакве неказуешъ; садъ знамо да све знашь, и нетребашъ, да те тко пыта, па по томе вѣруемо, да си одъ Бога изишао“. Исусъ имъ рекне: „Заръ садъ вѣруете? Ето долази часъ, и већъ е ту, да се разбегнете свакий себи а мене самога да оставите; али нисамъ самъ, ерь е Отаць самномъ. Ово вамъ казахъ да у мени миръ имате. У свѣту љете бити жалостни, али небойте се, ерь я самъ свѣтъ надвладао.“

68. ИСУСЪ СЕ МОЛИ БОГУ ЗА СВОЕ УЧЕНИКЕ.

(Іоан. гл. 18.)

Исусъ подигне очи свое на небо и рекне: Отче дође часъ; прослави Сына твога, да и

сынъ твой прослави Тебе; Ты си му дао власть надъ свакомъ плоти (надъ людма), да свему, што си му дао, даде животъ вѣчный, а то є животъ вѣчный да познаю Тебе єднога правога Бога, и онога кога си послао Исуса Христа!

Я тебе прославихъ на земли; дѣло свршихъ, кое си ми дао да урадимъ, и садъ прослави Ты мене, Отче, у тебе самога славомъ, кою имадохъ кодъ тебе пре него што є светъ постао. Я самъ явіо име твое людма, кое си ми дао одъ овога света (т. є. ученицима моимъ): они су твои были, па си ихъ ты мени дао, и они твое слово (твою науку) одржаше, и садъ познаше, да є све што си ми дао одъ тебе; еръ я имъ дадохъ рѣчи, кое си Ты мени дао, и они ихъ примише и познаше доиста, да самъ одъ Тебе изишао и вѣроваше, да си ме Ты послао.

Я се за нѣхъ молимъ: не молимъ се за савъ свѣтъ, него за оне кое си ми дао, еръ су твои. И мое све твое є, и твое є мое, и я се прославихъ у нѣма. И више нисамъ на свѣту, а они су на свѣту, и я къ Теби идемъ. Отче праведный! сачувай ихъ у име Твое, оне кое си ми дао, да буду єдно као и мы.

Докъ быяхъ с' нѣма на свѣту, я ихъ чувахъ у име твое; оне, кое си ми дао, сачувахъ, и нитко одъ нѣхъ непогабе, само сынъ поги-

белный (Юда), да се сбуде писаніе. И садъ къ теби идемъ и ово говоримъ на свѣту, да имаю (ученици мои) радость мою испунѣну у себи.

Я имъ дадохъ слово твоє (науку твою), и свѣтъ омрзну на нѣи, ерь они нису одъ свѣта као ни я што нисамъ одъ свѣта. Не молимъ те да ихъ узмешъ са свѣта, него да ихъ сачувашъ одъ невалялства. Освети ихъ истиномъ твоіомъ; слово є твоє истина. Као што си Ты мене послао у свѣтъ, и я шалѣмъ нѣихъ у свѣтъ.

Я посвећуемъ себе за нѣи, да и они буду освећени истиномъ. А молимъ не само за нѣи него и за оне, кои ме узвѣрую збогъ нѣихове рѣчи. Да сви єдно буду, као Ты Отче што си у мени и я у теби, да и они у нама єдно буду, и да свѣтъ вѣрує да си ме Ты послао. И славу кою си ми дао я самъ дао нѣима, да буду єдно, као што смо мы єдно. Я у нѣима и Ты у мени, да буду сасвимъ уєдно, и да позна свѣтъ, да си ме Ты послао, и да си ихъ вазлюбіо, као што си мене вазлюбіо. Отче! хоћу да и они, коє си ми дао, буду самномъ гдѣ самъ я; да виде славу мою, кою си ми дао, ерь си ме вазлюбіо, пре створеня свѣта. Отче праведный, и свѣтъ тебе ніє познао, а я самъ те познао, и ови (ученици) познаше да си ме Ты послао.

И показао самъ имъ име твое и показаћу, да любовь, коіомъ си ме вазлюбіо, у њима остане и я у њима.

69. ИСУСЪ у ГЕТСИМАНИИ.

(Мат. 28, 30—46; Лук. 22, 39—47.)

Кадъ ученици Иисусови одною хвалу, изиђу с' њиме у гору масличну. Тада имъ рекне Иисусъ: „Сви вы саблазнићете се о мени ову ноћъ; еръ є писано: Уда-рићу пастира па ће се разићи овци стада. А по васкресенію момъ я идемъ предъ вама у Галилею.“ Петар му рекне: „Ако се и сви саблазне о теби али я се никадъ саблазнити нећу!“ Иисусъ му рекне: „За-иста ти кажемъ: да ћешъ ноћасъ, пре него што пѣтао запѣва, трипут се мене одрећи.“ Петаръ му рекне: „Да морамъ умрети съ тобом, нећу те се одрећи!“, А тако и сви ученици рекоше.

Тада дође Исусъ съ нѣма у селиште кое се зове Гетсиманія, и рекне ученицима своима : „Сѣдите ту докъ я идемъ тамо да се Богу молимъ!“

И узме Петра и оба сына Зеведеєва, па почне скорбити и тужити. Тада имъ рекне Исусъ ; „Жалостна є душа моя до смрти ; почекайте овдѣ и будите будни самномъ!“ И уклони се мало па падне на лице свое молећи се и говорећи : „Отче мой! ако є могуће, да ме мимоиђе чаша ова ; али опетъ не како я хоћу, него како ты хоћешъ!“

И яви му се ангелъ съ неба крѣпећи га, и у бореню будући моляше се силніє; а зной нѣговъ быаше као капля крви, те капляше на землю.

И устане Исусъ одъ молитве, дође ученицима своима, и нађе ихъ гдѣ спаваю, па рекне Петру : „Таколи немогосте єднога часа будни быти самномъ? будите будни и молите се Богу; ерь є дух бодаръ, а тѣло є немоћно!“ Опетъ другій

путь отиде и помоли се говорећи : „Отче мой! ако не може чаша ова мимоићи ме, да є непіємъ, нека буде воля твоя!“ И дошавши нађе ихъ опетъ гдѣ спаваю; єрѣ имъ бѣху очи отежчале. И остави ихъ, па се и треіій путь помоли рекавши те исте рѣчи. Тада дође къ ученицима своима и рекне : „Вы спавате, и почивате, а ето се приближи часъ и сынъ човѣчій предає се у руке грѣшника. Устайте, да идемо, гле, приближіо се онай, кои ме издає.“

70. ЮДА ИЗДАЄ ИСУСА.

(Іоан. 18, 2—12; Мат. 26, 48—56; Лук. 22, 47—54.)

Юда, издайникъ Христовъ, знао є то мѣсто, єрѣ се Іисусъ много пута састаяо ту са своимъ ученицима, па узме чету, и слуге одъ првосвештеника и одъ фари-сея, и дође онамо са светилницима, свѣ-

ѣама у съ оружїемъ. Иисусъ знаюћи све што ће се съ њима сбыти, изиђе па имъ рекне : „Кога тражите?“ А они му рекну : „Иисуса Назорея.“ Иисусъ имъ рекне : „Я самъ!“ А съ њима е стаяо и Юда, што га е издавао. А кадъ имъ Иисусъ рече : „Я самъ,“ они се измакоше на трагъ и попадаше на землю. Опетъ ихъ запыта Иисусъ : „Кога тражите?“ А они му одговоре : „Иисуса Назорея!“ Иисусъ имъ одговори : „Казао самъ вамъ да самъ я;“ ако дакле мене тражите, а вы оставите ове нека иду.

А издайникъ Юда дао имъ е знакъ говорећи : „Кога я полюбимъ, онай е; ухватите га!“ И одма приступи Иисусу и рекне : „Здраво да си учителю!“ па га полюби. А Иисусъ му рекне : „Друже, чини на што си дошао! Юда, заръ полюбцемъ издаєшь сына човѣчїега!“

А кадъ то виде они, што быяху са Иисусомъ, рекну : „Господе дай да ударимо ножемъ!“ И Симонъ Петаръ кои

имаше ножъ, извади га, па удари слугу првосвештениковогъ, и одсѣче му десно уво, а слуги бѣше има Малхъ.

Тада рекне Исусъ Петру: „Метни ножъ у ножнице; ерѣ сви кои се маше за ножъ одъ ножа ће изгинути! Чашу, кою ми даде отаць, зарѣ да непиѣм? Или мислишѣ ли ты, да я немогу сада умо-лити отца да ми пошлѣ дванаѣстѣ леге-она ангела!“

И дотакне се Исусъ увета и ис-цѣли га.

У тай часѣ рекне Исусъ людма: „Као на разбойника изишли сте съ оружїемъ и съ колѣмъ да ме ухватите, а свакій данѣ самѣ сѣдио кодѣ васѣ у цркви учећи, па неухватисте мене!“

Тада га сви ученици оставе и раз-бѣгну се.

А чета и вођа и слуге юдейске ух-вате Исуса па га свежу.

71. ИСУСЪ ПРЕДЪ АННОМЪ И КАЯФОМЪ.

(Мат. 26, 58; и 27, 8; Марк. гл. 14, 53—66;
Лук. гл. 22, 54—71; Иоан. гл. 18, 12—17.)

Войници ухвативши Иисуса одведу га везана найпре къ Анни, еръ онъ бѣше тастъ Каяфе, кои є быо првосвештеникъ те године.

И првосвештеникъ запыта Иисуса за ученике нѣгове и за науку нѣгову. Иисусъ му одговори: „Я самъ слсбодно говоріо свѣту; я самъ свагда учіо у сборницама и у цркви, гдѣ се Юдеи скупаю, а тайно нисамъ ништа говоріо: Што мене пыташъ? Пытай оне, кои су слушали што самъ имъ говоріо; ето тѣи знаю, шта я казивахъ!“ А кадъ онъ то рече єданъ одъ слугу, кои ту стаяху, удари Иисуса по образу и рекне: „Заръ тако одговарашъ првосвештенику?“ Иисусъ му одговори: „Ако зло говоримъ а ты посведочи да є зло; ако ли добро, што ме бієшъ.“

Али првосвештеници и старѣшине и савъ саборъ тражише лажна сведочанства на Исуса да бы га убили, и не нађоше. Напослѣдку дођу два лажна свѣдока па рекну : „Овай є казао : Я могу разорити цркву Божию и за три дана са-зидати ю!“

Првосвештеникъ устане па рекне : „Заръ ништа неодговарашъ на то, што ови противъ тебе свѣдоче?“ — Исусъ ѣуташе.

И првосвештеникъ опетъ рекне : „Заклинѣмъ те Богомъ живимъ, да намъ кажешъ єси л' ты Христосъ сынъ Божіи?“ Исусъ му рекне : „Ты рече! (т. є тако є, као што ты рече.) Али я вамъ кажемъ, одсадъ чете видити сына човѣчієга, гдѣ седи с десне страна силе, и долази на облацима небеснима!“

Тада првосвештеникъ раздере хальине свое говорећи : „Онъ хули на Бога; шта намъ више треба свѣдока! Ево садъ чусте хулу нѣгову! Шта мислите? А они одговоре : Заслужіо є смрть!“

Тада му плюваху на лице, и чиняху му пакости, а нѣки га по образу удараше говорећи : „Проречи намъ Христе ко є тай што те є ударіо!“

72. ПЕТАРЪ СЕ ТРИПУГЪ ОДРИЧЕ ХРИСТА.

(Мат. 26, 69—75; Марк. 14, 66—71; Лук. 22, 54—59.)

За Исусомъ ишао є Симонъ Петаръ и другій ученикъ (Іоанъ). А ученикъ тай было є познатъ кодъ првосвештеника. Петаръ стаяше на полю кодъ врата. И изиђе онай ученикъ, што є было познатъ кодъ првосвештеника, па рекне вратарици те уведе Петра.

Тада рекне слушкиня вратарица Петру „Єси л' и ты ученикъ тога човѣка?“ А онъ рекне : „Нисамъ!“

А слуге и момци быяху наложили огань, и стаяху те се гріяху, ерѣ є

была зима, а и Петаръ стаяше ту и грі-
яше се. Онда му рекоше : „Еси ли и ты
одъ ученика нѣговыхъ?“ А онъ се од-
рече и рекне : „Нисамъ!“ И рекне еданъ
одъ слугу првосвештениковыхъ, кои бѣше
роѣакъ ономе комъ Петаръ одсѣче уво :
„Та нисамъ ли те съ нѣима у врту ви-
діо?“ Онда се Петаръ опеть одрече. И
одма пѣтао запѣва. И Петаръ се опомене
рѣчій Иисусовыхъ, што му каза : „Докъ
пѣтао незапѣва, трипута кешъ ме се од-
рећи!“ И изиђе на полъ, па горко пла-
каше.

73. ЮДИНО ОЧАЯНѢ.

(Мат. 27, 1—8.)

Кадъ бы у ютру, савѣтъ учине сви
првосвештеници и старѣшине народне за
Иисуса, да га убію, и свезавши га од-
веду га и предаду Поптійскоме Пилату
начелнику.

Кадъ види Юда издайникъ нѣговъ, да га осудише, разкае се и врати 30 сребряка првосвештеницима и старѣшинама, говорећи : „Сгрѣшио самъ што самъ издао невиную крвѣ!“ А они му рекну : „Шта е нама до тога? Ты ћешъ видети!“ — И бацивши сребряке у цркви, отиде па се обѣси.

А првосвештеници узму сребряке, па рекну : „Не валя ихъ метнути у црквену благайницу, ерѣ е то цѣна крви,“ па се договоре и купе за нѣи лончареву нѣиву за гроблѣ странима. Одъ тога се и прозва нѣива та, нѣива крви, до данасъ.

74. ИСУСЪ ПРЕДЪ ПИЛАТОМЪ И ПРЕДЪ ИРОДОМЪ.

(Іоан. 18, 28—38; Лук. 23. 1—12.)

Юдеи одведу Исуса одъ Каяфе у судицу, было е ютро, и они не уђу у

судницу, да се не оскрнавe, но да еду пасху. Пилать изиђе предъ нѣи на полѣ и рекне: „Какву рѣчь (тужбу) доносите противъ овогъ човѣка?“ Они одговоре и рекну му: „Кадъ небы овай злочинацъ быо, небы га мы теби предали!“ А Пилать рекне: „Узмите га вы, па по закону вашемъ судите му!“ Юдеи му рекну: „Мы несмемо убити никога!“ И почеше га тужити говорећи: „Овога нађосмо, да одпађуе нашъ народъ и забранюе давати ћесару данакъ, и говори да е онъ Христосъ царь!“

Онда уђе Пилать у судницу, и зовне Исуса, па му рекне: „Еси ли ты царь Юдейскій?“ Исусъ му одговори: „Говоришъ ли ты то самъ одъ себе, пли ти други казаше за мене?“ Пилать одговори: „Заръ самъ я Жидовинъ? родъ твой и првосвещтеици твои предадоше те мени: шта си учинио?“ Исусъ одговори: „Мое царство нѣ одъ овога свѣта. Кадъ бы царство мое было одъ овога

свѣта, слуге бы мое подигле се быле, па небыхъ быо я Юдеима преданъ; али царство мое не одавдѣ!“ А Пилать му рекне: „Еси ли дакле ты царь?“ Исусъ му одговори: „Ты велиши да самъ я царь; я се на то родихъ, и на то дохохъ у свѣтъ да свѣдочимъ истину, и свакий, кои е одъ истине, слуша гласъ мой“. — Пилать му рече: „Шта е истина?“ И ово рекавши изиђе опетъ къ Юдеима, па имъ рекне: „Я никакве кривице не налазимъ на овомъ човѣку!“ А они павальиваху говорећи: „Онъ развраћа народъ учећи по свой Юдеи, одъ Галилеѣ па довдѣ“.

И кадъ разумѣ Пилать да е Исусъ пзъ области Иродове, (то е быо Иродъ Агрипа), пошлѣ га къ Ироду, кои такође бѣше у Јерусалиму у те дане. Кадъ Иродъ види Исуса, мило му то буде, ерѣ е одавна желіо нѣга видити, што е много за нѣга слушао, и падао се да ће видити одъ нѣга какво чудо. И запыткиваше

га многимъ рѣчма, али Іисусъ му ништа не одговори. А првосвештеници и кнѣжевници стаяху и еднако га тужаху. Иродъ са своимъ войницима укори Іисуса и наруга му се, па га обуче у бѣлу хальину, и пошлѣ га опетъ къ Пилату.

76. ОСУЂЕНЪ ІИСУСОВО.

(Мат. 27, 15—30; Марк. 15, 6—19; Лук. 23, 13—25; Іоан. гл. 18 и 19).

Пилатъ сазове првосвештенике, и кнезове и народъ па имъ рекне: „Доведосте ми овога човѣка, као да одпађуе народъ, и ето га я предъ вама испитахъ и не налазимъ на нѣму никакве кривице што вы па нѣга потварате, а ни Иродъ, еръ самъ га послао къ нѣму, и ето се не налази на нѣму ништа што бы смрът заслуживало; зато ѣу га казнити, па одпустити“.

А о празнику быяше обичай у начелника да одпусти народу по едногъ сужня, кога они хоће. Тада имаѣаху знатнога сужня по имену Вараву, кои е у нѣкой побуни убиство учинио. Пилать имъ рекне: „Кога хоћете одъ ове двоице да вамъ одпустимъ? Вараву или Исуса прозваного Христа?“ Еръ е знао да су га изъ зависти предали.

И кадъ сѣѣаше у судници, пошлѣ къ нѣму жена нѣгова и поручи му говорећи: „Немой ништа съ тымъ праведникомъ; еръ самъ много препатила данасъ у сну збогъ нѣга“.

А првосвештенници и старѣшине паговоре народъ да изишту Вараву а Исуса да погубе. И начелникъ одговараюћи рекне имъ: „Кога хоћете одъ оба двоице да вамъ одпустимъ?“ Они му одговоре: „Вараву“. Пилать имъ рекне: „А да шта ћу учинити Исусу прозваноме Христу“. Они му сви рекоше: „Да разапеть буде“. А начелникъ рекне: „А какво е зло

учиніо?“ А они іошгъ веѣма викаху:
 „Разапеть нека буде“.

Кадъ види Пилать да ништа непома-
 же, но да све веѣа буна бива, узме воду
 и уміє руке предъ народомъ говореѣи:
 „Я самъ невинъ у крви овога праведни-
 ка; вы ѣете видити!“ И сви люди одго-
 воре: „Крвь нѣгова на насъ и на нашу
 дѣцу!“

Тада имъ Пилать одпусти Вараву. А
 войници нѣгови одведу Іисуса у судницу,
 и свуку га, па га обуку у црвену каба-
 ницу, и оплету вѣнаць одъ трня, па му
 метну на главу и трску у десницу, па
 клекну на колѣна предъ нѣимъ, и ругаху
 му се говореѣи: „Здраво да си царе Юдей-
 скій!“ И плону на нѣга, па узму трску и
 біяху га по образима.

Онда Пилать изиѣе опеть на полѣ и
 рекне Юдеима: „Ево га изводимъ къ ва-
 ма на полѣ, да видите да на нѣму никакве
 кривице не налазимъ!“ А Іисусъ изиѣе на
 полѣ подъ вѣнцемъ одъ трня и у багреной

(скерлетной) хальини. И рекне имъ Пилать: „Ево човѣка!“

А кадъ га видоше првосвештеници, и слуге, повикаше говорехи: „Распни га, распни!“

Пилать имъ рекне: „Узмите га вы па разапните, ерѣ я неналазимъ на нѣму никакве кривице!“ Юдеи одговоре: „Мы имамо законъ, и по закону нашемъ мора умрети; ерѣ начини себе сыномъ Божіимъ! Ако овога пустишъ ниси пріятель ћесару! Свакій кои себе царемъ учини, противи се ћесару!“

Кадъ чує Пилать ову рѣчь, іоштъ се већма уплаши, и сѣдне на судилиште на мѣсто коє се зове калдрма, а єврейски гавата, и рекне Юдеима: „Ево ово є царъ вашъ!“ А они викаху: „Узми, узми распни га!“ Пилать рекне: „Заръ цара вашегъ да разапнемъ“. А првосвештеници викаху: „Мы немамо другога цара, осимъ ћесара!“

Тада имъ га дакле предаде, да се разапне.

77. РАЗПЕТИЕ И СМРТЬ ИСКУПИТЕЛЯ НАШЕГЪ.

(Мат. 27, 31—56; Марк. 15, 20—41; Лук. 23,
26—49; Иоан. 19, 17—30.)

Кадъ се войници наругаше Иисусу, свуку съ нѣга багреницу (црвену скерлетну кабаницу), и обуку га у нѣгове хальине, па га поведу да га разапну. И онъ ношаше крстъ свой. И изилазећи пађу едногъ човѣка Киринейца по имену Симона, кои иђаше съ поля, и овоме задѣнуше крстъ, да носи за Иисусомъ.

А за нѣмъ иђаше много люди и жена, коѣ плакаху и нарицаху за нѣмъ. А Иисусъ окренувши се рекне: „Кѣри Јерусалимске! неплачите за мною, него оплакуйте себе и свою дѣцу!“ —

Са Иисусомъ су водили и два злочинца, да ихъ погубе. И дошавши на мѣсто, коѣ се зове Голгота, то єсть лобно мѣсто (мѣсто костію), даду Иисусу пити оцать

(сирѣе) съ жучію помѣшанъ, и окусивши
нехтѣде пити. Ту разапеше нѣга и зло-
чище, єднога съ десне стране, а другога
съ лѣве стране, а у среди Іисуса. А Іисусъ
говораше: „Отче опрости имъ; єръ
незнаю шта чине!“

А бѣше часъ треій (прошао) када га
разапеше*).

Пилать пакъ напише ѿ надписъ и метне
на крстѣ, и бѣше написано: „Іисусъ
Назарянинъ царъ Іудейскій“. И
овай надписъ читаше многи одъ Юдея,
єръ є было близу града мѣсто гдѣ раза-
пеше Іисуса, и было є написано єврейскій,
грчкій и римскій. А юдейскій првосвеште-
ници говорише Пилату: „Непиши царъ
юдейскій него да є онъ самъ рекао: „Я
самъ царъ юдейскій!“ Пилать одговори:
„Што писахъ писахъ“.

А войници кадъ разапеше Іисуса, узму
нѣгове хальне, и начине четири дела

*) Треій часъ, то є 9 сатій по нашемъ
часоказу.

свакоме войнику по део, и доламу (хитонъ); а долама не бѣше шивена, него изаткана сва одозго; онда рекну међу собомъ: Да є недеремо, него да бацимо коцке на ню, па чія буде. Да се сбуде писмо, коє говори: „Раздѣлише хальипе мое међу собомъ и на доламу мою меташе коцке“.

И пролазећи туда хуляху га манући главама своима и говорехи: „Аха! ты што цркву разоришъ па за три дана сазидашъ, помози самъ себи и сиѣи съ крста!“ Тако исто првосвештеници са књижевницима ругаху се, и говораху єданъ другоме: „Другима поможе, а себи неможе помоћи; Христось царъ Израилѣвъ нека сиѣе сада съ крста, да видимо, па ћемо му вѣровати“.

А и войници му се ругаху и даваху му оцатъ, па му говораху: Ако си царъ Іудейскій, а ты помози самъ себи!“

Єданъ одъ обѣшенихъ злочинаца хуляше га говорећи: „Ако си ты Христось,

помози себе и нама!“ А другій одговараюћи укори га и рекне: „Заръ се ты не боишь Бога, кадъ си и самъ тако осуђенъ. И мы іошть по правди; єрь примамо по своимъ дѣлнма, као што смо заслужили; али овай никаква зла ніє учиніо“. И рекне Іисусу: „Опомени ме се Господе, кадъ дођешъ у царство твоє!“ И Іисусъ му рекне: „Запста ти кажемъ данасъ бешъ са мноми быти у раю!“

А стаяху кодъ крста Іисусова, мати нѣгова, и сестра матере нѣгове Марія Клеопова и Марія Магдалина. И кадъ Іисусъ види матеръ, и ученика, кога онъ любляше, рекне матери своіой: Жено, ето ты сына!“ Па онда рекне ученику: „Ето ты Матере!“ И одъ тога часа прими ю ученикъ къ себи.

Одъ шестого часа до деветого *) бѣше тама по свой земљи, и сунце помрче. А о деветомъ часу повиче Іисусъ велегла-

*) Одъ 12 сатій у подне до три сата после подне.

сно: „Или, Или, лима савахтани“
 коє значи: „Боже мой, Боже мой, за-
 што си ме оставіо!“ А нѣки одъ
 оныхъ, што стаяху ту, рекну: „Овай зове
 Илію!“ Потомъ, знаюћи Іисусъ да се све-
 већъ свршило, рекне: „Жеданъ самъ!“
 Ондѣ стаяше сасудъ пунъ оцта. И одна
 отрчи єданъ између ныхъ, узме сунђеръ,
 те напуни оцта, па натакне на трску, и
 напаяше га. А остали говораху: „Остави
 да видимо, хоће ли Илія доћи да му по-
 шогне!“ А кадъ Іисусъ прими оцатъ рече:
 „Сврши се!“ И опетъ повиче велеглас-
 но: „Отче! у твоє руке предаємъ
 духъ мой!“ И кадъ то рекне, приклони
 главу и издане.

И гле завѣса црквена раздере се съ
 горнѣга края до дольнѣга; и земля се
 затресе, и каменѣ се распадне. А стот-
 никъ и кои съ нымъ стражарише кодъ
 Іисуса, кадъ виде трусь, и што се дого-
 дило, устраше се врло, па рекну: „Зай-
 ста є овай быо сынъ Божіи!“

И сви люди дошавши на позоръ тай,
 кадъ виде шта бѣва, бѣюћи прси свое вра-
 ѣаху се. А сви знанци и ѣгови стаяху из-
 далека, и жене коѣ су слѣдовале за нѣмъ
 юштъ кадъ бѣше у Галилеи, и служиле
 му, међу којима бѣше Марія Магдалина и
 Марія Якова малюга и Юсіе мати, и Са-
 ломія, и друге многе, коѣ дошле бѣху съ
 нѣмъ у Јерусалимъ.

78. ПОГРЕБЪ ИСУСОВЪ.

(Мат. 27, 58—62; Марк. 15, 42—47; Лук. 23,
 50—56; Іоан. 19, 31—42).

Іудей, и будући да є обьобѣтакъ, да
 не остану тѣлеса на крсту у суботу, єрѣ
 быяше великій данъ та субота, молише
 Пилата, да имъ пребію голѣни (цѣванице),
 пакъ да ихъ скину. И добу воици па
 пребію првоме голѣни, и другоме што съ

нѣмъ бѣше распетъ. А кадъ дођу на Иисуса, и виде га да є већъ умро, не пребію му голѣни; него єданъ одъ войника' копѣмъ ребра му прободє, и одма изиђе крвь и вода.

И кадъ бы већъ касно у вече дође Јосифъ изъ Ариматея, благообразанъ (поштенъ) савѣтникъ, човѣкъ добаръ и праведанъ, кои и самъ чекаше царства Божієга; па се усуди ући къ Пилату и замоли тѣло Иисусово. А пилатъ се зачуди, да є већъ умро, и дозовє стотника па га упыта: „Єли већъ умро?“. И кадъ дозна одъ стотника даде тѣло Јосифу. И купивши Јосифъ платно є скине га єсъ крста. А дође и Никодимъ, коє є пре долазіо къ Иисусу ноћу, и донесе до сто латрій ємѣєє смирненє и алойне. И узму тѣло Иисусово, па га обавію платномъ єсъ мирисима, кає што є обичай у Іудея єравивати. А бѣше на мѣсту, гдѣ є Иисусъ распетъ бую, вотъ и уврту вробъ новъ, когъ є Јосифъ бую у камену изєѣкао, и у комъ никадъ

нитко положенъ ніе быо. Ту дакле збогъ петка юдейскогъ положише Іисуса, врь гробъ бѣше близу. И Іосифъ навали каменъ надъ врата гроба. А Марія Магдалина и Марія Іосієва гледаше, гдѣ Іисуса полагаху.

79. ЗАПЕЧАЋЕНЪ ГРОБА ІИСУСОВОГЪ.

(Мат. 27, 62—66.)

У сутрашній данъ, што є после петка, сакупе се првосвештеници и фарисеи кодъ Пилата говорехи: „Господине! сътисмо се да є онай лажа, докъ є іоштъ живъ быо, рекао: „После три дана ћу устати“. Зато заповѣди да се утврди гробъ до трећега дана; да какогодъ недођу ученици нѣгови ноћу, и да га не украду, а народу не рекну: устао є изъ мртвыхъ; те ће последня превара

быти гора одъ прве!“ Пилать имъ рекне:
 „Имате стражу, идите и утврдите, како
 знате!“

А они отиду, па утврде гробъ съ
 стражомъ и запечате каменъ.

80. ВАСКРЕСЕНІЕ ХРИСТОВО.

(Мат. 28, 1—8; Марк. 16, 1—8; Лук. 24,
 1—12; Іоан. 20, 1—10).

На освитакъ првога дапа одъ суботе
 (у неделю) земля се затресе врло; еръ
 анђео Господній сиђе съ неба, и при-
 ступивъ одвали каменъ одъ врата гробныхъ
 и сѣѣаше на нѣму, и лице нѣгово быаше
 као муња, а одѣло као снѣгъ бѣло. И одъ
 страха нѣговогъ уздркташе стражари, и
 посташе као мртви. А Марія Магдалина
 и Марія Яковлѣва и Саломія купе мирисе
 да дођу па да помажу Исуса. И врло
 рано дођу на гробъ кадъ сунце излазаше,

на говораху међу собомъ; „Ко ће намъ одвалити каменъ одъ врата гробныхъ. И кадъ погледаю, виде да каменъ бѣше одвалѣнъ, а было є vrlo великій. И ушавши у гробъ, виде младића обучена у бѣлу хальину и седећа съ десне стране, па се уплаше. А онъ имъ рекне: „Неплашите се; вы тражите Исуса Назарянина распетого: онъ є устао, нїє овдѣ, ево мѣсто гдѣ га положише. Него идите, реците ученицима и ѡговима и Петру, да ће Онъ пре васъ отићи у Галилею, тамо ћете га видити, као што вамъ є казао“. И оне изиђу, па побѣгну одъ гроба, а ухватило ихъ бѣше дрктаѣ и страхъ, и никоме ништа не рекоше, єръ се бояху.

А Марїа Магдалина отрчи и дође къ Симону Петру и къ другоме ученику, кога Исусъ любляше, па имъ рекне: „Узеше Господа изъ гроба, па незнамъ гдѣ га положише!“ И изиђе Петаръ и другїй ученикъ, па пођу къ гробу. А трчаху оба заодно, и другїй ученикъ трчаше брже одъ

Петра и дође пре ка гробу. И надвиривши се, види гдѣ хальине саме леже, али не уђе. А дође и Симонъ Петаръ за нимъ, па уђе у гробъ, и нагнувши се, види да леже саме хальине и да убрусъ, кои бѣше на главѣ нѣговой, не лежи с хальинама, но особыто савієнъ на єдномъ мѣсту. Онда уђе и другій ученикъ, кои є првый дошао к' гробу, и види и вѣрова. Они іоштъ изъ писанія нису разумѣти могли, да му валя васкрснути изъ мртвыхъ. Тадъ се врате опетъ ученици заєдно.

80. ИСУСЪ СЕ ЯВЛЯ ЖЕНАМА МИРОНОСИЦАМА.

(Мат. 28, 8—15; Іоан. 20, 11—17.)

Марія стояше наполю кодъ гроба плачући. И кадъ плакаше надвири се на гробъ

и види два анђела у бѣлимъ халынама гдѣ сѣде, єданъ чело главе, а другій чело ногу, гдѣ є было лежало тѣло Исусово. И рекоше іой они : Жено, што плачешъ? Она имъ рекне : „Што су узели Господа моего, па незнамъ гдѣ су га положили. И кадъ ово рекне : окрене се натрагъ, и види Исуса гдѣ стои а ніє знала да є Исусъ. Исусъ іой рекне : „Жено што плачешъ? кога тражишъ?“ А она мислећи да є вртаръ, рекне му : „Господине, ако си га ты однео, кажи ми гдѣ си га метнуо, па ћу га я донети!“ Исусъ іой рекне : „Маріо!“ А она обазревши се рекне : „Равуни! коє значи, учителю!“ Исусъ іой рекне : „Не дохватай се до мене, єръ іоштъ нисамъ отишао къ отцу моме, него иди къ браћи моіой и кажи имъ : да се враћамъ къ отцу моме, и Отцу вашему, и Богу моме и Богу вашему.“

И кадъ оне (Марія Магдалина, Марія Яковлѣва Іоанна и Саломіа) пођу да яве

ученицима, сретне ихъ Исусъ говорећи : „Радуйте се!“ А оне приступивши, ухвате се за ноге нѣгове и поклоне Му се. „Исусъ имъ рекне : „Небойте се!“ идите те явите браћи мојој нека иду у Галилею, тамо ће ме видети.

И кадъ иѣаху гле нѣки одъ стражара дођу у градъ и яве првосвештеницима што се догодило, а они саставши се са старѣшинама савѣтъ учине, па даду войницима довольно сребрняка, говорећи : „Кажите, да су ученици нѣгови дошли ноћу, па украли Га, докъ смо мы спавали. И ако то чує начелникъ, мы ћемо нѣга умирити, и начинити да вама ништа nebude. А они узму новце па учине, као што су научени были. И разгласи се ова рѣчь међу юдейима, до овога дана.

81. ИСУСЪ СЕ ЯВЛЯ УЧЕНИЦИМА НА ПУТУ У ЕМАУСЪ.

(Лук. 24, 13—35.)

Двоица одъ ученика Иисусовыхъ иѣаху тай данъ у село, кое одстои одъ Јерусалима 60 станица, и зове се Емаусъ, и они бесѣдоваху међу собомъ о свима овимъ догађаима. И кадъ бесѣдоваху и запиткиваху еданъ другога, и самъ Иисусъ приближи се и иѣаше с' њима. А очи имъ се држаху, да га непознаше. А онъ имъ рекне: „Какве су то рѣчи, о којима се разговарате међу собомъ и што сте невесели.“ А еданъ по имену Клеопа одговараюћи рекне му: „Заръ си ты еданъ странаць у Јерусалиму, па ниси сазнао, што е было у њему овыхъ дана?“ Иисусъ имъ рекне: „Шта?“ А они му рекоше: „За Иисуса Назарянина, кои е био човѣкъ пророкъ силанъ дѣломъ и речма предъ Богомъ и предъ свима людма; како га предадоше првосвештеници и кнезови наши, те бы осуђенъ на смртъ, и разапеше га! А мы се надасмо, да е то онай, кои ће избавити Израиля; али сврхъ свега тога, ово е данасъ трећий данъ одкако е то было. Па уплашише насъ и жене нѣке између насъ,

које су биле рано кодъ гроба, и нена-
шавши тѣла нѣговога, дођоше говорећи да
су имъ се и анђели явили, кои веле да е онъ
живъ. И нѣки између насъ идоше ка гробу, и
нађоше тако као што и жене казаше, али нѣга
самогъ невидише!“

Иисусъ имъ рекне: „О вы неразумни, и
спори срцемъ за вѣрованѣ свега што говорише
пророци; нѣ ли то требало да Хри-
стосъ претрпи, па да уђе у славу
свою!“ И почевши одъ Мойсея и одъ свію
пророка, казиваше имъ изъ свію писанія, што
е за Нѣга предсказано.

И приближише се къ селу, у кое иђаху,
а Онъ се чиняше као да хоће далѣ да иде. И
они га нуђаху говорећи: Сврати се с' нама
еръ ће и тако вече да буде, и данъ се већъ
преклоніо. И уђе с' њима да се ту сврати. А
кадъ се намѣсти с' њима за трпезу, узме
хлѣбъ па га благослови, и преломивши га,
даде њима. А њима се отворише очи, и по-
знаше га, и онъ постаде њима невидимъ. (Нису
га више видели; нестало га е одатле.)

И они међу собомъ рекоше: „Нѣ ли у
нама горѣло срдце наше, кадъ намъ онъ гово-
раше на путу, и како намъ казиваше (толко-
ваше) писанія!“

И устану тай часъ, па се врате у Јерусалимъ; и нађу сакуплѣну еданајсторицу, и оне, што быяху с' њима, кои говораху: „Заиста е устао Господъ и явио се Симону.

И они приповѣде, шта се сбыло на путу, и како га удознаше, кадъ е хлѣбъ преламао.

82. ИСУСЪ СЕ ЯВЛЯ ДРУГИМА УЧЕНИЦИМА.

(Лук. 24, 36—49; Иоан. 20, 19—25.)

Кадъ бы касно у вече у тай истый данъ (у неделю), и врата гдѣ су были ученици њгови сакуплѣни, быяху затворена збогъ страха одъ Юдея; дође Исусъ па стане на среду, и рекне имъ: „Миръ вамъ!“

А они се уплаше, и застрашени будући мисляху да виде духа. И рекне имъ Исусъ: „Шта сте смућени, и зашто такове мысли улазе у срдца ваша? Ви-

дите руке мое и ноге мое; я самъ башъ самъ; опишайте ме и видите; еръ духъ тѣла и костію нема, као што видите да я имамъ!“ И кадъ ово рекне, а онъ имъ покаже руке и ноге и ребра своя. Онда се ученици обрадоваше, што видеше Господа. А докъ они іоштъ невѣроваху одъ радости и чуѣху се, рекне имъ Исусъ; Имате ли овдѣ што за єло? А они му даду комадъ печене рибе, и пчелиногъ саѣа. И онъ узме па є предъ њима єо. Тада имъ опетъ рекне Исусъ: „Миръ вамъ! Као што є отаць мене послао, тако и я шалѣмъ васъ.“ И кадъ ово рекне, а онъ дуне и каже имъ: „Примите Духъ Светый! Коима опростите грѣхе, опростиће имъ се, а коима задржите задржаће имъ се!“

83. ТОМИНО НЕВѢРІЄ.

(Іоан. гл. 20, 26—29.)

Тома, названный Близанаць, еданъ одъ дванайсторице, небѣше ту съ нѣма кадъ дође Исусъ. И говорише му други ученици: „Видили смо Господа!“ А онъ имъ рече: „Докъ невидимъ на рукама Нѣговымъ ране одъ клина, и неметнемъ прста мога у ране одъ клина, и неметнемъ руку мою у ребра нѣгова, нећу вѣровати.“

И после осамъ дана, опетъ быяху ученици нѣгови унутри и Тома съ нѣма. Дочимъ врата быяху затворена, дође Исусъ, и стане посредъ нѣхъ, и рекне имъ; „Миръ вамъ!“ По томъ рекне Томи: „Пружи прстъ твой овамо, па види руке мое; и пружи руку твою, те метни у ребра моя, па небуди невѣранъ, но вѣранъ!“ И одговори Тома и рекне: „Господъ мой и Богъ мой!“ Исусъ му рекне: „Кадъ си ме видіо вѣровао си; блажени кои невидише па вѣроваше.“

84. ИСУСЪ НА МОРУ ТИВЕРІАДСКОМЪ.

(Іоан. 21, 1—19.)

После тога яви се опетъ Исусъ Ученицима своима на мору Тиверіадскомъ, а яви се овако: Быяху заедно Симонъ Петаръ и Тома прозванный Близанаць, и Натанаиль изъ Кане Галилейске, и сынови Зеведеови, и друга двоица одъ ученика нѣговыхъ. Симонъ Петаръ рекне имъ: Идемъ да ловимъ рибу. А они му рекну идемо и мы съ тобомъ. Тада изиђу, и одма сѣдну на лађу, и ту ноћ неухвате ништа. А кадъ бы у ютру Исусъ стане на брѣгу и они непознаше да е Исусъ. А Исусъ имъ рекне: „Дѣцо, имате ли што за ело?“ Одговоре му: „Немамо.“ И онъ имъ рекне: „Баците мрежу с' десне стране лађе, па ће те наћи!“ А они баце, и већ е немогаху извући збогъ многе рибе. Ученикъ пакъ онай коєга Исусъ любляше рекне Петру: „То е Господъ!“ А Симонъ Петаръ кадъ чуе да е Господъ, опаше се прегачицомъ, еръ е био нагъ, и баци се у море, а други ученици на лађици дођу, еръ нису были далеко одъ землѣ, но као на двѣ стотине локата, вукући мрежу риба. Кадъ излѣзу на землю, а они виде огањ наложенъ, и на нѣму

рибу и хлѣбъ. Иисусъ имъ рекне : „Принесите одъ риба , што сте садъ ухватили.“ А Симонъ Петаръ уѣе , и извуче мрежу на землю , пуну великихъ риба сто и педесеть и три ; и премда ихъ толико бѣше , ипакъ се нераздере мрежа. Иисусъ имъ рекне : „Ходите обѣдуйте. А ниѣданъ одъ ученика несмѣде да га запыта : „Коси Ты?“ знаюћи да є Господъ. А доѣе и Иисусъ и узме хлѣбъ и даде имъ и рибу такоѣе. Ово се веѣть треїй путь явіо Иисусъ ученицима своима , пошто є устао изъ мртвыхъ.

А кадъ обѣдоваше рекне Иисусъ Симону Петру : „Симоне Іонинъ ! любишь ли ме веѣма него ови?“ А онъ му рекне : „Да , Господе , Ты знашь да те любимъ.“ Иисусъ му рекне : „Паси яганъце моє!“

И рекне по другій путь : „Симоне Іонинъ ! любишь ли ме?“ А онъ му рекне : „Да Господе , Ты знашь да те любимъ!“ Иисусъ му рекне : „Паси овце моє!“

И рекне му по треїй путь : „Симоне Іонинъ ! любишь ли ме?“ А Петаръ се ожалости , што му рече треїй путь : Любишь ли ме : Па му рекне : „Господе Ты све знашь , Ты знашь да те я любимъ.“ Иисусъ му рекне : „Паси овце моє ! Заиста , заиста ти кажемъ , кадъ си быо младъ , опасивао си се самъ , и ходіо си кудъ

си хтео ; а кадъ остаришъ , подићи ћешъ руке твоє , па ће те други опасати , и водити кудъ нећешъ !“ А ово рече показуюћи коіомъ ће смрћу Петаръ прославити Бога. И кадъ ово рече , каза му : „Хайде за мноѡ.“

85. ВЪЗНЕСЕНІЄ СПАСОВО.

(Мат 28, 18—20. Марк. 15, Лук. 24, 50—53 ;
Дѣянїя Апостолска, гл. 1. 1—13.)

Єданаїстъ ученика идоше у Галилею у гору куда имъ заповѣди Іисусъ. И кадъ га видише поклонише му се , а нѣки одъ њихъ посумняше се. И приступивши Іисусъ рече имъ говорећи : „Даде ми се свака властъ , на небу и на земљи. Идите дакле , научите све народе и крстите ихъ у име Отца и Сына и Светога Духа , па учите ихъ да држе све што самъ вамъ заповѣдіо , и ево я самъ съ вама

у све дане, до свршетка вѣка
Аминь.“

И кадъ ихъ сакупи, заповѣди имъ да
неиду изъ Іерусалима, него да чекаю обе-
ѣанѣ Отчино, кое чусте — рече — одъ
мене. Ерѣ є Іоанъ крстіо водомъ, а вы
ѣете се крстити Духомъ Светымъ не
дуго после овыхъ дана. А они онда кои
заєдно быяху, пытаху га: Господе, хо-
ѣешъ ли ове године подиѣи царство Ис-
раилѣво? А онъ имъ рече: „Ніє ваше
знати времена и лѣта, што Отаць задржа
у своіой власти: него ѣете примити силу
кадъ Светый Духъ сиѣе на васъ, и быт-
ѣете ми сведоци у Іерусалиму, и у свой
Юдеи и Самаріи, и чакъ до последнихъ
предѣла землѣ.“

И изведе ихъ наполѣ до Витаніє, и
подигнувъ руке благослови ихъ, и кадъ
ихъ благосиляше одступи одъ нихъ и
узношаше се на небо, и однесе га облакъ
изпредъ очію нѣиховыхъ; и узнесе се на
небо и сѣде Богу съ десне стране.

И кадъ гледаху за нѣмъ, гдѣ иде на небо, гле, два човѣка стану предъ нѣи у бѣлимъ халынама, па имъ рекну: „Люди Галилейци! што стоите и гледате на небо? Овай Исусъ кои се одъ васъ узнесе на небо, тако исто ће опеть доћи, као што га видисте да иде на небо!“

86. ИЗБРАНІЄ АПОСТОЛА МАТІЄ.

(Дѣян. Ап. гл. 1, 13—26.)

Апостоли се врате у Јерусалимъ са горе која те зове Маслична. И кадъ уђу попну се у горницу гдѣ прибываху: Петаръ и Яковъ, Іоанъ и Андрей, Филипъ и Тома, Вартоломей и Матей, Яковъ Алфеовъ и Симонъ Зилотъ, и Юда Яковлѣвъ. Ови сви быяху единодушно еднако на молитви и у моленю са женама (мироносицама) и съ Маріомъ Матеромъ Исусовемъ и съ браћомъ нѣговомъ.

И у те дане устане Петаръ и рекне: (са было є ту народа заєдно око сто и двадесетъ имена): „Люди и браћо, валяло є да се из-

врши оно писаніе, што є предсказао Духъ Светый на Давидова уста, за Юду, кои є быо воѣа оныхъ што ухватише Іисуса.

„Валя дакле єданъ одъ овыхъ людій, кои су были с' нама за све време, како меѣу насъ доѣе и отиде Господъ почевши одъ крштена Іоановогъ па до дана кадъ се узнесао одъ насъ, да буде свѣдокъ васкресенія.

И поставише двоицу Іосифа прозваного Варсаву, кои названъ бѣше Іустъ и Матію. И помоливши се Богу рекоше: „Ты Господе, кои познаєшь сердца свію! Покажи єднога одъ ове двоице, кога си изабрао да прими део ове службе и апостолства изъ кога изпаде Юда!“ И дадоше имъ коцке, и паде коцка на Матію, и онъ бы приборянъ къ єданайсторици апостола.

87. СИЛАЗАКЪ СВЕТОГЪ ДУХА.

(Дѣян. гл. 2.)

Кадъ се свршиваху дани Педесетнице быяху сви Апостоли єдинодушно заєдно.

И уєданпутъ бы шуштанъ съ неба као дуванъ бурнога вѣтра, и напуни сву куѣу,

гдѣ сѣ́ху, и показаше имъ се раздѣ-
 лѣни ѣзици као огнѣни, и сѣде по єданъ
 па свакоме одъ нѣихъ, и напунише се
 сви Духа Светогъ, и стадоше говорити
 другимъ ѣзицима, као што имъ Духъ да-
 ваше да говоре. А у Јерусалиму живляху
 Юдеи люди побожни изъ свакоякихъ на-
 рода подъ небомъ. А кадъ се ово раз-
 гласи, скупиле се народъ и смете се; єръ
 свакій одъ нѣихъ слушаше гдѣ они гово-
 ре нѣговымъ ѣзикомъ. И дивляху се и
 чу́ху се говорећи єданъ другомъ :
 „Нису ли сви они Галилейци, па како
 мы чуємо свакій свой ѣзикъ, у коме смо
 се родили. Сви чуємо гдѣ казую нашимъ
 ѣзицима велика дѣла Божія!“

И дивляху се сви, и немогаху доку-
 чити нѣта є то и говораху єданъ другоме
 Шта ће то, бити? А други се ругаху го-
 ворећи ; они су пуни вина!“

А Петаръ стане са єданайсторицомъ ,
и подигне гласъ свой па имъ рекне :
„Люди Юдейци и вы сви кои живите у
Іерусалиму! Нису ови пияни , као што вы
мыслите , еръ є текъ треій часъ дана ,
него то є оно , што є казао Пророкъ Іо-
иль ; „И быће у последнѣ дане , говори
Господъ , излићу одъ Духа моего на
свако тѣло , — и свакій ќе се спасти
кои призове име Господнѣ.“ Люди Изра-
илци! послушайте рѣчи ове : Іисуса На-
зарянина , Мужа одъ Бога завѣдочена међу
вами силама и чудесима и знацима коє
учини Богъ преко нѣга међу вама , као
што и сами знате , вы ухватисте , при-
ковасте и убисте ; овога Іисуса Богъ вас-
крсе изъ мртвыхъ , чему смо мы сви свѣ-
доци. Тврдо дакле нека знаде цѣо домъ
Израилѣвъ , да є Богъ Іисуса овога , когъ
вы разапесте , учиніо и Господомъ и сво-
имъ Христомъ!“

А кадъ они то чую , разжале се срд-
цемъ , па рекну Петру и осталимъ Апо-

столима : „Шта ћемо дакле чинити?“ А Петаръ имъ рекне : „Покайте се и нека се свакій одъ васъ крсти у име Іисуса Христа на опроштенѣ грѣхова, па ћете примити даръ Духа Светога; ерѣ є обѣћанѣ за васъ и за дѣцу вашу и за све дальне, коє ће годъ дозвати Господъ Богъ нашъ!“

Кои дакле радо примише рѣчь нѣгову, крстише се и пристаде у тай данѣ (к' науци Христовой) около три хиляде душа.

И осташе єднако у науци Апостолской, и у молитвама. А сви кои вѣроваше быяху заєдно, и имаху све заєдничко; и течевину и иманѣ продаваху, и даваху свима што ко потребоваше. И свакій данѣ быяху заєдно єдинодушно у цркви, и ломляху хлѣбѣ по домовима, и примаху рану у радости и у простоти срдца хвалећи Бога, и имаюћи милость у свию людій. А Господъ придодаваше свакій данѣ Обштини оной оне, кои се спасаваху.

89. ИЗЦЪЛЕНЪ ХРОМОГА.

(Дѣян. гл. 3, 1—9.)

Петаръ и Іоанъ иѣаху заедно у цркву на молитву у деветый часъ. И быаще еданъ човѣкъ хромъ кога ношаху и свакій данъ метаху предъ врата црквена коя се зову красна, да проси милостию одъ людій, што улазе у цркву. Онъ види Петра и Іоана да улазе у цркву па запроси милостию. Петаръ погледа га с' Іоаномъ, па рекне: „Погледай на насъ.“ А онъ ихъ погледа, мислећи да ће му они штогодъ дати. А Петаръ рекне: „Сребра и злата нема у мене, него што имамъ оно ти даемъ: У име Іисуса Христа Назорея, устани и ходи.“ И узме га за десницу па га подигне. И одма се утврдише нѣгове стопале и чланци, и скочивши устане, и ходаше, и уѣе с' нѣима у цркву хвалећи Бога. И видеше га сви люди гдѣ иде и хвали Бога.

89. ДРЗНОВЕНО ПРОПОВѢДАНѢ АПОСТОЛСКО.

(Дѣян. гл. 3, 9—27; и гл. 4.)

Кадъ се изцѣленный хромый држаше Петра и Іоана, навале къ нѣма сви люди у преддворѣ Соломоново, и бѣху ужаснути.

А кадъ ихъ види Петаръ, рекне имъ: „Люди Израильтѣни шта се чудите овоме? Или шта гледате насъ, као да смо своіомъ силомъ или побожношћу учинили да онъ иде? Богъ Авраамовъ и Исаковъ и Яковлѣвъ, Богъ Отаца нашихъ прославио є сына свога Іисуса, кога вы предадoste, и одрекoste га се предъ судомъ Пилатовымъ, кадъ є овай судіо да га пусти. А вы Светога и Праведнога одрекoste се, и испросисте да вамъ даде човѣка убійцу, а Начелника живота убисте, коєга Богъ подиже изъ мртвыхъ, чему смо мы свѣдоци. И вѣромъ у име Нѣгово даде Онъ овоме, кога вы видите и познаете здравлѣ предъ свима вама.

А кадъ они ово народу говораху, наиђу на нѣи свештеници и црквеный войвода и Садукеи, па дигну на нѣи руке, и метну ихъ у затворъ до у ютру. А одъ оныхъ кон, слушаху рѣчь, многи вѣроваше, и постаде брой людій (што вѣроваху) око 5000 хиляда’.

А кадъ бы у ютру, скупе се кнезиви и старешине, и запытаю ихъ: Каквомъ силомъ или у чіе име учинисте вы ово? А Петаръ испуни се Духа Светога, па имъ рекне: „Кнезиви народни и Старѣшине Израилѣве! Ако насъ данасъ пытате за добро дѣло, кое учинисмо болестномъ човѣку те онъ оздрави; знано нека є вама и свему народу Израилѣвомъ, да у име Исуса Христа Назорея, кога вы разапесте, и кога Богъ подиже изъ мртвыхъ, стои овай предъ вама здравъ.

Ово є каменъ кога вы зидари одбацисте, а онъ постаде глава одъ угла, (види Псаломско Пророчство у Псалму: 117), и нема ни єдногъ другогъ имена данога межу людма, коимъ се валя нама спасти.

А кадъ видише слободу Петрову и Иоанову, дивляху се, — и заповѣде имъ да ништа неспоминю нити уче у име Исусово. А Петаръ и Иоанъ одговоре имъ: „Судите єли право предъ Богомъ, да васъ веѣма слушамо него ли Бога. Та мы неможемо да не говоримо оно што смо видели и чули!“ А они имъ запрете па ихъ пугте.

А кадъ ихъ пугте, дођу къ своима и явешта имъ рекоше првосвештеници и старѣшине. А они кадъ то чую, єдинодушно подигну гласъ к' Богу и рекну: Господе Боже, Ты

кои си створио небо и землю и све што е на нѣма! Погледай на нѣхове претнѣ и дай слугама твоима да говоре са свакомъ слободомъ рѣчь твою. И пружай руку твою на изцѣливанѣ, и нека знаци и чудеса бываю именовъ светога Сына твогъ Исуса!“ И кадъ се они помолише Богу, затресе се мѣсто гдѣ быяху сабрани, и испунише се сви Духа Светогъ, и говораху рѣчь Божію са свакомъ слободомъ. А у вѣрующаго народа бѣше едно срце и една душа, и ни еданъ неговораше за иманѣ свое да е нѣгово, но бѣше имъ све заедничко; И Апостоли с' великомъ силомъ свѣдоцаху за васкресенѣ Господа Исуса Христа, и благодать велика бѣше на свима нѣма.

90. ЮДЕИ ГОНЕ АПОСТОЛЕ.

Дѣян. гл. 5, 12—42.)

Рукама Апостолскима быше велики знаци и чудеса међу людма, и быяху сви едионодушно у предворю Соломоновомъ (кодъ цркве Іерусалимске).

А све више пристаяху вѣруюћи Господа узъ нѣи много людій и жена'. Али устаде пр-

восвештеникъ и сви кои с' нъиме бѣху одъ ереси Садукейске, па дигну руке свое на Апостоле, и метну ихъ у обшты затворъ. А Анѣо Господный отвори ноу врата одъ тавнице и изведе ихъ па имъ рекне: „Идите и станите у цркви, па говорите народу све рѣчи овога живота!“

А кадъ они чую, уѣху у ютру у цркву и учаху. А Старѣшинама доѣ нѣтко па яви:

„Ено, они люди, што ихъ бацисте у тавницу, стое у цркви и уче народъ! Тада отиде войвода са момцима, и доведе ихъ на силу, ерѣ се бояху, да ихъ народъ каменѣмъ непобиѣ. А кадъ ихъ доведе предъ саборъ, запыта ихъ првосвештеникъ говореѣи: „Нисмо ли вамъ запретили, да неучите у име ово (Иисусово)? и где вы испунисте Иерусалимъ своимъ наукомъ, и хоѣте да баците на насъ кровь тога човѣка!“ Петаръ и апостоли одговараюѣи рекну имъ: „Вѣма се треба покоравати Богу, него людма! Богъ Отаца' нашихъ подиже Иисуса, коега вы убисте повѣсивши на дрво. Овога Богъ своимъ десницомъ узвиси за Начелника и Спаса да даде Израилю покаянѣ, и опроштенѣ грѣхова'. — И мы смо Нѣгови свѣдоци, и Духъ Светый, коега даде Богъ оныма, што се нѣму покораваяю!“

А кадъ они то чую, разсрдесе, и науме ихъ убити. Али онда устане у скупштини еданъ фарисей, по имену Гамаліилъ, законикъ поштованъ одъ свега народа, па рекне: „Люди Израильтяни! Проѣдите се овыхъ людій и оставите ихъ; ерѣ ако одъ людій буде намѣра ова или дѣло, то ће се оно покварити; ако ли е одъ Бога неможете га покварити, да се како ненаѣете као богоборци. Они га послушаю, и дозвавши Апостоде избію ихъ, па имъ запрѣте, да не говоре у име Іисусово, и одпусте ихъ. А Апостоли отиду изъ сабора радујући се, што се удостоише примити срамоту, за име Господа Іисуса. И свакій данъ у цркви и по домовима непрестаяху учити и проповѣдати еванѣліе о Іисусу Христу.

91. ИЗБОРЪ ПРВЫХЪ ДІАКОНА’.

(Дѣян. гл. 6, 1—7.)

У дане оне кадъ се умножише ученици, подигну роптанѣ Єлини на Юдеє, што се нѣихове удовице забораваляю кадъ се дѣли храна свакій данъ. Тада дванайсторица дозову мно-

жину ученика', па имъ рекну : „Ніе прилично нама да оставимо слово Божіе, па да служимо око трапеза'. Нађите дакле браћо, међу собомъ у поштеню осведоченыхъ седамъ людій, коє ћемо поставити надъ овимъ посломъ, а мы ћемо у молитви и у служби слова (у проповѣданю) заостати.

И ова рѣчь буде угодна свему народу, и изабраше Стефана, мужа испунѣна вѣре и Духа Светога, и Филипа, и Прохора, и Никанора, и Тимона, и Пармена, и Николая дошляка изъ Антіохіе. Ове поставише предъ Апостоле, и они се помоле и метну руке на нѣи.

И слово Божіе (наука Божія) растяше, и множаше се брой Ученика у Јерусалиму, шта выше и многи люди између Свештеника покораваху се вѣри.

92. ПРВОМУЧЕНИКЪ СТЕФАНЪ.

(Дѣян. гл. 5, 8—15, и гл. 6.)

Стефанъ пунъ вѣре и силе, чиняше знаке и чудеса велика међу людма. И устану нѣки па се препираху са Стефаномъ, и немогоше

противстати премудрости и Духу, коимъ онъ говораше. Тада подговоре они люде, кои рекоше. „Чули смо га гдѣ говори рѣчи хулне на Мойсея и на Бога!“ И побуне народъ и старѣшине, и кнѣжнике, па га ухвате и доведу на саборъ. И изведу лажне сведоке кои говораху: „Овай човѣкъ непрестае хулити, на ово свето мѣсто и на законъ; ерѣ чули смо га гдѣ говори: да ће Исусъ Назорей разорити ово мѣсто и измѣнити обичае; кое намъ е предао Мойсей!“ И кадъ погледаше на нь сви кои сѣѣху у сабору видеше лице нѣгово као лице Анѣла.

А првосвештеникъ рече: „Ели дакле то тако? А онъ рекне: „Люди браћо и Отцеви послушайте! И говораше имъ о великимъ дѣлима Божимъ одъ времена Авраамовогъ до Христа па онда рекне: „Вы тврдоврати, и необрѣзани срцемъ и ушима; вы се свагда противите Духу светоме; како ваши отцеви, тако и вы! Коега одъ пророка нису протѣрали Отци ваши? И поубіяли су оне, кои предсказаше за долазакъ Праведника, коме вы сада издайници, и убице постадoste. Вы примисте законъ уреѣенѣмъ анѣлскимъ али га несачувасте!“ Кадъ они то чую разсрде се врло и шкрипаху зубима на нѣга. А Стефанъ испунѣнъ будући

Духа светого погледа на небо и види славу Божию и Исуса гдѣ стои с' десне стране до Бога, па рекне: Ево видимъ небеса отворена, и сына Божіега, гдѣ стои с' десне стране до Бога!“ А они повичу изъ гласа, и затискиваху уши свое, и навале єдинодушно на нѣга, и изведу га изванъ града, и каменѣмъ га засипаху. И сведоци скинувши хальине свое, метну ихъ кодъ ногу младића, названогъ Савла, и каменоваху Стефана, кои се моляше Богу и говораше: „Господе прими Духъ мой!“ И преклонивши колѣна, повиче изъ гласа „Господе! не узми имъ ово за грѣхъ!“ И кадъ ово рекне, а онъ умре.

А люди побожни саране Стефана, и учине великій плачь за нѣмъ.

93. ОБРАЋЕНЪ ПАВЛОВО.

(Дѣян. гл. 9, 1—31.)

Савле дишући претнѣомъ и убиствомъ противъ Христіана' приступи къ Првосвештенику, и измоли у нѣга посланице (писма) у Дамаскъ на зборнице, ако нађе тамо кое, што иду тымъ

путемъ да ихъ свезане доведе у Іерусалимъ. А кадъ бы на путу, и дође до близо Дамаска, у єданпутъ обася га велика свѣтлость с' неба. И онъ падне на землю, и чує гласъ гдѣ му говори: „Савле, Савле! што ме гонишь? А онъ рекне: „Ко си ты Господе? А Господъ му рекне: Я самъ Іисусъ коєга ты гонишь: тешко є теби противу бодила праћакати се. И Савле дркћући одъ страха рекне: „Господе, шта хоћешъ да чинимъ? И Господъ му рече: „Устани и уђи у градъ па ће ти се казати, шта ти валя чинити. А люди, кои иђаху с' нѣимъ, стаяху и чуђаху се, єръ чуше гласа, а никога невидише. — Савле устане са землѣ, и отворенымъ очима своима никога невиђаше. А они га узму за руку и одведу га у Дамаскъ.

А у Дамаску бѣше єданъ ученикъ по имену Ананія. И Господъ му рече у виђеню: „Устани и иди у улицу коя се зове Права и тражи у дому Юдиномъ Савла Тарсянина, ено где онъ се моли Богу!“ А Ананія одговори: Господе! я самъ чуо одъ многихъ за овогъ мужа, колика є онъ зла починію Светима твоима у Іерусалиму, и овдѣ има власть одъ првосвештеника да веже све кои призиваю име твоє!“ А Господъ му рече: „Иди, єръ овай ми є сасудъ изабраный, да пронесе име мое предъ народе и цареве и синове Израилѣве.

И пође Ананія, и уђе у кућу и метне руке на нѣга, па му рекне: „Савле брате! Господъ Исусъ, кои ти се явіо на путу, послао ме е да прогледашъ и да се напунишъ Духа Светога! И одма одпадне са очію нѣговыхъ као отресина (као крлюштъ рибія), и прогледа и устане и крсти се.

И бы Савле нѣколико дана' са ученицима кои бѣху у Дамаску, и одма по зборницама проповѣдаше Исуса, да е Онъ сынъ Божій!

И Юдеи се договоре, да га убію, али Савле дозна за нѣиховъ договоръ. А они чуваху врата данъ и ноћъ, да бы га убили, а ученици узму га ноћу, и спусте га преко зида у котарици.

Кадъ дође Савле у Јерусалимъ, покуша, да се придружи ученицима, а они га се бояху и невѣроваху да е ученикъ. А Варнава га узме и доведе Апостолима и каже имъ, како е Савле на путу відіо Господа; како е Господъ нѣму говорио, и како е онъ у Дамаску слободно проповѣдао Име Исусово!

И цркве по свой Юдеи и Галилеи и Самаріи, быяху на миру, и напредоваху.

ДОДАТАКЪ.

(Изъ Дѣян. гл. 10—28, у краткомъ прегледу,
и изъ Црквене Исторіе.)

Апостоли Господньи проповѣдали су Евангеліе Царства Божіегъ найпре межу самымъ Юдеима, а после и межу незнабожцима. Првый незнабожаць, кои се удостоіо ове милости Божіе быо е побожный сатникъ Римскій Корниліе, когъ е Апостоль Петаръ крстіо.

Гдѣ е годъ основана Обштина Христовыхъ вѣрныхъ послѣдователя, ту су одма Апостоли рукоположили Епископе и пресвитере, т. е. Старешине Црквене, да управляю Црквомъ и пасу духовно стадо Божіе.

У Антіохіи, поглавитомъ граду Сиріе, састояла се Обштина вѣрныхъ изъ Юдея и Єлина'. Ту су Христови послѣдователи найпре прозвани

Християни. Савле, доцнѣ прозванный Павелъ, проповѣдао є у друштву с' Варнавомъ заедно читаву годину дана у Антиохіи затымъ Духъ светый умудри Антиохійске Християне те пошлю нѣи двоицу да язичницима (незнабожцима) свето Евангеліє проповѣдаю. И проѣу по околнымъ предѣлима и градовима извршуюћи ову свету дужность и обраћаюћи свуда народе к' Христу, — а кадъ се у Антиохію поврате обяве тамошньої обштини како є благій Богъ нѣима у дѣлу овомъ милость свою указао и како се незнабожцима отворише двери вѣре.

Нѣки изъ Юдеє доѣу у Антиохію и стану учити браѣу: Ако се необрежете по закону Мойсеовомъ, не можете се спасти. С' тога постаде распра. Браћа Антиохиска одреде да Павле и Варнава и други нѣки одъ нѣихъ, иду к' апостолима и Старѣшинама у Јерусалимъ за ово пытанѣ. И кадъ они доѣу у Јерусалимъ, Апостоли и старѣшине и браћа сакупе се у саборъ, да извиду ово дѣло. На овомъ Сабору (около 50 године после роѣеня Христоваго) сврши се, да се язичници, кои се обраћаю у вѣру Христову, немораю обрезать ни држати се Мойсеовога Закона.

Повративши се Павле и Варнава у Антиохію, учаху и проповѣдаху тамо науку Господню. Потомъ се Павле опетъ крене на ново путо-

вати и прође крозъ Сирію и Киликію, Дервію и Листру (гдѣ е веѣъ о првомъ путоваю своемъ быо;) затимъ отиде у Фригію и Галатію и Троаду Отуда пређе у Македонію, и у граду Филипи пробави неко време. Затимъ дође у Солунъ, и проведе ту у сборници Юдейской три Суботе. И многи побожни Єлини и нѣке отмѣне жене приме ту вѣру Христову. Кадъ се Юдеи у Солуну побуне, онда Павле отиде у Верію (Берія) а одатле у славный градъ Атину. Овдѣ бѣше Павлу тешко гледати пунъ градъ идола, и зато проповѣдаше найпре у сборници Юдейской а затимъ на явномъ тржишту благу вѣсть о Іисусу и о васкресенію.

И Филизофи Єлински долазаху да се препиру с' нѣмѣ, пакъ га одведу у Ареопагъ врховный Савѣтъ, гдѣ на захтѣванѣ да науку свою каже, Павле овако говорити стане:

„Люди Атиняни! По свему васъ видимъ да сте врло побожни; ерѣ пролазеѣи и мотреѣи светинѣ ваше, наѣохъ и олтаръ, на коме е написано: „Незнаоѣме Богу!“ Кога дакле вы незнаюѣи поштуете, тога вамъ я проповѣдамъ. Богъ кой е створио свѣтъ и све што е у нѣму, тай Господаръ Неба и Землѣ неживи у рукотворнымъ Храмовима, нити прима угаѣаня одъ руку човѣчїихъ, као да бы штогодъ требало Ономе, кой самъ дае свима животъ и дисанѣ и све.

Онъ нїе далеко ни одъ єднога између насъ, еръ крозъ нѣга мы живимо, и мичемо се и єсмо. Кадъ смо дакле родъ Божїй, нетреба да мислимо, да є Божество наликъ на злато, сребро или на каменѣ вешто одъ людїй израђено. И садъ Богъ, негледећи на времена незнаня, заповѣда свима людма да се покаю; еръ є поставїо данъ, у кои ће судити цѣломе свѣту по правди преко Мужа кога одреди и даде свима вѣру у нѣга, васкресивше Га изъ мртвихъ!

Кадъ Атиняни чую за васкресенїе мртвыхъ нѣки му се стану ругати, а други зажеле да имъ о томе на ново говори. Павле изиђе изъ Ареопага, и неки између Атиняна пристану за нѣмъ, међу којима є быо и Дїонисїе Ареопагитскїй.

Изъ Атине отиде Павле у Коринтъ, и пробави тамо годину дана учећи у сборницама сваке Суботе, а тежатникомъ радећи на занату ѣлимарскомъ. Изъ Коринта пређе моремъ у Ефесъ а одатле преко Јерусалима врати се у Антіохїю, и проведе ту нѣко време.

После тога опетъ се одважи на путъ и пробави у Ефесу три године: Изъ Ефеса пређе преко мора у Маћедонїю и у Грчку, и допре чакъ до Илирика, (земаля у којима мы Срби живимо.) На повратку свомъ посѣти нѣке грчке острове и призове ефеске пресвитере у Милитъ

на ихъ отчински посавѣтуе да пазе на себе и на словесно стадо Христово, и да пасу Цркву Божию. Опростивши се дивно с' пастирима Цркве Ефеске отиде у Јерусалимъ. Ту га Юдеи люто нападну и убули бы га были, да га нису кесарски войници одъ нѣхъ отели, и кесаревомъ намѣстнику Филиксу (Феликсу) у Кесарію послали были, Филиксъ пронађе да Павле нѣ кривъ, али га ипакъ одъ себе неопусти. Нѣговъ посланикъ Фистъ (Фестусъ) хтѣде Павла натрагъ у Јерусалимъ послати, да му се тамо суди но онъ као грађанинъ Римскій заиште да му самъ кесаръ суди. С' тога буде Павле подъ стражомъ посланъ у Римъ. Приспѣвши у Римъ проповѣдаше тамо Павле пуне две године дана, и учаше о Господу Іисусу слободно и нитко му то не-бранише. —

И други Апостоли и ученици Господњи раз-
ншавши се проповѣдали су на све стране свету
Науку Христову и обраћали у вѣру народе.

Сви су Апостоли Христови сбогъ свое рев-
ности у проповѣданю Евангелія мученичку
смртъ претрпили, и то на различите начине.
Апостоль Петаръ и Павле скончали су животъ
за владе грознога мучителя Нерона 29. Юнія

67, или 69. године после Христа. Петаръ е быо у граду Риму разапеть на крсть стрмоглавце, а Павлу су главу одсѣкли не далеко одъ Рима кодъ града Остіе. Првозванный Андрей проповѣдао е св. Евангеліе у Византіи (у Цариграду), Такій, у Скитіи, садашньої Руссіи, и Грчкой, гдѣ е у граду Патрасу, на две косо унакрсть поставлѣне пречаге разапеть, животъ земальскій свршіо.

Само е еданъ единый одъ свію Апостола, и то Іоанъ Евангелистъ, у дубокой старости своіой природномъ смрѣу изъ временогъ живота у вѣчный преселіо се. Іоштъ за живота нѣговогъ, године 70 после Христа Титъ, сынъ Цара Римскогъ Веспазіяна, разори Іерусалимъ и у нѣму храмъ Юдейскій. И тако се испуни Спасителѣво пророчство, да камень на камену неће остати одъ великолѣпногъ храма тогъ.

Свето Евангеліе списали су св. Матей, Марко, Лука и Іоанъ. С' тога се они и називаю Евангелисти. Св. Матей и Іоанъ были су Апостоли Христови, а Марко и Лука были су по свой прилици іоштъ за живота Спасителѣвогъ ученици Нѣгови, а

после вознесенія Господиѣгъ Марко се дуже времена бавіо кодъ Апостола Петра, а Лука е путовао много с' Апостоломъ Павломъ.

Дѣла Апостолска описао е св. Евангелистъ Лука. Светый Апостоль Петаръ писао е две саборне Посланице Обшти-нама Християнскимъ; Св. Евангелистъ Юанъ три, св. Іаковъ едну, св. Юда прозванный Тадей списао е такође едну саборну посланицу. Одъ светогъ Апостола Павла имамо 14 посланица, а то су ове: Римлянима една; коринѣанима две; Галаѣанима една; Ефесцима една; Филипьянима една; Колосанима една; Солунянима две; Тимотею (Ефескомъ Епископу) две; Титу (критскомъ Епископу) една; Филимону една; Евреима една. Напоследку св. Юанъ Евангелистъ списао е іоштъ Апокалипсисъ или Тайно Откровеніе. — Све овдѣ споменуте кнѣиге сачиняваю Свето Писмо Нового Завѣта.

Дим. Јанков Јан

ПРЕДМЕТИ У ОВОЈ КЊИЗИ

што се у Праздничне и Недельне дане
као Евангелія и Апостоли читаю.

І. У ПРАЗДНИЧНЕ ДАНЕ.

Евангелія.	Бр. предм.	Страна.
Иванъ данъ	1 и 3.	3. и 7.
Благовѣсти	2.	4. и 5.
На Богородичне пра- зднике о Ютреню	2.	6.
У очи Божића на Ли- тургии	4.	8.
На Божићъ	6.	12.
Другій данъ Божића	7.	14.
На нову годину	8.	15.
Сретеніе	5.	10.
У очи Богоявленіе	9.	17.
На Богоявленіе	10.	19.
На Богородичне Пра- зднике о Литургии	37.	64.
На св. Саву, и на друге светительке празднике	39.	69.

Евангелія	Бр. пред	Страна.
У неделю меопустну.	64.	103.
На Лазареву Суботу	51.	85.
На Цвѣти	52. и 53.	89.
На великій Четвртакъ	66; 69—72.	106, и 119.
Прво страстно Евангеліе у очи великогъ Петка	67. 68.	110.
На великій Петакъ	73—78.	127.
На велику Суботу о Ютреню	79.	142.
На велику Суботу на Литургій читасе пр-вый одсекъ изъ 80. (и последний одсекъ изъ 80. б.)	80.	143, 144 и 147.
Воскресна Евангелія	80—85.	143.
Треій дана Ускрса	81.	148.
У неделю Томину	82 и 83	150.
„ „ Мироносицама	78. б.) и 81.	140.
„ „ Разслаблѣноме (IV. после Ускрса)	25.	43.
У нед. о Самаряки (V. Ускрса.)	15.	25.
У неделю о Слѣпоме (VI после Ускрса)	38.	65.

Евангелія	Бр. предм.	Страна.
Другій данъ Духова	33.	59. редъ. 10.
На Петровъ данъ .	31.	55.
„ св. Ілію	16.	21. редъ 10.
„ Преображеніе .	32.	57.
„ Усекованѣ	28.	51.
„ Аранѣеловъ данъ о ютреню	27. 6.	48.
На св. Стефана Пр- вомученика	57.	94.
На данъ преподобне Параскеве и Майке Анѣліе	62.	100.
Светимъ великомуче- ницима (о Ѓурѣеву и Димитріеву дну). .	изъ 67.	*)
О крштеню и Миро- помазаню дѣце) .	15. одс. 1.	155.
О венчаню	12.	22.
На молебст. за Цара .	59.	97.
На призиванію св. Духа на почетку школскога течая. .	47.	80.
На Благодареніяма .	46.	79.

*) три последня реда с' стр. 113 и цѣла 114.
осимъ 4. последня реда.

АПОСТОЛИ

изъ Дѣянїя Апостолскихъ.

Евангелїя.	Бр. предм.	Страна.
На Ускрсь и на Спасовъ дань	85. од. 2-4.	156.
Другїй дань Ускрса	86.	157.
У томину Неделю	90. од. 1 и 2.	165.
Унеделю о Самарянки	91.	167.
На духове	87. одсек. 1.	158.
„ св. Стефана Првомученика (скраћено)	92.	168.
На дань успомене Апостола Ананїе (Октобра I.)	93.	170.

II. У Недельне дане ДУХОВСКОГА КРУГА.

Изъ Евангелїя одъ Матея.	Бр. пред.	Страна.
Неделя 2 Позивъ првыхъ Апостола	17.	29.
Неделя 4 Стотниковъ слуга у Капернеуму	19.	36.

Изъ Евангелія одъ Матѳея.	Бр. пред.	Страна.
Неделя 6 Узетый или Разслаблѣный	21.	38.
Неделя 8 Исусъ нарани 5000 людій	29.	53.
Неделя 9. Избавленъ Петрово изъ воде	30.	54.
Неделя 11. Притча о неваляломъ слуги	34.	60.
Неделя 12. Богатый младиѣъ	48.	81.
„ 13. Притча о невалянымъ виноградарима	57.	94.
Неделя 14. О свадби царевoga сына	58.	96.
Неделя 15. Найвеѣа заповѣсть	60.	98.
„ 16. Притча о талантима	63.	101.

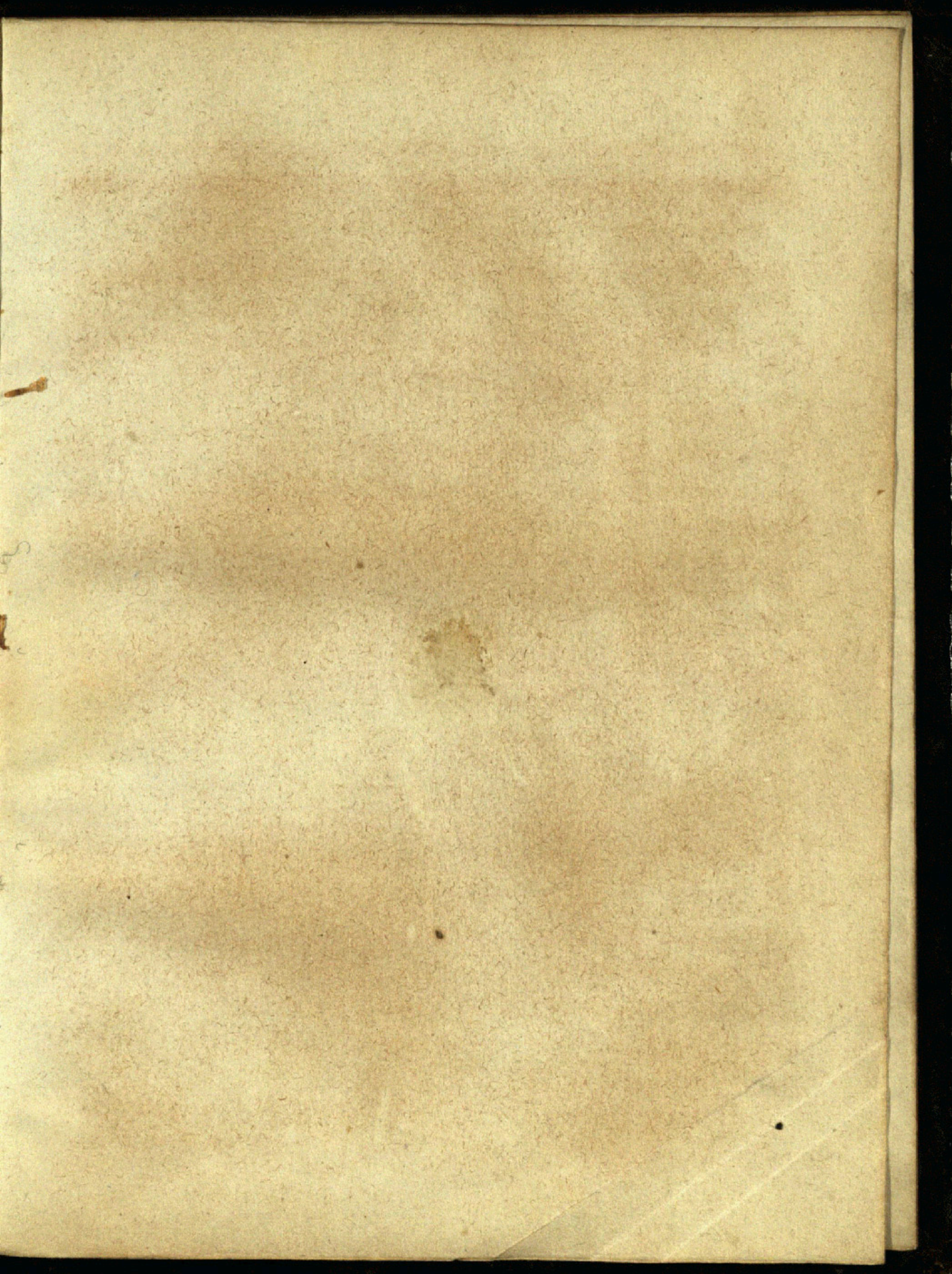
Изъ Евагелія одъ Луке.	Бр. пред.	Страна.
Неделя 18. Обилный риболовъ	17.	29.
„ 20 Младиѣъ у Наину	24.	42.
„ 21. Причта о сѣячу	27. а.)	46.
„ 22 „ о немилостивомъ богаташу и о убо- Лазару	44.	76.

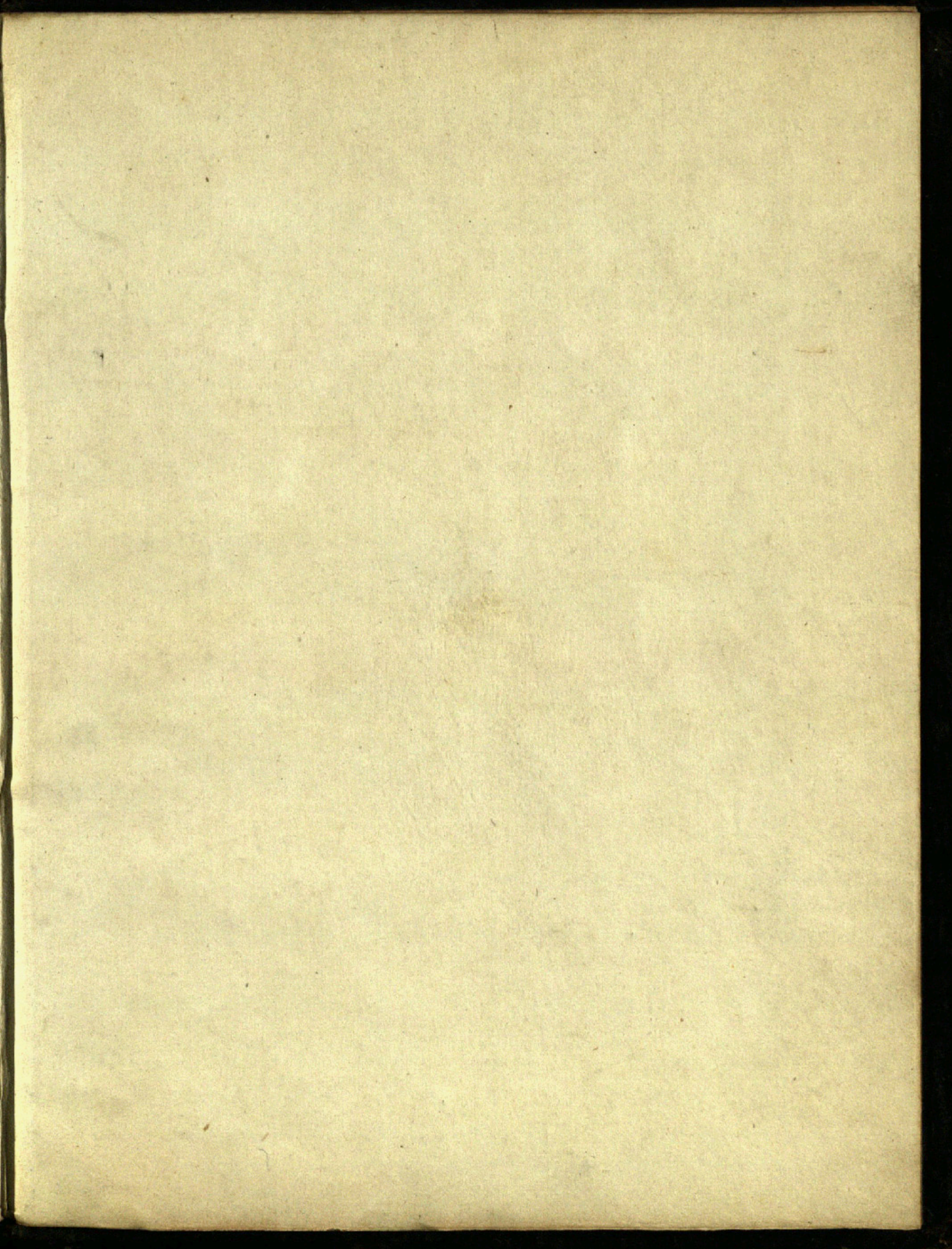
Изъ Евангелія одъ Луке.	Бр. пред.	Страна.
Неделя 24. Гаирова кѣи	23.	40.
„ 25. Притча о милости- вомъ Самаряну	36.	62.
Неделя 26. Притча о лудом богаташу	40. 6.)	70.
Неделя 28. о великой вечери .	41.	71.
„ 29. Исусъ исцѣлюе 10 прокаженныхъ	46.	79.
Неделя 30. Богатый младиѣъ .	48.	81.
„ 32. Закхей	50.	83.
„ 33. Притча о Митару и Фарисею	54.	78.
Неделя 34. Притча о блуд- номъ сыну	43.	73.

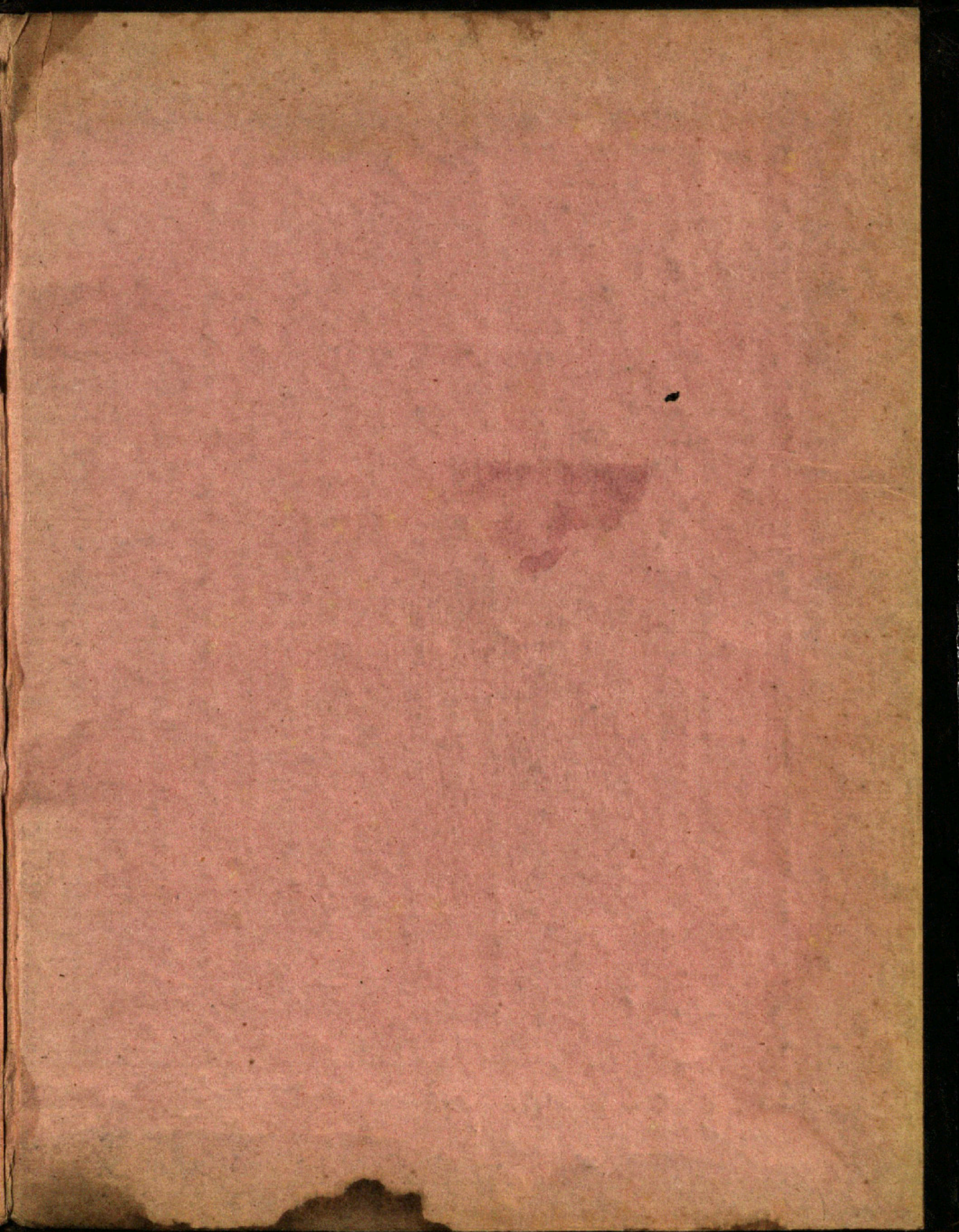

Страница	№ прел.	Наз Евангелии отъ Луки
40	33	Нелева 24. Исповедъ свя
41	34	25. Притя о винохв-
42	35	вонъ Самаряну
43	36	Нелева 26. Притя о людех
44	37	доглати
45	38	Нелева 28. о великой вечери
46	39	29. Исхвдъ испитане 10
47	40	пророковъ
48	41	Нелева 30. Божий мълвнъ
49	42	32. Звукъ
50	43	33. Притя о мълвнъ и
51	44	Фарисеи
52	45	Нелева 34. Притя о фарис-
53	46	вонъ свяху

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

Р19 Ср I 121. 1